

Cuộc Sống Đại Học Xui Xẻo

Contents

Cuộc Sống Đại Học Xui Xẻo	1
1. Chương 01	2
2. Chương 02	8
3. Chương 03	17
4. Chương 04	25
5. Chương 05	32
6. Chương 06	40
7. Chương 07	49
8. Chương 08	58
9. Chương 09	70
10. Chương 10	83
11. Chương 11	87
12. Chương 12	94
13. Chương 13	104
14. Chương 14	115
15. Chương 15	130
16. Ngoại Truyện – Hoàn	141
17. Phụ Lục – Hết	147

Cuộc Sống Đại Học Xui Xẻo

Giới thiệu

“Màn hình cảm ứng sóng âm bề mặt thông thường dựa trên hai bộ thu/phát sóng âm đồng thời trên

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/cuoc-song-dai-hoc-xui-xeo>

1. Chương 01

Chương 1

Nụ cười rạng rỡ như ánh mặt trời, dù gặp bất cứ chuyện xui xẻo gì cũng vẫn có thể cười hi hi ha ha.

Khuôn mặt hoàn hảo khiến các cô gái không thể không hét lên kích động. Một anh chàng đẹp trai đến mức không ai có thể nổi giận với hắn.

Cao ráo đẹp trai, dáng người cực chuẩn, rực rỡ lóa mắt – đó chính là Hà Vĩnh Kỳ.

Hắn là con trai cưng của em gái kết nghĩa với mẹ tôi, là anh[1] kết nghĩa đồng thời cũng là bạn cùng phòng ký túc xá của tôi.

Tại sao tôi và hắn lại cùng thi đỗ vào một trường đại học, thậm chí còn bị xếp chung một lớp? Nếu dì sinh hắn sớm hơn tôi hai năm chứ không phải chỉ vỏn vẹn mười lăm ngày, chắc tôi phải biết ơn dì lắm lắm.

Tại sao mẹ tôi lại nhờ người quen sắp xếp cho hai đứa ở chung một phòng chứ?

Tại sao ai cũng nghiễm nhiên cho rằng tôi có nghĩa vụ phải chăm sóc cái tên trông thì thông minh, thực tế lại là tên đầu đất nhất trong số những tên đầu đất tôi đã gặp này.

Mới chỉ ngày đầu tiên chuyển đến, ít nhất tôi đã phải thốt lên cả chục vạn câu hỏi tại sao.

“Này, em có nhìn thấy giày của anh không?”

“Này, đây là ga giường trường phát cho chúng ta à? Dùng như thế nào?”

“Này, em có biết chỉnh nước nóng trong bồn tắm không?”

“Này...”

Ngày đầu tiên, tôi giúp hắn tìm giày, thay ga giường, chuẩn bị nước nóng... thậm chí còn phải lấy khăn tắm ném vào cho hắn.

Tên chết tiệt này ở nhà nhất định là chẳng động tay vào cái gì bao giờ!

Chắc chỉ đến buổi tối đi ngủ may ra mới không bị hắn sai này sai nọ.

Khó khăn lắm mới chịu được đến giờ đi ngủ, tôi vô cùng tốt bụng nhường chiếc giường sát cửa sổ cho hắn, còn bản thân thì chui rúc trên chiếc giường nằm ở góc tường.

Rầm!

Đang chìm tụt dần vang lên tiếng thứ gì đó nặng nề rơi xuống đất.

Tôi vội vàng mò dậy bật đèn: “Sao thế?”

“Giường bé quá.” Hắn nằm dài trên sàn nhà, lấy tay xoa đầu, nhú mày phàn nàn: “Anh vừa xoay người một cái đã rơi xuống”.

Ồ ồ ồ...

Tôi lườm hắn một cái, kêu hắn trèo lên giường rồi kéo một chiếc ghế chặn bên thành.

“Được rồi, thế này thì không thể rơi xuống được nữa.”

Tắt đèn, tiếp tục đi ngủ. Đang lim dim thì lại nghe một “bình” nữa vang lên.

Âm thanh lần này rõ ràng không phải tiếng rơi xuống đất. Với tinh thần trách nhiệm cao cả, tôi cực kỳ miễn cưỡng ngồi dậy bật đèn lần nữa.

“Lại sao thế?” Tôi nổi khùng tiến đến chỗ hắn.

Hắn còn đang xoa đầu: “Chiếc giường này bé quá, anh vừa xoay người một cái liền đập đầu vào tường”.

Cơ mặt tôi co giật. Cố gắng kiềm chế kích động muốn rống giận, điềm tĩnh đi lấy cuộn băng dính trong.

“Thế này thì không sợ đau nữa.” Tôi kiếm một chiếc khăn tay thật dày, dùng băng dính cố định lên trán hấn, nghiêm giọng cảnh cáo: “Biết điều thì ngủ im, còn lộn xộn đừng trách tôi đập ột trận!”

Thở một hơi nhẹ nhõm, tôi tắt đèn đi ngủ.

Cuối cùng cũng qua được một đêm, có lẽ nhờ công hiệu của câu hăm dọa “đập ột trận”, không còn tiếng “bình” nào nữa.

Buổi sáng thức dậy, nhìn thấy chiếc “khăn tay chống va đập” màu trắng dính trên trán hấn, tôi không nhịn được cười. Có điều... khi gỡ chiếc khăn ra, tôi cười không nổi.

“Bị dị ứng sao không nói sớm?”

Hấn lại chẳng để tâm đến những nốt mẩn chi chít trên trán: “Sao anh biết sẽ bị dị ứng chứ? Trước giờ chưa từng thử dán băng dính lên mặt”.

“Anh đầu đất à, da mình thế nào cũng không biết?”

“Em không cần phải lo lắng đâu, sẽ khỏi nhanh thôi mà.”

“Có ma thèm lo lắng cho anh! Dì với mẹ bảo không yên tâm hai đứa mới chuyển vào ký túc, phải đến đây xem thế nào. Tàu hỏa chiều nay tới nơi rồi!” Tôi đi đi lại lại trong phòng, cuối cùng dừng lại trước mặt hấn, chỉ vào hấn lên giọng cảnh cáo: “Tôi nói cho anh biết, không được nói ra chuyện này, nếu không tôi không tha cho anh đâu”.

Hấn đột nhiên mỉm cười gian xảo: “Thì ra em sợ mẹ anh với bác”.

“Câm mồm!”

“Anh phải nói ẹ và bác biết em đối xử với anh không tốt. Em đã nhận lời chăm sóc anh nhưng lại lấy sách đập vào đầu anh, cuốn băng dính khắp trán anh, còn giờ nắm đấm ra dọa anh.”

Tôi kích động nhảy dựng lên: “Anh nói bậy! Tôi lấy sách đập vào đầu anh lúc nào?”.

“Mới hôm qua, lúc vừa dọn đến.”

“Ai bảo anh vứt sách bữa bãi, thừa biết tôi đang xếp đồ rồi còn gì. Đánh thế vẫn là nhẹ.” Tôi hừ một tiếng: “Được lắm, anh dám ghi thù? Thế tôi tìm giấy, trải ga, chuẩn bị nước nóng, lấy khăn tắm cho anh, sao anh không nhớ?”.

Giờ phút này anh ta hoàn toàn chẳng có tý đất nào trong đầu, còn hừ một tiếng: “Được, vậy anh sẽ kể hết cả chuyện tốt lẫn chuyện xấu, xem mẹ và bác nói sao”.

Tôi siết chặt nắm đấm, chỉ muốn đập cho hấn một trận.

Không phải muốn, mà là đã chính thức ra tay rồi, đấm một cú rất mạnh vào mắt hấn.

Hấn dờ ra, chớp đôi mắt đang dần bị bao quanh bởi màu tím bầm nhìn tôi chằm chằm.

“Không phục? Không phục thì đánh một trận xem nào!” Tôi cẩn thận chuẩn bị ứng chiến, hấn cao lớn ngang tôi. Tên gốc này việc thường ngày thì đầu đất, đánh đấm không chừng lại là một cao thủ cũng nên.

Hấn nhìn tôi một hồi, không có động tĩnh gì, ngược lại còn cúi đầu quan sát sàn nhà.

Thái độ im lìm đó khiến tôi cảm thấy hổ thẹn. Tôi hừ hừ mấy tiếng, tỏ vẻ không thèm để tâm, nhanh chóng chuồn ra ngoài.

Cho dù có trốn đi đâu thì cũng phải ngoan ngoãn hiện thân chào đón dì và mẹ. Lúc tôi về phòng, dì và mẹ đã ở đó, đang ân cần hỏi han Hà Vĩnh Kỳ, ánh mắt dính chặt vào vết thương đang sưng lên ở khóe mắt hấn.

Sưng lên rồi? Sao tôi không nhớ đã ra tay nặng như thế nhỉ?

Lẽ nào tên xấu xa này vì muốn vu oan cho tôi mà cố tình tự đấm mình thêm mấy phát nữa?

“Mẹ... Dì...” Tôi lấy hết can đảm bước vào phòng.

Ba đôi mắt lập tức chuyển mục tiêu sang tôi, mẹ là người đầu tiên lên tiếng chất vấn: “Đồng Đồng, sao con lại bất cần thế hả?”.

“Mẹ... tại anh ta...”

“Vĩnh Kỳ lần đầu tiên sống xa nhà, còn con dù sao cũng ở trong ký túc xá hồi cấp ba rồi, con nên chăm sóc anh mới phải.”

Dì xen vào: “Chị, Đồng Đồng đã giúp nhiều lắm rồi, chị đừng mắng nó”.

Tôi điên tiết lườm hần một cái, vội giải thích: “Mẹ, thật ra chuyện là như thế này...”.

“Con đừng biện minh nữa!” Mẹ quát một tiếng, tôi run như cầy sấy: “Con không được phép bắt nạt Vĩnh Kỳ. Có chân có tay sao lại bắt anh khiêng hộ va ly? Bây giờ thì hay rồi, va ly rơi xuống, đập vào mắt Vĩnh Kỳ thế này. Lỡ mù mắt thì con định đền anh thế nào đây?”.

“Cái gì? Khiêng va ly?” Tôi giật mình nhìn hần, hần chỉ nhún vai.

“Thôi mà chị, đừng mắng cháu nó nữa.” Dì chặn cơn thao thao bất tuyệt của mẹ lại, mỉm cười vẫy tay với tôi: “Nào, Đồng Đồng, qua bên dì đi. Dì biết Đồng Đồng ngoan nhất giỏi nhất, Vĩnh Kỳ là loại tay chân vụng về chẳng biết làm gì cả, phải có người ở bên dì mới yên tâm để nó chuyển vào ký túc sống. Đã bảo không được đăng kí đại học ngoại tỉnh, nó lại cứ khăng khăng thi vào cùng trường với con”.

“Khăng khăng thi cùng trường với con?” Tôi lại tiếp tục lườm hần một cái.

Thì ra là rấp tâm gây khó dễ cho tôi.

Hần lại tỉnh bơ nhún vai, lần này kèm theo một nụ cười nham nhở.

“Đồng Đồng, dì không đòi hỏi nhiều, chỉ mong con chú ý hộ Vĩnh Kỳ vài điều. Da nó không tốt, bánh xà phòng tuyệt đối không được dùng tùy tiện, con đừng cho nó mượn xà phòng của con, xem này, chưa gì trán đã đầy mụn đỏ rồi.”

Xà phòng? Cuối cùng tôi cũng hiểu, tên đầu đất này quả nhiên là lừa đảo chuyên nghiệp, đã đạt đến trình độ nói dối không chớp mắt rồi.

“Còn nữa, lúc ngủ nó thích xoay người, giường ở đây bé hơn ở nhà nhiều, rất dễ... Lạ thật, Vĩnh Kỳ, hôm qua ngủ giường bé thế có quen không? Mẹ thấy sắc mặt con khá tốt, chắc ngủ cũng ngon phải không? Mẹ cứ lo con ngủ không được.”

“Dạ, giường này rất thoải mái, con ngủ rất ngon.”

“Ừ, Đồng Đồng, còn chuyện này nữa, Vĩnh Kỳ trước giờ chưa từng giặt đồ, cái trường này cũng thật lác hậu, thời đại nào rồi mà còn không có máy giặt. Chị này, chị thấy chúng ta có nên mua một cái máy giặt đặt trong phòng cho tụi nó không?”

“Không cần đâu, Đồng Đồng biết giặt đồ, hai đứa có tí tẹo quần áo, giặt thêm vài cái thì nó chết được chắc?”

Tôi đau khổ rên rỉ.

“Thế thì làm phiền con vậy, Đồng Đồng. Vĩnh Kỳ, con cũng phải mau học cách tự chăm sóc bản thân, không thể lúc nào cũng làm phiền Đồng Đồng được.”

“Vâng! Con biết mà.”

“Đúng rồi, còn một chuyện nữa...”

“Còn nữa...”

“Điều cuối cùng...”

“Chút nữa thì quên mất, cái này tuyệt đối không thể bỏ sót...”

...

...

Đội dì và mẹ rời đi, đôi mắt tôi đã mờ ra.

Bây giờ làm thủ tục thôi học liệu có kịp không?

Tôi thở dốc nói: “Tại sao lại vu oan giá họa cho tôi, ai nhờ anh khiêng hộ va ly chứ?”.

“Chẳng lẽ muốn anh nói với họ vết thương này là do em đánh anh?”, hấn chỉ tay lên mắt.

“Anh không tìm được lý do nào có lợi cho tôi một chút à, nói là anh bất cẩn bị đập mặt vào cửa sổ là được rồi.”

“Anh có đàn đâu, sao tự dưng lại đập mặt vào cửa sổ được.”

Tôi dùng ánh mắt nghi ngờ đánh giá hấn từ đầu đến chân. Đối với một tên suốt đêm hét rơi xuống đất lại đập đầu vào tường, rất khó tin là hấn sẽ không đem mặt đập vào cửa sổ một hai lần.

“Em...”

“Gọi tên, đừng có em này em nọ, buồn nôn!”

“Đồng Đồng...”

Da gà toàn thân đồng loạt khởi nghĩa, tôi rùng mình quát hấn: “Ngậm miệng, gọi cả họ lẫn tên”.

“Lương Thiếu Đồng.”

Thế còn đỡ một chút, tôi hỏi: “Chuyện gì?”.

Hấn đột nhiên nở một nụ cười rạng rỡ ngoài sức tưởng tượng: “Được ở chung phòng với em, anh rất vui”.

Tim bỗng đập thành thạch, như thể động cơ bị người ta mở công suất lớn nhất vậy.

Tôi tức giận quay đầu đi: “Tôi thì chẳng vui tẹo nào”.

Hết cách, dù có bực mình đến đâu cũng chẳng dám phản kháng trước ách thống trị của dì và mẹ. Cuộc sống đại học xui xẻo chính thức bắt đầu.

Tôi phát hiện khả năng kiềm chế và thích nghi của mình ngày càng tốt.

Ít nhất số lần nổi khùng trung bình mỗi ngày từ ba mươi bảy lần đã giảm xuống còn hai mươi bảy lần.

Hà Vĩnh Kỳ, Hà Vĩnh Kỳ, hừ!

Chỉ tại hấn, mỗi tuần tôi phải gọi hai cú điện thoại đường dài đắt đỏ, báo cáo chi tiết hấn đi đâu làm gì, tình hình sức khỏe, học tập, kết bạn... ra sao.

Chỉ tại hấn, tâm trạng tôi lúc nào cũng thấp thỏm không yên, hoàn toàn đánh mất sự hứng khởi khi vào đại học.

Chỉ tại hấn, ngay tuần đầu tiên chuyển đến trường đại học Khoa học kỹ thuật mà hồi trước đêm ngày mơ tưởng này, tôi đã bắt đầu cực kỳ bất mãn với ký túc xá hiện đại ở đây – từ bao giờ ký túc xá sinh viên lại cao cấp đến mức chỉ có hai người một phòng cơ chứ?

Xa xỉ!

Nếu trong ký túc không cách nào tránh mặt hấn được, ít ra lúc lên lớp cũng có thể cách xa hấn một chút chứ? Dù sao thì hấn cao to tuấn tú, có nụ cười hiền lành như thiên thần, lại chỉ vừa mới vào học nên đương nhiên chưa ai phát hiện ra hấn là một thằng đàn, những đứa thích làm bạn với hấn đông vô số kể.

Vào học chưa được ba ngày, mộng tưởng có thể tìm lại chút bình yên trên lớp của tôi đã tan thành mây khói.

Miếng kẹo cao su vốn đã rất phiền phức, nếu nó lại có thể hình ngang ngựa với bạn, hơn nữa còn bám dính bên cạnh bạn, có chết cũng không chịu rời đi, vậy rắc rối càng lớn hơn.

Rắc rối nhất là, miếng kẹo cao su không cách nào vứt đi này hình như chẳng có chút hứng thú gì với sách vở và lớp học, thường xuyên ngồi ngây người. Có trời mới biết kết quả xuất sắc từ trước tới giờ của hắn chui từ đâu ra? Tôi cá không phải hắn ta tự thi.

Ngồi ngây ra vẫn còn đỡ, sợ nhất là hắn ta lăn ra bàn ngủ. Mặc dù không ngáy nhưng mặt lại không ngừng cọ cọ vào cánh tay tôi, hết như một con mèo to dùng làm nũng vậy. Mỗi lần như thế, hứng chịu ánh mắt kỳ quái của tụi con trai đã đành, nhưng đáng sợ hơn là còn phải chịu thêm cả những ánh mắt ngưỡng mộ của lũ con gái trong lớp.

Hắn nhắm mắt ngủ ngon lành, kẻ đen đủi là tôi, lần nào cũng phải một mình hứng chịu hậu quả do người khác gây ra.

“Đừng có dựa vào tôi mà ngủ, muốn ngủ thì xuống cuối lớp ấy. Tôi sắp bị ánh mắt sắc như dao của thầy giáo giết chết rồi.”

“Không dựa vào em, anh không thể ngủ được.”

“Anh...” Tôi đập vào gáy hắn một cú thật mạnh.

Hắn xoa xoa gáy: “Anh sẽ đi gọi điện cho bác, em đánh anh”.

“Đi đi, đi ngay đi. Tôi thà bị mẹ mắng té tát còn hơn phải làm bảo mẫu cho anh.”

Hắn ngậm miệng, cứ những lúc thế này là lại trưng bộ mặt ầm ức nhìn tôi. Cao to khỏe mạnh còn làm bộ đáng thương, nhìn chỉ muốn đâm đầu vào tường cho rồi.

Tiết sau, hắn lại lê đít ngồi xuống bên cạnh tôi.

Lần này, miễn cưỡng chống chọi nửa tiết đầu, hắn ngoan ngoãn ngồi im nghe giảng, không ngáy người cũng chẳng ngủ gật. Nửa tiết sau – quả nhiên không ngoài dự tính, hắn lại lăn ra ngủ.

Tôi thở dài bất lực, chỉ có thể triệt để từ bỏ ý định phấn đấu thành học trò ngoan luôn ngồi bàn đầu chăm chú nghe giảng, chuyển xuống dãy cuối lớp để tiện né tránh tất cả những ánh nhìn đáng sợ.

“Màn hình cảm ứng sóng âm bề mặt thông thường dựa trên hai bộ thu/phát sóng âm đồng thời trên trục X và trục Y, khi...” Lớp học im phăng phắc, thầy giáo đột nhiên dừng hàng chữ ngoáy tít đang viết trên bảng, quay xuống hỏi: “Hôm qua tôi đã thông báo về phạm vi ôn tập, ai có thể cho tôi biết sóng âm hoạt động như thế nào?”. Đôi mắt đen ẩn sau gọng kính bắt đầu rà một lượt lớp học.

Toàn bộ lớp cúi đầu ngoan ngoãn, cố không để lọt vào tầm mắt của thầy, trừ hắn.

“Hà Vĩnh Kỳ.”

Đã bảo mà, cái tên gốc này có thèm nghe giảng đâu, chẳng biết tâm trí hắn đã bay bổng đến tận chỗ nào rồi. Tôi gờ chân, đập hắn một cái thật mạnh.

“A?” Hắn ngẩng đầu ngạc nhiên.

“Nguyên lý hoạt động của sóng âm là gì?”

Thấy hắn nhìn mình bằng vẻ mặt đáng thương, tôi cắn răng, đành phải giơ hai ngón tay lên nhắc – hai trục, đồ gốc!

Hắn nhanh chóng ngộ ra: “Hai tia”.

“Hai tia?” Thầy giáo nhướn mày.

Tôi than thầm, liên tục hươ hai ngón tay, dùng khẩu hình bảo hắn: “Thiết kế... thiết kế...”.

Hắn bừng tỉnh: “Thiết kế hai tia”.

“Thiết kế hai tia?”

Trời ạ, cái tên này căn bản là không sờ đến sách vở. Cả lớp tập mãi thành quen, bờ vai bắt đầu rung bần bật – nhin cười.

Vì người di luôn yêu thương mình, tôi không thể không mạo hiểm, khẽ thì thầm: “X,Y”.

Cuối cùng thì hắn cũng nghe rõ, nhắc lại ngay: “X và Y”.

Khuôn mặt thầy giáo dần ra một chút, hỏi tiếp: “X và Y đại diện cho cái gì?”.

Tôi thở phào nhẹ nhõm, câu hỏi mới đơn giản làm sao. X và Y đại diện cho hai trục tọa độ, bất kỳ học sinh trung học nào cũng có thể trả lời. Thực tế chứng minh, ông anh kết nghĩa này của tôi đúng là một thằng đàn.

“Nhiễm sắc thể.” Hắn nhún vai tỉnh bơ.

Cả lớp cười ầm ĩ. Còn tôi, ầm một tiếng, chán nản nằm vật ra bàn.

Thật mất mặt...

Chuyện bi thảm nhất trên đời này chính là sau khi mất mặt cực độ đến thế rồi, vẫn còn phải cố sống cố chết chen lấn để mua đồ ăn đem đến phòng giáo viên cho tên đàn kia.

Bữa trưa hôm nay dĩ nhiên phải đem đến phòng giáo viên, vì hắn đã bị thầy gọi lên “dạy bổ túc”. Hơn nữa, dì nói hắn phải ăn cơm đúng bữa nếu không sẽ đau dạ dày.

Tay bưng hộp cơm tiến về phía phòng giáo viên ở tầng một, từ xa đã nghe thấy tiếng cười của thầy. Bước vào trong, khuôn mặt ban nãy còn tím tái của thầy nay đã chuyển thành đỏ bừng phấn khởi. Trên bàn uống nước là một bàn cờ đang hồi gay cấn. Ngồi đối diện đương nhiên là nhân vật gai mắt nhất đời tôi: Hà Vĩnh Kỳ.

“Cơm đến rồi!” Nhìn thấy hộp cơm trên tay tôi, hắn reo lên một tiếng, bước đến giằng lấy.

“Thôi em ăn cơm đi, lần sau nhất định phải chuẩn bị bài trước khi đến lớp, biết chưa?”, thầy cười ha hả đứng dậy.

“Vâng ạ! Thầy cứ yên tâm.”

Thầy à, thầy đừng có tin hắn, con người này lúc nào cũng gật đầu hứa hẹn xong là lập tức quên ngay.

Trên đời có một loại người sinh ra để mê hoặc người khác, khiến người ta không cách nào giận hắn lâu được, chẳng mấy chốc liền tha thứ luôn, Hà Vĩnh Kỳ chính là thuộc loại người đó.

Mỗi lần hắn đắc tội với thầy cô, khiến họ tức đến nổi thiếu điều phải vào phòng cấp cứu, vậy mà chỉ một lát sau đã bị hai ba câu nói hay nụ cười hiền lành ngọt ngào của hắn làm cho vui vẻ không khép được mồm lại.

Lừa đảo!

“Em, sao hôm nay không có sườn xào chua ngọt?” Hắn chúi đầu vào hộp cơm, dùng thìa bới tung bốn phía.

“Gọi tên đi, cấm gọi em.” Tôi hậm hực lườm hắn, “Hôm nay căng tin không bán sườn xào”.

“Không đúng, thực đơn của ngày thứ ba có sườn xào.”

Thực đơn thì nhớ rõ thế, bài vở sao chẳng thấy vào đầu được tý nào.

“Sườn bán hết rồi, không mua được.”

“Không mua được?” Hắn ngẩng đầu nhìn tôi, lại lộ ra vẻ đáng thương mà không bạn học nào có cơ hội được chiêm ngưỡng, như thể tôi vừa gây ra chuyện tày đình gì lắm ấy.

Làm ơn đi, chỉ là sườn xào chua ngọt thôi mà, không ăn một bữa thì anh chết ngay được hả?

“Sườn...”

“Đừng có nhõng nhẽo với tôi, tôi không phải mẹ anh.”

“Anh muốn ăn sườn.”

Thật không chịu nổi cảnh thằng con trai lớn tướng như thế này rồi mà còn nhõng nhẽo! Tôi trợn trừng mắt, không chút do dự đập một cái vào gáy hắn.

Tôi gầm lên: “Đã bảo không có là không có! Còn nhì nhằng, mai tự đi mà mua cơm!”.

Có thể hắn mới chịu im miệng.

Hắn cúi đầu, hộp cơm bị tiêu diệt sạch sành sanh với tốc độ sét đánh chớp giạt, sau đó hắn chìa hộp cơm về phía tôi.

Tại sao mình lại phải trở thành bảo mẫu của hắn thế này? Tôi vừa than ngắn thở dài, vừa đưa tay đón lấy hộp cơm. Ngay cả hộp cơm cũng không được để hắn rửa, từ lần đầu tiên hắn thử, tôi đã rút ra được kết luận.

Nếu để hắn tự rửa hộp cơm, chỗ nước rửa bát và dầu mỡ của đồ ăn còn sót lại trong đó sẽ khiến hắn trúng độc phải nằm viện ba ngày.

Mà nếu như hắn bị trúng độc nằm viện thì mẹ tôi, người yêu đứa cháu trai còn hơn yêu con ruột mình, chắc chắn sẽ lấy mạng tôi.

2. Chương 02

Chương 2

Trong khi khả năng kiềm chế và thích ứng không ngừng tăng lên, tôi càng ngày càng tự tin vào tiềm năng trở thành siêu nhân của mình.

Tôi phải giúp hắn rửa bát, chen lẫn trong căng tin đông nghẹt người mua bằng được sườn xào chua ngọt, tìm kiếm những chiếc áo sơ mi và tất lúc nào cũng không cánh mà bay, đề phòng những chuyện bất ngờ có thể xảy ra với hắn...

Hôm nay, tôi phải ứng phó với một nữ sinh khoa Hóa, người đã gửi cho hắn một lá thư tình ướt át sến súa.

Trăng treo đầu ngọn liễu, người hẹn sau hoàng hôn.

Sau cái hồ nhỏ yên tĩnh trong khuôn viên trường, dưới mái đình thanh nhã, tôi dày mặt vờ làm người xấu.

“Hà Vinh Kỳ? Là anh phải không?” Tôi vừa bước chân vào đình, cô gái liền quay người lại, khuôn mặt ngay lập tức lộ rõ vẻ thất vọng: “Cậu là ai?”.

“Tôi...”

“Cậu chính là cậu em kết nghĩa lúc nào cũng bám dính anh ấy như hình với bóng?”

Như hình với bóng? Tôi khở sở gật đầu.

“Hà Vinh Kỳ đâu?”

“Anh ấy không thể đến được?”

“Thế là thế nào? Cho dù từ chối cũng phải tự mình nói chứ?” Con gái bây giờ thật khiến người ta kinh ngạc, cô ta nhìn tôi ngờ vực: “Chẳng nhẽ anh ấy không nhận được thư của tôi? Hay cậu đã giấu thư đi rồi tự mình mò đến đây?”.

Giọng điệu chất vấn của cô ta làm tôi điên tiết: “Này, đừng có ăn nói linh tinh. Hắn ta không chịu đến, đừng có đổ lỗi cho tôi”.

Có nên cho cô ta biết chân tướng sự việc không? Khi nãy ăn cơm tối xong, Hà Vinh Kỳ xé thư ra đọc, tiếp đó là nằm bò ra bàn cười đến tận bây giờ. Bằng giọng đứt quãng vì cười, hắn đọc cho tôi nghe những bốn lần bức thư đầy lời lẽ sến súa của cô ta, sau đó còn bối ra trong đó năm chữ sai chính tả.

Cuối cùng hắn nói với tôi: “Bác và mẹ chắc chắn không thích anh vừa năm nhất đã yêu đương, em giúp anh giải quyết chuyện này đi”. Vừa mở mồm là lời hai vị khắc tinh của tôi ra, sau đó lại tiếp tục bò lăn ra cười.

Tên gốc đó giờ chắc đang nằm ngửa như ếch trên giường mà thở dốc, ai bảo cười cho lắm vào.

Lương tâm của tôi cũng không ít, nghĩ rằng dù là cô gái điêu ngoa này thì cũng có lòng tự trọng, bèn giấu nhem sự thật.

“Hà Vĩnh Kỳ hiện tại không muốn quen ai cả, nếu cô nghi ngờ tôi giả trò gì đó thì ngày mai có thể tự đi tìm anh ta mà hỏi.”

Vứt lại một câu, tôi đánh bài chuẩn.

Có nên gọi điện cho dì kể tội hần lúc nào cũng dùng nụ cười nham nhở trêu hoa ghẹo nguyệt không?

Thế là nhân lúc báo cáo về hành tung cả tuần của hần, tôi cố ý bóng gió về sức hấp dẫn của Hà Vĩnh Kỳ: “... Con đã bảo mà, không được tùy tiện tươi cười với bất kỳ cô gái nào, học sinh thời nay dậy thì sớm lắm”.

Hừ, xem dì dạy dỗ hần ra sao.

Quả nhiên, buổi chiều mẹ tôi gọi điện lại.

“Đồng Đồng, trong trường có người theo đuổi anh con à?”

“Vâng. Ai bảo anh ấy trêu hoa ghẹo nguyệt cơ? Mẹ, mẹ phải bảo dì với chú dạy dỗ anh ấy một trận mới được. Con nói, anh ấy không chịu nghe.”

“Vĩnh Kỳ rất ngoan, sao có thể trêu hoa ghẹo nguyệt được? Con ăn nói cho cẩn thận.” Chẳng ngờ mẹ lại mắng tôi: “Con gái thời nay thoáng quá! Vĩnh Kỳ ngây thơ lắm, con phải trông chừng anh cho tốt, đừng để mấy đứa con gái đó làm hư anh. Nghe cho kỹ, phải ở bên cạnh anh nhiều hơn, không được để người ngoài bắt nạt anh. Nếu Vĩnh Kỳ bị người ta làm hư, mẹ sẽ hỏi tội một mình con!”.

“Mẹ...”, tôi đau khổ rên rỉ.

Nếu con bị hần bắt nạt thì làm sao?

Mỗi ngày hần đều bám dính con như miếng kẹo cao su có độ kết dính tuyệt đối rồi, còn phải ở bên cạnh hần nhiều đến mức nào nữa?

“Được rồi, gọi Vĩnh Kỳ ra nghe điện thoại.”

Tôi đặt ống nghe xuống, quay ra vỗ vai con người đang ngồi bên cạnh nghe nhạc: “Mẹ tôi bảo ra nghe điện thoại. Nhóc con, biết điều chút, đừng có nói linh tinh”. Tôi hạ giọng cảnh cáo.

Hần nhắc máy lên: “A lô, bác ạ?”.

“Ừ, Vĩnh Kỳ, ở đó có thoải mái không?”, giọng nói của mẹ tôi đột nhiên nhẹ nhàng hết sức: “Có nhớ bác không? Ở cùng Đồng Đồng có vui không?”. Tôi nghe mà toàn thân run rẩy, da gà nổi đầy người.

“Rất tốt ạ. Bác ơi, Vĩnh Kỳ rất nhớ bác, hè này con sẽ đến thăm bác, lúc đó con muốn được ăn món gà kho tàu bác làm.”

Tôi đứng sau véo thật mạnh vào tay hần. Tên đáng ghét, lại dám cả gan đòi về nhà tôi chơi hè?

“Được rồi, bác đợi con đấy. Bữa nào bác cũng làm đồ ăn ngon cho Vĩnh Kỳ.” Mẹ tôi đồng ý ngay: “Vĩnh Kỳ, nghe lời bác, con vẫn còn nhỏ, việc học quan trọng, không được quá thân mật với các cô gái. Phải ở bên Đồng Đồng nhiều hơn, đừng chơi với mấy người không ra gì. Coi như bác nhờ con trông nom Đồng Đồng, tốt nhất là hai đứa bám nhau như hình với bóng, một bước cũng không rời càng tốt”.

Nghe giọng nói lạnh lạnh của mẹ, tôi chỉ muốn khóc thét lên.

Hà Vĩnh Kỳ lớn tiếng đáp lại: “Vâng, con nhất định sẽ hết lòng trông nom Đồng Đồng. Bác yên tâm, con sẽ chăm sóc Đồng Đồng thật tốt, tuyệt đối sẽ như hình với bóng, nửa bước không rời”.

Cúp máy xong, hần quay lại nhìn tôi, lúc này đang đàn mặt ra, nở một nụ cười đắc ý.

“Từ hôm nay trở đi, em rời đi một bước cũng phải báo cáo với anh. Đây là yêu cầu của bác.”

Tôi trừng mắt với hắn, rành rọt thốt ra từng chữ: “Từ hôm nay trở đi, anh tự đi mua cơm, tự rửa bát, tự giặt đồ, mỗi sáng tự chuẩn bị giáo trình, mỗi tối tự đi xí chỗ ngồi trong phòng tự học”.

Hắn lập tức đổi giọng, cười hì hì: “Đừng thế mà. Em xem, anh không nói lời nào bất lợi cho em cả”.

“Hừ!” Tôi quay đi, hần học lờm bức tường.

“Đừng giận mà.” Hắn tiến lại chạm vào vai tôi: “Bài tập vật lý làm xong chưa?”

“Tự làm đi.”

“Anh không biết làm.”

“Không biết thì đọc sách, suốt ngày chép bài người khác, anh không thấy xấu hổ à?”

“Nếu mai anh không có bài tập để nộp sẽ bị đuổi ra khỏi lớp, lúc ấy em cũng sẽ bị mất mặt. Mất mặt cũng chẳng sao, nhưng nếu kết quả trên lớp quá kém, không được thi cuối kỳ thì sẽ phải học lại. Anh phải học lại cũng được đi, nhưng bác và mẹ sẽ hỏi tội em. Tệ nhất là, cho dù bác không bắt em phải học lại cùng anh thì chí ít họ cũng sẽ bắt em kèm cặp anh mỗi ngày.”

“Anh...”

Da mặt con người này còn dày hơn mặt tường. Tôi thô lỗ vứt vở bài tập về phía hắn.

Hắn chop được ngay, reo lên một tiếng, lập tức vui vẻ chép đáp án.

Cuộc sống đại học gồm bốn năm, mỗi năm có hai học kỳ, mỗi học kỳ trung bình là năm tháng.

Ngay từ tháng đầu tiên của học kỳ đầu tiên của năm đầu tiên, toàn trường đều biết chàng Hoàng tử ngựa trắng (thực tế là Hoàng tử não trắng) Hà Vĩnh Kỳ có một người giám hộ cực kỳ ngang ngược, chuyên quyền.

Từ lúc nào tôi trở thành kẻ ngang ngược chuyên quyền cơ chứ? Thật là khóc không ra nước mắt.

“Vĩnh Kỳ, cậu cao thế này, tham gia đội bóng rổ của khoa được không?”

“Cái này...” Vĩnh Kỳ liếc mắt nhìn tôi: “Đợi mình bàn bạc với em mình đã. Em này...”.

“Gọi tên họ đầy đủ.” Tôi vẫn tiếp tục múa bút làm bài, không thèm liếc lên lấy một cái, thẳng thừng cắt đứt lời hắn.

“Ừ, Đồng Đồng...”

Chiếc bút bi lập tức bay vèo về phía hắn, đập thẳng trán. Tôi ngẩng đầu, đang chuẩn bị lên giọng dạy bảo hắn lần thứ trăm vạn rằng, không được dùng thứ giọng ghê tởm ấy gọi tôi là Đồng Đồng, thì đột nhiên phát hiện chín mươi phần trăm số người trong giảng đường đang kinh ngạc nhìn tôi.

Một đàn anh trên chúng tôi một khóa quan tâm hỏi: “Vĩnh Kỳ, em có sao không, có trúng mắt không?”, anh ta quay sang nhìn tôi bằng ánh mắt không hài lòng.

Trong chớp mắt, tôi trở thành tăng lớp địa chủ chuyên áp bức bóc lột dân thường vô tội.

“Không sao, em quen rồi, cậu ấy tính khí nóng nảy nhưng không có ác ý gì đâu.” Hắn thần nhiên đổ thêm dầu vào lửa, còn làm bộ rộng lượng hỏi tôi: “Thiếu Đồng, anh muốn tham gia đội bóng rổ, em thấy...”.

“Tùy! Đừng có hỏi tôi”, tôi thô lỗ đáp lại, cúi đầu hấp tấp thu dọn sách vở trên bàn.

“Đồng Đồng, em đi đâu thế?”

“Anh quản được chắc?”, tôi đốp lại, phóng thẳng ra khỏi phòng học. Những ánh mắt sắc như dao cạo bị chặn phía sau cánh cửa.

Khốn nạn! Sao lại thành thế này? Tôi ném cặp lên cỏ, ngồi bệt xuống.

Rõ ràng tôi mới chính là người chịu thiệt thòi, bị bắt làm trợ lý, bảo mẫu, vệ sĩ của hắn đã đành, còn phải kiêm luôn chức năng của hàng loạt đồ điện dân dụng tiên tiến như máy giặt, máy gọi cơm, máy rửa bát, máy chống phá hện hồ.

Tại sao cả trường đều cho rằng hấn mới là người bị bắt nạt?

Cũng chỉ là đôi lúc không nhận được đám hấn vài cái, thì thoảng lấy sách đập vào gáy hấn mấy phát thôi mà.

E là chỉ có những vì sao trên trời mới thấu hiểu được nỗi đau khổ của tôi. Tôi ngẩng đầu, phát hiện đêm nay trên trời chẳng có nổi một vì sao. Đúng là xui không để đâu cho hết. Tôi thở dài ngao ngán, nằm duỗi trên nền cỏ, gối đầu lên hai cánh tay.

Cho dù không có ngôi sao nào thì cũng có thể yên tĩnh một chút, ít ra là miếng kẹo cao su đó không có ở đây. Tôi tự an ủi mình.

“Đồng Đồng...”, âm thanh nhè nhẹ như tiếng quỷ gọi hồn chợt vang lên bên tai, trước mắt xuất hiện một đôi giày quen thuộc.

Đương nhiên là quen rồi, sáng nào tôi chẳng tự tay lau chùi nó cơ chứ.

Tôi ngồi bật dậy, trừng mắt nhìn hấn: “Anh tới đây làm gì? Đi chỗ khác chơi!”.

Vĩnh Kỳ trước giờ đã lần nào tuân thủ câu cảnh cáo “đi chỗ khác chơi” của tôi? Lần này cũng không ngoại lệ, hấn ngồi xuống bên cạnh, quan sát vẻ mặt tôi: “Giận rồi à?”.

“Đừng có lảm chuyện.”

“Bác muốn anh...”

“Im mồm! Đừng có lôi mẹ ra dọa tôi.”

“Anh quan tâm đến em thôi mà.”

“Quan tâm đến tôi? Hừ, anh sắp tâm hãm hại tôi thì có.”

“Không phải.” Hấn lắc đầu nguầy nguậy: “Anh thề chưa từng có ý nghĩ đó. Em là em kết nghĩa của anh, bạn tốt nhất của anh, sao anh lại hại em được?”.

Ai cũng có thể bị lừa gạt bởi diễn xuất tuyệt vời của hấn, trừ tôi ra.

Tôi lập tức đứng dậy, cầm cặp bỏ đi. Hấn cũng bật dậy, ngăn tôi lại.

“Đừng đi, chúng ta còn chưa hòa giải mà.”

”Ai cần hòa giải với anh? Phải rồi, anh sợ mất đi một bảo mẫu, trợ lý, vệ sĩ, máy giặt đồ chứ gì?”

“Đồng Đồng...”

“Đừng có gọi tôi như thế!” Sức nhẫn nại đã đến giới hạn, cuối cùng cũng bộc phát, tôi đâm một cú thật mạnh vào bụng hấn.

Vĩnh Kỳ không né tránh, lãnh trọn cú đâm.

Thời gian đột nhiên ngừng lại.

Tôi rất kinh ngạc. Bản thân vốn dĩ cũng là một thanh niên cao to khỏe mạnh, cú đâm đó lại dùng toàn lực, vậy mà hấn chẳng có phản ứng gì, có thể thấy thể lực và sức chịu đựng của hấn cũng ngang tôi.

Một giây, hai giây, ba giây...

Sau sáu giây bất động, khuôn mặt điển trai sát gái đó bắt đầu nhăn lại.

Rầm! Thân thể to lớn đập mạnh xuống nền đất.

Cuối cùng tôi đã hiểu, không phải hấn không có phản ứng gì, mà là phản ứng quá chậm.

“Này! Này! Anh sao thế? Hà Vĩnh Kỳ? Vĩnh Kỳ? Này?” Tay chân run rẩy, tôi vội quỳ xuống lay hấn.

Cả nửa ngày trời hấn mới nhú mồm, khó khăn thốt lên hai chữ: “Dạ dầy...”.

“Cái gì?”

“Em đắm vào dạ dày của anh rồi...”

Tôi hoảng loạn nhìn hấn, tay chân luống cuống. Sao di không nói là dạ dày hấn có vấn đề chứ? Lần này mẹ sẽ xé xác tôi ra mất.

“Anh có cử động được không? Đừng nói với tôi anh đau đến mức phải đi bệnh viện đấy nhé. Nếu bị phát hiện ra tôi đánh anh đến mức phải vào viện thì đời tôi tàn. Anh cũng không muốn tôi gặp xui xẻo phải không, không thì anh biết chép bài tập của ai đây?”, tôi phát huy tinh thần tương thân tương ái, cực kỳ nghĩa khí khoác tay hấn lên vai mình, tiện thể cảnh cáo hấn vài câu: “Bây giờ chúng ta về phòng, anh nằm ngủ một giấc sẽ hết đau thôi. Nếu vẫn còn đau, thực sự phải đến bệnh viện, nhớ nói với bác sĩ là anh rơi xuống giường, bị giày đập vào bụng đấy”.

“Bị giày đập...”

“Im mồm! Tôi bảo anh nói như nào thì anh nói như thế.”

Không để hấn có ý kiến, tôi vội vàng dìu hấn về ký túc.

Xin Thượng đế phù hộ cho con, chuyện này tuyệt đối không thể để người thứ ba biết, nếu không biệt danh của tôi từ ác bá sẽ biến thành Diêm vương mất.

Vừa đến trước cổng ký túc nam thì xui xẻo đụng ngay thầy giám thị.

“Ôi, Vĩnh Kỳ sao thế này? Xảy ra chuyện gì thế?” Thầy cô nào cũng từng bị Vĩnh Kỳ làm tức điên lên, nhưng sau đó tất cả đều quay sang xem hấn như cục cưng.

Đúng là ông trời không có mắt mà!

Vĩnh Kỳ khẽ ngẩng đầu lên, yếu ớt nói: “Thầy Từ, em không sao, chỉ là rơi từ giường xuống, bị giày...”.

Mặc dù hiện giờ hấn đang trong tình trạng thương tật nhưng tôi vẫn không kìm được, lấy khuỷu tay khẽ huých hấn, ra hiệu mau ngậm miệng lại.

Đồ thần kinh! Đứng giữa đường bảo rơi từ giường xuống rồi bị thương, hỏi có ai tin không? Tôi lườm hấn một cái, quay lại cười nịnh nọt với thầy giám thị: “Sau giờ tự học, trên đường về phòng anh ấy bị vấp vào một viên đá. Cũng không có gì to tát. Vĩnh Kỳ, anh không đau nữa phải không?”. Trước ánh mắt chăm chú của thầy giáo, tôi đành phải giả đồ ân cần hỏi han hấn.

Không ngờ hấn được nước lấn tới, thở dài một hơi rồi cau mày nhăn nhó: “Đau lắm, cục đá lúc nãy thật quá đáng...”.

“Ngậm miệng!”, tôi thì thào vào tai hấn, quay sang chào thầy: “Thưa thầy, bọn em về phòng đây”.

“Ừ, nghỉ ngơi sớm chút. Lương Thiếu Đồng, nhớ xoa bóp vết thương cho Vĩnh Kỳ, cẩn thận đừng để bị tụ máu. Trong phòng có dầu không?”

“Có ạ, thầy yên tâm, em sẽ xoa dầu cho bạn ấy.” Vừa lớn giọng trả lời, tôi vừa dốc sức xách cái cơ thể nặng như cục chì của Vĩnh Kỳ lên lầu.

Vừa đến trước cổng ký túc nam thì xui xẻo đụng ngay thầy giám thị.

“Ôi, Vĩnh Kỳ sao thế này? Xảy ra chuyện gì thế?” Thầy cô nào cũng từng bị Vĩnh Kỳ làm tức điên lên, nhưng sau đó tất cả đều quay sang xem hấn như cục cưng.

Đúng là ông trời không có mắt mà!

Vĩnh Kỳ khẽ ngẩng đầu lên, yếu ớt nói: “Thầy Từ, em không sao, chỉ là rơi từ giường xuống, bị giày...”.

Mặc dù hiện giờ hấn đang trong tình trạng thương tật nhưng tôi vẫn không kìm được, lấy khuỷu tay khẽ huých hấn, ra hiệu mau ngậm miệng lại.

Đồ thần kinh! Đứng giữa đường bảo rơi từ giường xuống rồi bị thương, hỏi có ai tin không? Tôi lườm hấn một cái, quay lại cười nịnh nọt với thầy giám thị: “Sau giờ tự học, trên đường về phòng anh ấy bị vấp vào một viên đá. Cũng không có gì to tát. Vĩnh Kỳ, anh không đau nữa phải không?”. Trước ánh mắt chăm chú của thầy giáo, tôi đành phải giả đồ ân cần hỏi han hấn.

Không ngờ hắn được nước lấn tới, thở dài một hơi rồi cau mày nhăn nhó: “Đau lắm, cục đá lúc này thật quá đáng...”.

“Ngậm miệng!”, tôi thì thào vào tai hắn, quay sang chào thầy: “Thưa thầy, bọn em về phòng đây”.

“Ừ, nghỉ ngơi sớm chút. Lương Thiếu Đồng, nhớ xoa bóp vết thương cho Vĩnh Kỳ, cẩn thận đừng để bị tụ máu. Trong phòng có dầu không?”

“Có ạ, thầy yên tâm, em sẽ xoa dầu cho bạn ấy.” Vừa lớn giọng trả lời, tôi vừa dốc sức xách cái cơ thể nặng như cục chì của Vĩnh Kỳ lên lầu.

Đi như chạy trốn về phòng, dùng chân đạp cửa một cái, tôi hất luôn của nợ nặng trĩu xuống giường.

“A...”, của nợ phát ra tiếng rên rỉ đau đớn.

Tôi lè lưỡi, quên mất tên này đang là bệnh nhân, có điều hắn trở thành bệnh nhân là có nguyên nhân lịch sử.

Chỉ có hai chữ để lột tả toàn bộ cảm xúc hiện nay của tôi: Đáng đời!

“Này, nằm im ngủ cho tôi.” Tôi kéo ghế đến cạnh giường hắn. Kể từ đêm đầu tiên hắn bị rơi xuống đất, tôi đành phải ngày nào cũng làm việc này để tránh cho hắn hôn đất lần nữa.

Hắn rên rỉ: “Nhưng... em đã đồng ý sẽ xoa dầu cho anh mà”.

Tôi cực kỳ nghiêm khắc trừng mắt nhìn hắn, gằn giọng: “Tôi đồng ý với thầy giám thị, không đồng ý với anh, đừng có lảm lời, mau nhắm mắt – ngủ!”.

“Thế thì thôi, anh không cần em xoa dầu.”

Tôi hừ một tiếng, đi về giường mình. Sau lưng vang lên giọng nói giả vờ yếu đuối của hắn: “Anh tự xoa cũng được, nhưng anh lại không có dầu gió, mà dù có cũng chẳng biết để ở chỗ nào cả. À, thầy Từ nói thầy có dầu, thôi thì anh gọi điện hỏi mượn thầy cũng được.”

Trước khi hắn kịp ngồi dậy sờ vào điện thoại, tôi đã lao đến nhanh như chớp, đẩy hắn nằm xuống giường.

Sau khi dùng ánh mắt thể hiện sự tức giận trong lòng, tôi đành phải thỏa hiệp: “Thôi được, xoa thì xoa”. Tôi bực bội chạy đi lấy lọ dầu gió, ngồi xuống cạnh giường, vén áo sơ mi của hắn lên.

“Hoàn toàn không thấy tụ máu.”

“Không có máu tụ mới đáng sợ, nội thương đó.”

“Nội thương?” Tên khốn này coi tôi là thằng ngu chắc?

“Cú đâm của em kinh khủng cỡ nào em không biết sao? Nếu cơ thể anh yếu ớt một chút chắc phải vào phòng cấp cứu rồi.”

Nếu cú đâm đó không phải của tôi thì còn lâu tôi mới xoa thuốc cho anh. Trong lòng tôi tự hỏi có nên thuê một tên đầu gấu, mượn tay hắn đập cho tên này một trận không nhỉ?

Hắn nằm dài trên giường, khuôn mặt mãn nguyện nhìn tôi chăm chú.

Lúc đầu tôi còn có thể miễn cưỡng lờ đi ánh mắt đùa cợt của hắn, nhưng càng lúc hắn càng không biết điều, còn dám nở nụ cười đậm đàng.

“Cười cái gì?”

“Không có gì.” Khuôn mặt đậm đàng lập tức đổi thành vẻ đáng thương: “Anh có máu buồn”.

“Có máu buồn?” Tôi ngờ vực liếc xéo hắn, sau đó thử lấy tay khê cù bụng hắn.

Hắn quả nhiên bật cười.

Ha ha, thì ra nhà người có máu buồn.

Tôi cười nham hiểm nhìn Vĩnh Kỳ, đổ nửa chai dầu lên bụng hắn. Này thì xoa dầu, này thì xoa dầu!

Ngón tay cố tình tấn công điểm yếu của hắn, khiến hắn cười muốn đứt hơi, nhưng lại nhất định không chịu mở miệng xin tha, cứ cười lẫn lộn hết bên này sang bên kia, dùng đôi mắt sáng bừng nhìn tôi.

Ra sức tấn công suốt nửa tiếng đồng hồ, tôi thất thế phát hiện ra nhược điểm này chẳng có tác dụng gì, hắn nhất quyết không chịu thốt ra mấy câu như: “Xin em đừng, anh chịu thua rồi, đừng cù nữa, anh sợ em rồi...”.

Tôi không thèm tấn công nữa, chẳng còn tí hứng thú nào, chán nản đứng dậy.

Hắn ngăn tôi lại, vô cùng hào hứng nói: “Chơi thêm một lúc nữa đi”.

Tôi đập luôn lên gáy hắn: “Ai thèm chơi với anh? Đi ngủ đi!”, rồi chạy ra tắt đèn, lên giường đi ngủ.

Vì Hà Vinh Kỳ, tôi còn có thêm một nhiệm vụ nữa, đó là chức năng báo thức.

Đúng sáu giờ sáng leo ra khỏi giường đánh răng rửa mặt, xem xét tình hình thời tiết trong ngày, lựa chọn một bộ đồ phù hợp cho tên lười vẫn đang ngủ say như chết trên giường. Hai hôm trước thời tiết đột nhiên trở lạnh, ai cũng mặc áo len, chỉ vì tôi lơ đãng để hắn tự chọn quần áo, rốt cuộc hắn mặc quần soóc đi học. Sau lần đó tôi hoàn toàn mất hết niềm tin vào khả năng học cách tự chăm sóc bản thân của hắn.

Làm xong những việc cần làm thì tôi cũng đã than thở về cái cuộc sống đại học thê thảm của mình được ít nhất sáu lần rồi. Tiếp đó là cảm thể tập thể dục của cả hai đứa đi xuống sân vận động.

Đúng thế, tên khốn này nói là hắn bị huyết áp thấp, buổi sáng không thể dậy chạy bộ được.

Tôi đành phải chạy bộ thay phần hắn.

Chạy thay người khác vốn là vi phạm nội quy nhà trường, chẳng biết hắn đã lờn nheo với mấy cô nàng phụ trách quản lý của khoa Thể chất thế nào mà từ sau đó, tôi có thể thay hắn nộp thẻ thả phanh.

Chạy xong thì tiện đường đi mua cháo thịt và quẩy. Vừa bước vào phòng đã thấy hắn ngồi sừng sững bên bàn chờ đồ ăn.

“Chào buổi sáng.” Hắn đón tôi bằng nụ cười rạng rỡ.

Như thường lệ tôi lườm hắn một cái, đặt quẩy lên giữa bàn, đổ một nửa chỗ cháo vào bát của hắn. Tiếp đó đẩy bát đến trước mặt hắn, ra sức hình dung hắn là một con chó Pug to lớn cực kỳ đáng ghét nhưng vẫn bắt buộc phải cho nó ăn.

Húp liền mấy thìa cháo mới phát hiện người đối diện không hề động đậy, tôi liếc mắt nhìn hắn, thô lỗ hỏi: “Sao còn chưa ăn?”.

Hắn thản nhiên trả lời: “Em không lấy thìa cho anh”.

Tôi lườm hắn tóe khói, thấp giọng gầm lên: “Anh bị tàn tật à? Tự đi mà lấy!”.

Lúc này hắn mới chịu nhấc mông chạy đi lấy thìa.

Tiếp tục húp cháo ừng ực, thò tay lấy một cái quẩy, lại phát hiện hắn vẫn dờ ra như tượng.

“Sao không ăn đi? Anh bị thoái hóa đến mức không tự cầm được thìa à?”

Hắn nhìn thức ăn trên bàn, than thở: “Anh không muốn ăn quẩy, cũng không muốn ăn cháo”.

Kiểm chế, tôi cố gắng nhắc nhở bản thân phải hết sức kiềm chế.

Dù sao hất cả một bát cháo nóng hổi vào mặt bạn học cũng có phần quá đáng. Hơn nữa nếu người bạn học này là anh chàng đẹp trai người gặp người mê của trường thì chuyện lại càng rắc rối hơn.

“Xin hỏi... anh muốn ăn cái gì?”, tôi thở sâu một hơi, bình tĩnh cất tiếng.

Hắn nhìn tôi, có chút ngại ngùng trả lời: “Anh muốn ăn bánh bao nhân thịt với sữa đậu nành”.

Tôi cố gắng dùng ánh mắt dịu dàng hết mức nhìn hắn, nói rõ ràng từng chữ: “Nhưng hôm qua anh nói không muốn ăn bánh bao nhân thịt và sữa đậu nành, muốn ăn cháo thịt với quẩy”.

Bát cháo này tôi phải vòng ra tận căng tin dành cho nhân viên của trường để mua về đây.

”Hôm qua quả thật là không muốn ăn.” Hấn khề thở dài, liếc tôi một cái: “Nhưng hôm nay lại thèm ăn”.

Về mặt của tôi bây giờ nhất định đã bắt đầu đơ ra.

“Anh biết yêu cầu của anh là không nên, nhưng anh muốn nhắc em, hôm qua em đã đánh anh bị thương rồi, nếu hôm nay em lại đánh anh, chẳng sớm thì muộn anh sẽ bị em đánh chết mất thôi.” Hấn mỉm cười với tôi: “Em cũng biết là anh tuyệt đối không đánh trả em mà”.

Tôi lại hít một hơi thật sâu, gật đầu cười khẽ, nhẹ nhàng nói: “Thế thì phải cảm ơn anh rồi”.

“Đừng khách sáo.”

Mặc dù hắt thẳng bát cháo nóng hổi lên mặt bạn học có chút quá đáng, nhưng vấn đề là, con người không thể lúc nào cũng lý trí như thế được – hơn nữa sau khoảng thời gian suy nghĩ, bát cháo cũng nguội đi không ít.

Ký túc xá vọng ra tiếng gào thảm thiết có phần khoa trương.

Tiết học đầu tiên, hai chúng tôi đến muộn. Thật hối hận đã hắt cháo lên người hấn, bởi vì sau khi hấn toàn thân dính cháo, chính tôi lại phải giúp hấn tìm quần áo để thay – nhẽ ra nên dùng ghế hoặc điện thoại đập vào gáy hấn mới phải.

“Tại sao đến muộn?”, thầy giáo nhìn thấy Hà Vĩnh Kỳ thì như thể nhìn thấy cháu ruột, cười híp cả mắt, tất nhiên chẳng thèm hỏi nguyên do tại sao hấn đến muộn, cả tôi cũng an toàn chui vào lớp. Tan học, Hà Đông Bình – cán bộ kỉ luật của lớp mò đến hỏi lí do tại sao chúng tôi đến muộn.

Tôi lập tức chỉ tay về phía Vĩnh Kỳ: “Tại hấn!”.

Hà Vĩnh Kỳ cũng chỉ vào chính mình, cười xấu hổ: “Là tại mình”.

“Tại cậu à?”

“Lúc ăn sáng...”, câu nói chưa dứt đã bị cái huých tay của tôi ngăn lại.

Tôi cười hì hì với Hà Đông Bình: “Bởi vì Vĩnh Kỳ không chịu dậy, gọi thế nào cũng không được, mình đợi anh ấy nên cả hai cùng bị muộn”.

Hà Đông Bình gật đầu, cười nói: “Thì ra tại ngủ nướng, lần sau dậy sớm chút nhé. Vĩnh Kỳ, lần này thầy giáo không điểm danh, mình cũng bắt chước thầy, coi như không tính”.

Tôi mừng rỡ cảm ơn rồi rít.

“Cảm ơn nhé.” Hà Vĩnh Kỳ phô ra nụ cười chết người nổi tiếng của mình: “Mình không dậy được, bởi vì tối qua...” Bình! Tôi lại lấy khuỷu tay thúc hấn, kèm theo một ánh mắt cảnh cáo.

Hà Đông Bình có vẻ rất thích thú được nói chuyện với Hà Vĩnh Kỳ, háo hức chờ hấn nói tiếp: “Tối qua làm sao cơ?”.

“Chẳng có gì.” Hấn rớt cuộc cũng chịu ngoan ngoãn ngậm miệng, rất hợp tác mà lắc đầu.

Tôi thở phào một cái.

Suốt các tiết học buổi sáng là tiết mục quen thuộc: kéo cao su ngủ gật. Tôi im lặng nhận lấy ba bức thư tình mà phái yếu viết cho Vĩnh Kỳ, nhét bừa vào hộp bút của hấn.

Bởi vì trong lúc ngủ hấn cứ không ngừng cọ cọ vào tôi nên tôi đã cho hấn sáu cú đấm, trong đó có bốn cú làm hấn bừng tỉnh. Hấn mở mắt nhìn tôi, chớp chớp vài cái, nhe răng ra cười, rồi lại tiếp tục gục xuống bàn.

Buổi trưa, tôi lao đến căng tin mua cơm cho hấn. Hôm nay là thứ bảy, có món trứng cá kho tàu mà hấn đã chỉ đích danh.

Kết quả, tôi không mua được.

Tôi ôm hộp cơm không có trứng cá kho tàu khổ sở đứng giữa căng tin. Vốn định dùng món đó hối lộ để hấn không nhắc đến cú đấm tối qua và bát cháo sáng nay nữa.

“Này... có phải cậu muốn ăn trứng cá kho tàu không?”, một cô gái đứng kế bên bỗng nhỏ giọng hỏi.

Tôi đưa mắt nhìn cô ta.

“Mình... mình... mình...”, cô ta nuốt nước miếng: “Mình mua hai phần, xin hỏi...”.

“Tôi biết bạn định hỏi gì.” Tôi lạnh lùng nói: “Thứ nhất, tôi là em kết nghĩa của Hà Vĩnh Kỳ. Thứ hai, hộp cơm này là của Hà Vĩnh Kỳ. Thứ ba, Hà Vĩnh Kỳ muốn ăn trứng cá kho tàu. Thứ tư, nếu như bạn bằng lòng thì tôi sẽ đưa món trứng cá kho tàu trong hộp cơm của bạn cho anh ấy ăn”.

Khuôn mặt cô gái đỏ bừng, run run chìa hộp cơm ra. Tôi móc lấy trứng cá kho tàu, hỏi: “Có thư cần tôi đưa hộ không?”.

Cô ta bàng hoàng lắc đầu, nhanh chóng trốn mất hút.

Tôi cười nhạt một tiếng, hừ, nữ sinh trong sáng ngây thơ, hoàn toàn không có điểm gì nổi trội trong hàng hà vô số người theo đuổi Hà Vĩnh Kỳ như thế, chắc chắn không có cửa đâu.

Tôi vui vẻ ngân nga mấy câu hát đi về phòng, khung cảnh đập vào mắt hoàn toàn không có gì mới mẻ. Con sâu lười nào đó đang ngồi chình ịch bên bàn chờ cơm.

Tôi liếc mắt quan sát, lần này có chút tiến bộ, ít nhất hẳn đã biết lấy thìa đặt lên trên bàn.

Hắn cười rạng rỡ: “Có trứng cá kho tàu không?”.

Đặt hai hộp cơm lên bàn, theo thói quen tôi hừ một tiếng rồi ngồi xuống, đẩy hộp cơm về phía hắn.

Hắn mở nắp, nhìn chỗ thức ăn, mỉm cười hài lòng rồi cầm thìa, bắt đầu ăn từng miếng lớn.

Con người này, chỉ có lúc bận ăn cơm mới để tôi yên tĩnh được một chút. Ý nghĩ vừa mới xuất hiện đã lập tức bị phủ định, hắn dịch ghế lại gần tôi, cúi đầu hỏi: “Em ăn món gì thế?”.

Tôi lập tức lấy tay đề lên hộp cơm: “Đi ra chỗ khác, tôi ăn món nào thì liên quan gì đến anh?”.

“Cho anh nhìn một tí.” Lúc giằng co với tôi sức lực của hắn luôn mạnh mẽ vô cùng, dễ dàng nhấc tay tôi ra: “Sao em không ăn trứng cá kho tàu, ngon lắm”.

“Tôi không thích.”

“Ăn cá có lợi cho não, em phải ăn nhiều một chút.”

Tôi bực mình: “Có anh mới cần bổ não”.

Hắn móc một thìa đầy từ hộp của mình vào hộp của tôi: “Cho em một ít, mau ăn đi”.

“Dính nước miếng của anh, tôi không ăn.”

“Không có đâu, chỗ này ở góc ngoài, anh chưa động đến.”

“Không ăn! Đỡ bị nhiễm bệnh ngu ngốc của anh.”

Căn phòng đột nhiên tĩnh lặng. Hắn ngậy người nhìn tôi.

Đôi mắt sáng hút hồn ấy chăm chú nhìn tôi. Mười giây sau, tôi tự dưng cảm thấy có chút hổ thẹn.

“... Ăn thì ăn, dù sao cũng không chết được.” Tôi cúi đầu tránh né ánh mắt hắn, xúc một thìa cho vào miệng.

“Có ngon không?”

Đối với loại người này tuyệt đối không được để hắn đắc ý: “Chẳng ngon chút nào”.

“Anh muốn nói với em...”, hắn đột nhiên cười gian manh.

Tôi ngẩng đầu nhìn hắn.

“... Chỗ trứng cá em vừa ăn, anh đã liếm rồi. Không ngờ em lại ăn thật.”

“Hà! Vĩnh! Kỳ!”

Lần này, cả hai hộp cơm cùng lúc hôn lên khuôn mặt anh tuấn của hắn.

Đi nuôi hắn từng đó năm, sao vẫn chưa bị hắn chọc cho phát điên nhỉ?

Dùng bữa trưa và bữa sáng để ném người, kết quả là trong ngày hôm đó tôi phải giặt hộ hắn đến hai bộ quần áo.

Tôi dùng sức vò áo trong nhà vệ sinh, vừa than thở xót xa cho cuộc sống đại học thê thảm của mình, vừa hờn hờ vì buổi chiều không có tiết. Buổi trưa lao động mệt mỏi thế này, chiều có đến lớp cũng chỉ tổ ngủ gật thôi.

Hà Vĩnh Kỳ được trời ưu đãi, cho dù hắn có ngủ nguyên một ngày cũng chẳng có thầy cô nào nở lòng mắng hắn. Tôi thì đừng mong, số tôi là số khổ.

Sau khi giặt giũ phơi phóng xong, tôi định lên giường ngủ một giấc. Vừa mới đặt mình xuống giường đã bị hắn kéo dậy.

“Làm cái gì thế?”

“Đừng ngủ, đi xem anh chơi bóng rổ.”

Thật buồn cười, hắn ta thực sự coi tôi là bảo mẫu hai tư trên hai tư của hắn sao?

Tôi quay lưng về phía hắn: “Đi một mình đi”.

“Không được, hôm nay là vòng loại cuộc thi bóng rổ toàn trường, lớp mình đấu với lớp Ba, rất hấp dẫn đấy.”

“Tôi cảnh cáo anh, còn làm phiền giấc ngủ của tôi, tôi sẽ khiến anh phải nằm dưỡng thương ba tháng trên giường.”

Hắn chỉ còn nước thở dài: “Coi như anh sợ em”.

Nghe thấy tiếng bước chân hắn rời đi tôi mới thở phào một hơi, chuẩn bị đánh một giấc no nê sảng khoái.

“Em có thể không đi, nhưng anh bắt buộc phải nói với em một câu cuối cùng...”, đi đến cửa phòng, hắn xoa người lải nhải.

Tôi vẫn nhắm mắt vớ lấy một cuốn vở ném về phía hắn: “Im mồm! Còn nói nữa thì ăn đập!”.

“... Cuộc thi lần này là hoạt động tập thể, có điểm danh, không đi đồng nghĩa với trốn tiết.”

...

...

...

Nếu như tôi được phép gào thét hết mình, âm lượng chắc chắn không thua kém Mạnh Khương Nữ[2] đã khóc đổ Trường Thành năm nào.

3. Chương 03

Chương 3

Tôi bắt buộc phải đến, nhưng không có nghĩa là tôi bắt buộc phải hào hứng xem trận đấu. Vì quyền tự do duy nhất mà mình còn sở hữu, tôi đứng bên lề sân bóng, mặt mũi lăm lăm như thể tất cả những người có mặt ở đây đều nợ tôi vài trăm triệu vậy.

“Đánh hay lắm!”

Đám đông chốc chốc lại hét lên cổ vũ.

Tôi nhú mày.

Những tiếng cổ vũ ấy sở dĩ có thể làm người ta đình tai nhức óc là bởi vì hội trường quá đông. Ngoài học sinh lớp tôi và lớp Ba còn có rất nhiều những nữ sinh lớp khác. Điều này chỉ có thể trách cái tên cứ có cơ hội lại thể hiện Hà Vĩnh Kỳ kia.

Sự đời vốn thế, đầu óc ngu si, tứ chi phát triển. Hà Vĩnh Kỳ chính là một ví dụ điển hình.

Tôi lạnh lùng nhìn hấn rê bóng, cướp bóng, một mình dẫn bóng vượt qua ba hậu vệ đối phương rồi xoay người ném bóng, thực hiện thành công hai cú ném phạt liên tiếp...

“Hà Vĩnh Kỳ thật tuyệt vời!”

“Đẹp trai dữ dội!!!”

“Quá đỉnh...”

Xung quanh vang lên những âm thanh nũng nịu khiến da gà da vịt nổi hết lên. Tôi chỉ có thể hừ nhạt một tiếng, dùng ánh mắt lạnh lùng cảnh cáo lũ con gái đang rập tâm làm hỏng khẩu vị bữa tối của mình.

Ánh mắt quả nhiên có tác dụng cực kỳ rõ ràng.

“Người kia thật kỳ lạ, cứ lườm bọn mình suốt.”

“Là một anh chàng tuần tú, mình thấy cũng không thua kém Hà Vĩnh Kỳ đâu.”

“Hứ, mặt đen như đất nồi, đẹp chỗ nào? Hà Vĩnh Kỳ mới đẹp, khi cười lộ ra hàm răng trắng tinh, thật là quyến rũ...”

“Này, đừng nói linh tinh. Đó chính là cậu em kết nghĩa lúc nào cũng kè kè như hình với bóng của Hà Vĩnh Kỳ đấy. Đắc tội với cậu ta, cẩn thận sau này Hà Vĩnh Kỳ không thèm nhìn các cậu nữa đâu.”

“Thật không?”

Vài ánh nhìn phức tạp chiếu lên người tôi.

“Đánh hay lắm!” Đúng lúc Hà Vĩnh Kỳ lại có một cú ném rổ xuất sắc, quay về hướng khán giả giờ hai ngón tay hình chữ V.

Ánh mắt lũ con gái nhanh chóng đổ dồn về phía hấn, hét lên ầm ĩ.

Tên đàn đó có gì hay? Tôi bắt mắt quay đi, phát hiện cô giáo môn toán cao cấp, người vừa mới sinh hạ một em bé béo tròn trắng trẻo, cũng đang gào thét: “Hà Vĩnh Kỳ, thêm trái nữa đi!”.

Thật sự chịu không nổi, nhân lúc không ai chú ý, tôi chen ra, tính chuẩn luôn về phòng.

Dù sao khán giả đông đúc thế, có thiếu tôi cũng chẳng sao.

Còn chưa ra đến cửa hội trường đã nghe thấy tiếng gào thét hoảng loạn sau lưng.

Thôi chết, có chuyện rồi!

Tim tôi bỗng đập nhanh lạ thường, lập tức quay người lại, lao vào trong đám đông.

“Chuyện gì thế? Xảy ra chuyện gì thế?”, tôi cố chen vào giữa rừng người.

Linh cảm quả nhiên không sai, tên đàn đó xảy ra chuyện rồi, đầu gối chảy bao nhiêu là máu.

“Hà Vĩnh Kỳ, cậu có sao không?”, đám đông vây quanh hấn mặt mày trắng nhợt, ai cũng hoảng sợ lo lắng.

Hấn lắc đầu: “Mình không sao, em mình đi đâu rồi?”, hấn nhìn ngó tứ phía, thấy tôi liền lập tức ra vẻ đáng thương: “Đau quá, Đồng Đồng, đầu gối anh bị thương rồi”.

Bỗng chốc, tôi trở thành tiêu điểm chú ý của đám đông.

Tôi chen lấn tiến lại gần: “Không biết chơi thì đừng có cố. Ai bảo cứ thích ra oai cơ, đáng đời”.

Đám đông bắt mắt hừ nhạt, chín mươi phần trăm trong đó ném cho tôi ánh mắt trách cứ.

“Hà Vĩnh Kỳ chơi rất hay, ai nói cậu ấy không biết chơi?”

Tôi nhìn đám fan của hấn bằng nửa con mắt: “Thế sao lại bị ngã ra sàn chứ? Bị thương chứng tỏ quá dần”.

Hà Vĩnh Kỳ giải thích: “Lúc này quay ra không thấy em, đang nhìn xem em đi đâu nên mới không tập trung, bị hậu vệ đối phương đụng phải. Đồng Đồng, bác dặn anh phải trông nom em, em một mình rời đi phải nói với anh một tiếng. Anh hứa với em, sau này chơi bóng, chỉ cần em đến hội trường, anh tuyệt đối không mất tập trung”.

Giờ thì hay rồi, một trăm phần trăm ánh mắt quần chúng đều chất chứa sự oán trách.

Tôi lại lần nữa ngây người.

“Có phải em rất cảm động không?”, hấn hỏi tôi.

Tôi khóc không ra nước mắt, gật đầu: “Tôi đã... cảm động đến nỗi ko thể cảm động hơn nữa rồi”.

Thầy chủ nhiệm bước ra: “Được rồi, trận đấu kết thúc. Lớp Hai giành chiến thắng, sẽ đại diện cho Khoa Tin học tham gia cuộc thi bóng rổ toàn trường. Đồng Đồng, tình cảm của hai anh em thật sâu sắc, là tấm gương của lớp chúng ta đấy. Thôi, mau đỡ Vĩnh Kỳ về phòng đi”.

Nhân viên y tế sớm đã nhanh nhẹn xách hộp thuốc đến băng bó cẩn thận vết thương của hấn.

“Vĩnh Kỳ, chúng mình dìu cậu về phòng nhé.”

“Không cần, không cần”, hấn nhìn tôi: “Đồng Đồng đỡ mình là được rồi, mọi người không cần lo lắng”. Hấn chìa tay ra cho tôi, bộ dạng đáng thương đến mức làm mọi người đều đổ dồn ánh mắt mong đợi về phía tôi.

Tôi thở dài, cúi xuống đỡ hấn, từng bước rời đi trong cái nhìn chăm chú của đám đông.

Vừa ra khỏi hội trường, thoát khỏi ánh mắt giám sát của quần chúng, tôi liền vung tay đẩy hấn vào chân tường.

“Đồng Đồng...”

“Im mồm!”, tôi nghiêng răng nghiêng lợi: “Đừng mong tôi dìu anh, bị xước da chứ có gãy chân đâu”. Tôi quay người, mặc kệ hấn đằng sau, đặc ý bước về khu ký túc xá nam.

“Đồng Đồng, Đồng Đồng...” Hấn gọi hai tiếng, có lẽ tự biết có ra vẻ đáng thương cũng chẳng có tác dụng gì, đành phải cầ nhắc đi theo sau lưng tôi.

Về đến phòng, đang gọt dở quả táo thì Hà Vĩnh Kỳ lê từng bước tiến vào.

Hấn vừa ngồi xuống giường liền lập tức cầm điện thoại lên.

“A lô, bác ạ? Con là Vĩnh Kỳ đây ạ.”

Keng một tiếng, con dao gọt hoa quả trong tay tôi rơi xuống đất.

Tôi há hốc miệng nhìn hấn, lẽ nào hấn ghi thù, định sử dụng đòn trả thù thô bỉ hèn hạ, vô liêm sỉ nhất – mách lẻo?

“Vĩnh Kỳ à, sao hôm nay ngoan thế, biết gọi điện cho bác? Con ở đó có vui không? Đồng Đồng thì sao?”, giọng nói oang oang của mẹ làm tôi run rẩy.

Lẽ ra ngay khi hấn về đến nơi phải rút dây điện thoại, dùng gối đè lên mặt hấn rồi ra sức mà nện mới đúng. Tôi nghiêng răng ken két, sau cùng đành thở dài: Ôi, mình thật quá lương thiện!

Lúc này chỉ có thể hi vọng hấn sót lại chút lương tâm, chừa cho tôi con đường sống.

“Bác ơi, con thật đáng thương”, hấn bắt đầu giở giọng làm nũng sở trường: “Con bị thương rồi”.

Lộp bộp, quả táo gọt được một nửa rơi xuống nền nhà.

Tôi chuẩn bị sẵn tư thế, nếu hấn dám lòi chuyện tôi đánh hấn, hất cháo và cơm trưa lên mặt hấn, vứt hấn vào góc tường ra nói, tôi sẽ lập tức xông lên đánh ngất hấn, sau đó đổi giọng, nói vào ống nghe: “Quý khách

thân mến, trò chơi gọi điện đã đến lúc kết thúc, nội dung đã nói đều là hư cấu, nếu có trùng lặp chỉ là ngẫu nhiên”, sau đó xẹt xẹt, cúp luôn điện thoại.

Trong lúc tôi đang chìm đắm vào hoang tưởng thì mẹ đã kêu lên thất thanh.

“Cái gì? Con bị thương à? Có chuyện gì thế?”

“Con chơi bóng rổ, không cẩn thận bị ngã, đầu gối rách da, chảy rất nhiều máu. Đau lắm bác ạ.”

“Ồ, ra là chơi bóng bị thương.” Mẹ tôi bình tĩnh hơn một chút: “Vĩnh Kỳ, sao lại không cẩn thận vậy chứ? Đồng Đồng cũng không trông nom con gì cả!”

“Đồng Đồng rất tốt, em còn đỡ con về phòng.”

Tôi thở phào, đôi chân cứng ngắc cuối cùng cũng có thể thư giãn, ngồi xuống ghế.

“Vĩnh Kỳ, con nhớ là không được để nước vào vết thương, nếu không sẽ bị nhiễm trùng đấy. Ôi, bọn trẻ bây giờ cứ chạy nhảy suốt, không lúc nào yên, hơi tí lại ngã chỗ này đập chỗ kia.”

“Không được để nước vào ạ? Không thể nào, bác à, lúc tắm làm sao nước không chạm vào đầu gối được? Không bị ngã trong phòng tắm đã gọi là may mắn lắm rồi.” Hắn nhìn tôi bằng ánh mắt gian xảo.

Trong khoảnh khắc, tôi đã nhận ra ý đồ của hắn.

Nhà người... nhà người...

Tôi trừng mắt, đang định đập cho hắn vài cái thì tiếng mẹ vang lên.

“Con lúc nào cũng hậu đậu, cứ để Đồng Đồng giúp con tắm là tốt nhất. Đàng nào cũng là anh em thân thiết, còn ở chung với nhau.”

Tôi chút nữa thì nôn ra máu.

“Thế hình như không hay lắm, Đồng Đồng sẽ không chịu đâu.”

“Có gì mà không hay? Anh em kết nghĩa, còn là bạn học của nhau. Đồng Đồng dám không chịu? Con gọi nó ra đây nói chuyện với bác.”

Hà Vĩnh Kỳ thích thú “Vâng” một tiếng, nhét ống nghe vào tay tôi: “Đồng Đồng, bác gọi em”.

“A lô, mẹ...”

“Đồng Đồng, đầu gối Vĩnh Kỳ bị thương rồi, con phải chăm sóc anh tử tế. Vết thương không được chạm vào nước, con tắm cho anh, lúc tắm phải để ý một chút.”

“Mẹ...”

“Còn nữa, sau này phải canh chừng anh cẩn thận, đừng để anh bị thương nữa. Vĩnh Kỳ là cục cưng yêu quý của dì con, tuyệt đối không được có chuyện gì đâu đấy.”

“Mẹ...”

“Thôi, không nói nhiều nữa. Mua vài món bổ máu cho Vĩnh Kỳ, biết chưa? Mẹ không lừa nhai nữa, cứ thế mà làm.”

“Mẹ...”

Bên kia đã cúp máy.

Tôi cầm ống nghe đã đang vang lên tiếng tút tút đều đặn, quay ra nhìn Hà Vĩnh Kỳ với ánh mắt căm phẫn.

“Ha ha, Đồng Đồng, làm phiền em rồi.” Hắn đang gọt một quả táo khác, chìa ra trước miệng tôi: “Ăn táo đi. Mỗi ngày một quả táo, bệnh tật rời xa ta”.

Im lặng...

Tiếp tục im lặng...

Khu ký túc xá nam, như thường lệ, vang vọng tiếng hét thất thanh.

“Muốn ném cũng đừng dùng táo ném chứ, đau lắm đấy... Cứu! Cứu với...”

Tôi cực kỳ nghiêm túc suy nghĩ suốt gần bốn tiếng đồng hồ, kết quả vẫn là tìm không ra lý do nào để giúp hấn tắm cả. Mà tôi thì cực kỳ tin tưởng vào suy luận của mình.

Bởi vậy, lúc hấn đòi đi tắm, tôi khóa cửa phòng lại, rất tỉnh táo rút dây điện thoại ngay trước mắt hấn, chỉ tay về phía phòng tắm, dùng giọng nói oai phong nhất nhấn mạnh từng chữ: “Tự tắm lấy”.

Hấn ôm bộ quần áo tôi chuẩn bị sẵn cho, đứng kỳ kèo năn nỉ gần một tiếng, cuối cùng đành phải cúi đầu thất thểu đi vào nhà tắm.

Hừ, mãi mới thắng được một lần.

Tôi dương dương tự đắc, ngân nga một điệu nhạc, đưa mắt liếc cánh cửa phòng tắm khép kín, sau đó tập trung chuẩn bị bài ngày mai.

Dương dương tự đắc được hai tiếng, tôi bỗng cảm thấy có chút không ổn.

Có chuyện gì rồi?

Tôi ngẩng đầu nhìn đồng hồ treo tường. Hấn vào đó đã hai tiếng nhưng hoàn toàn không nghe thấy tiếng nước chảy.

Tôi đứng dậy, chạy vào nhà tắm. Cửa không khóa, hấn vẫn mặc quần áo chỉnh tề, đứng thộn mặt giữa phòng.

“Đại ca à, muốn gây người thì làm ơn kiếm chỗ khác. Anh tắm xong tôi còn phải tắm nữa đấy, anh nhìn xem bây giờ mấy giờ rồi.”

Hấn quay đầu, nhăn nhó nhìn tôi: “Anh đã nghĩ suốt hai tiếng đồng hồ, vẫn không nghĩ ra cách nào để tắm mà không làm nước chạm vào vết thương”.

Tôi trừng mắt nhìn hấn, gào lên một tiếng, đập cửa quay về phòng ngủ.

Tên ngu ngốc, tên đàn độn!

Cứ tiếp tục thế này hấn sẽ bốc mùi, nếu hấn bốc mùi sẽ kinh động đến dì và mẹ, thế là mẹ sẽ biết mình không tắm cho hấn...

Tôi lượn vài vòng quanh căn phòng, cuối cùng lại đập tung cửa nhà tắm, quyết định vì nghĩa quên thân.

“Được rồi, tôi giúp anh tắm.” Tôi xắn tay áo, vẻ mặt nhăn nhuc chịu đựng.

Mắt hấn sáng lên: “Thật à?”.

“Phí lời, cỏi!”

“Tuân lệnh!” Hấn nhanh chóng lột sạch, trần như nhộng đứng trước mặt tôi.

Thân hình thật hoàn hảo... tôi tức tối nhìn từ đầu xuống chân, ra sức đè nén sự ganh tỵ.

Tôi bước lại phía hấn: “Anh bị thương, trong hai ngày này không được dùng xà phòng. Tôi giúp anh tắm phân lưng trước, anh tự dùng khăn che vết thương, đừng để nước dính vào”.

“Ừ.” Hấn mỉm cười, ghé vào tai tôi: “Đồng Đồng, em thật tốt”.

Tôi đẩy hấn ra, dùng khăn ướt dứt khoát lau lưng hấn một lượt rồi dội nước.

Tên khốn này vừa vạm vỡ vừa săn chắc, nếu hấn là lợn, nhất định sẽ bán rất được giá.

Tiếc là hấn không phải.

Đến cả công dụng duy nhất đấy cũng chẳng dùng được.

“Lưng xong rồi, quay người.” Tôi vò khăn, ngồi xổm xuống lau khu vực bên cạnh đầu gối hấn.

Cơ bắp phân bố thật hài hòa. Có nên tiến cử hần làm người mẫu khóa thân cho khoa Mỹ thuật không nhỉ? Các cô nàng bên đó nhất định sẽ phát điên, nói không chừng còn chụp ảnh khóa thân của hần đem bán.

Không, tôi cũng có thể chụp ảnh khóa thân của hần để bán cơ mà. Một người làm quan, cả họ được nhờ, sao lại để người ngoài hốt đồng bạc này? Nên chụp toàn thân hay là chú trọng vào một vài bộ phận quan trọng thôi đây?

Trong lúc mải tính toán, chiếc khăn đã tự động tiến dần lên đùi lúc nào không hay.

“Em nhìn trộm anh.” Trên đầu vọng xuống tiếng cười.

Tôi thật quá hiền lành rồi, bị câu nói của hần làm cho tim đập loạn nhịp, diễn hình của câu có tặc giạt mình. Có điều, ngoài mặt tuyệt đối không thể nhận thua. Tôi ngẩng đầu hừ nhạt, đột nhiên đứng thẳng, hất hàm hỏi: “Tôi mà phải nhìn trộm à? Tôi nhìn một cách quang minh chính đại đấy chứ”.

Cúi đầu, cố tình nhìn cho rõ.

Thật... vĩ đại...

Hần cũng hừ một tiếng: “Em nhìn của anh rồi, anh cũng phải nhìn của em”.

“Anh dám?”

“Sao lại không dám? Anh cũng nhìn một cách quang minh chính đại đấy.” Hần nhìn tôi chằm chằm, đột nhiên nắm lấy cổ tay tôi, tay còn lại với tôi cởi thắt lưng của tôi.

“Buông tay! Dám giở trò lưu manh!”

“Không buông! Muốn nhìn thì cả hai cùng nhìn!”

Lúc này thì tôi nổi nóng rồi, cơn giận bộc phát, giờ tay tát hần một cái thật mạnh.

Bốp!

Tất cả khựng lại.

Lần này tiêu rồi. Tôi dám đảm bảo từ bé đến giờ chưa ai dám tát hần cả.

Hần buông tay, ngượng ngùng sờ má, lẩm bẩm: “Đùa thôi mà, em mạnh tay thế, sẽ đánh anh điếc luôn đấy”.

Tôi dờ ra mười giây tròn.

Sau đó là hét lên một tiếng thất thanh, đập cửa lao như bay ra ngoài.

Thượng đế ơi, xin hãy cho con chết đi!

Cho con chấm dứt cuộc sống đại học thê thảm này đi!

A men.

Sau ba lần miễn cưỡng giúp Hà Vĩnh Kỳ tắm, cuối cùng tôi cũng phát hiện ra rằng, cầu nguyện Thượng đế là một hành động vô ích. Thượng đế không thể xử lý, cũng không thể giải đáp vấn đề. Tôi đã hỏi Ngài không biết bao nhiêu lần là tại sao cuộc sống đại học của tôi lại thê thảm như thế này? Tại sao tôi phải trở thành bảo mẫu của Hà Vĩnh Kỳ? Tại sao đã đảm nhiệm chức năng của các thiết bị điện dân dụng như máy rửa bát, máy giặt,... rồi mà tôi vẫn phải đóng thêm vai vận động viên điền kinh bất đắc dĩ nữa?

...

Chẳng có câu hỏi nào nhận được đáp án.

Tôi quyết định không thêm hỏi Thượng đế nữa, thay vào đó là hỏi thẳng Hà Vĩnh Kỳ.

“Tại sao tôi phải giúp anh làm cái này cái nọ? Cuộc đời này thật quá bất công!” Vừa dùng khăn kỳ lưng cho hần, tôi vừa xả nổi ức chế đẩy bụng: “Làm bảo mẫu ột thẳng dân tôi cũng không để ý, nhưng tại sao cả trường chỉ có mình tôi biết anh dẫn thôi? Rốt cuộc tại sao tôi lại thê thảm thế này?”.

“Bởi vì anh thích em.” Hà Vĩnh Kỳ khá hơn Thượng đế chút, trả lời rất nhanh.

Tôi chờ ra một lúc, thô lỗ xoay hẳn lại, mặt đối mặt hỏi: “Anh nói cái gì? Nói lại lần nữa”.

Hắn nhìn thẳng vào mắt tôi, nghiêm túc nói: “Anh thích em”.

Bịch, chiếc khăn ướt rơi xuống nền nhà.

Tôi há hốc mồm, tròn tròn mắt, tiếp đó lắc đầu nguầy nguậy.

Một tên con trai trần truồng đứng giữa nhà tắm – ảo giác.

Ánh mắt nghiêm túc nhìn thẳng tôi – ảo giác.

Nói thích tôi – ảo giác!

Đầu óc quay cuồng, trời đất đảo lộn, tôi suýt nữa thì ngã lăn quay.

“Hà Vĩnh Kỳ, giải thích rõ ràng lời anh vừa nói”, tôi yếu ớt mở miệng.

Hắn thích thú chiêm ngưỡng vẻ mặt choáng váng của tôi trong năm giây: “Anh thích em, Đồng Đồng”. Hắn dừng lại chút, dường như sắp xếp lại câu chữ một lần nữa, nói tiếp: “À, phải nói là anh thích trêu em”.

Tôi ngây đơ...

Hắn nhìn tôi, bật cười ha hả.

“Anh là đồ khốn nạn!” Cuối cùng tôi điên lên: “Đi chết đi!”. Tôi dồn toàn bộ công lực tát một cái thật mạnh vào mặt hắn, lần này hoàn toàn không nể nang gì hết.

Mặt đỏ như dít khỉ, tôi thở hồng hộc: “Hà Vĩnh Kỳ, anh là thằng đểu!”. Sau đó co chân đạp ngay bộ phận hiểm yếu đang tồng ngồng của hắn.

“A!”

Trong tiếng kêu thét thảm thiết của Hà Vĩnh Kỳ, tôi lửa giận bùng bùng đập tung cửa, không thềm nán lại một phút nào, vớ lấy cặp sách lao thẳng vào màn đêm tăm tối bên ngoài.

Khuôn viên trường buổi tối rất đẹp, nhưng lúc này tôi chẳng có lòng dạ nào thưởng thức.

Vứt cặp sang một bên, tôi nằm bò trên ghế đá thở dốc.

Tôi hận hắn, hận hắn, hận hắn đến chết!

Tại sao cuộc sống đại học của tôi lại thê thảm thế này?

Hi vọng cú đá lúc nãy làm hắn thành vô dụng luôn thì càng tốt! Mà không được, lỡ hắn vô dụng thật thì biết ăn nói thế nào với dì đây? Tôi dần dần có chút lo lắng.

Hay là về xem hắn thế nào? Có khi hắn mất mạng trong nhà tắm rồi cũng nên?

Không được! Tôi lắc đầu, chết cũng không quay lại. Trong mắt tôi, nhà tắm chẳng khác gì chốn địa ngục nhan nhản ma quỷ.

Đấu tranh tư tưởng hồi lâu, cuối cùng tôi nằm vật ra ghế đá, quyết định không khuất phục.

Trời cuối cùng đã xuất hiện sao. Cổ nhân từng lấy đất làm chiếu, lấy trời làm màn, tôi cũng thử một lần cho biết.

Bất luận thế nào, đêm nay tuyệt đối không về!

Lũ côn trùng rả rích trong bụi cỏ, gió đêm khê lướt qua gò má.

Mọi thứ đều rất tuyệt vời, nếu như không có chuyện phiền phức kia.

Tôi mang ý chí quyết không khuất phục trải qua một đêm giữa không gian tươi đẹp, sớm tỉnh mơ hôm sau mở mắt dưới ánh mặt trời màu cam nhân nhật.

Thật tuyệt vời biết bao... toàn thân đầy những vết cắn của muỗi và các loại côn trùng không rõ danh tính khác...

Dựa vào khả năng nhẫn nhịn đã được tôi luyện suốt một thời gian dài, hiện tại cơn giận hôm qua đã xẹp xuống. Sau khi rửa mặt, súc miệng qua loa ở bồn rửa tay giữa sân trường, tôi thở dài đánh thượt, rút cuộc vẫn cầm hai tấm thẻ tập thể dự chạy đến sân vận động.

Thì ra hẳn thích trêu đùa tôi.

Cũng xem như tôi đã tìm ra nguyên nhân dẫn đến cuộc sống thê thảm hiện nay rồi.

Chạy xong, mua đồ ăn sáng, ngồi trong giảng đường quét sạch cả hai suất. Cho anh chết đói!

Tiết đầu tiên là toán cao cấp, sinh viên lần lượt kéo đến. Nghĩ đến việc chuẩn bị phải đối mặt với tên ác ma, lòng tôi thấp thỏm không yên. Nhưng chuông vào lớp vang lên rồi, thậm chí đến tận lúc thầy giáo cũng đã vào lớp, vẫn chưa thấy tung tích hấn đâu.

Vô số ánh mắt ném về phía tôi, có lẽ do cảnh tôi ngồi một mình quá bất mắt, bọn họ đã quen cảnh hai đứa một ngồi một nằm dính nhau như keo rồi.

Từ thấp thỏm không yên, tôi chuyển sang lo lắng không thôi. Chẳng nhẽ hẳn thực sự đã ngã xuống nền nhà tắm, không bò dậy được nữa ư?

Thảm rồi, chẳng những không có mặt mũi nào gặp dì mà còn phải ngồi tù đếm lịch ấy chứ. Nhìn chăm chăm vào cánh cửa lớp im lìm, mặt tôi càng lúc càng trắng bệch.

Tim đập thình thịch, Hà Vĩnh Kỳ, anh làm ơn xuất hiện nhanh đi.

Xin anh, coi như tôi van xin anh đấy.

Cuối cùng, lời khẩn cầu thầm lặng đầu tiên của tôi từ khi vào đại học đã trở thành hiện thực.

Bóng dáng quen thuộc của Hà Vĩnh Kỳ xuất hiện trước cửa lớp.

Trong tích tắc, tôi kích động đến nỗi chỉ muốn nhảy bật dậy reo hò lao đến ôm hấn vài cái. Lấy tay dụi dụi mắt, cố ngăn cơn kích động, tôi chăm chú quan sát hấn.

“Trời ơi Vĩnh Kỳ, em bị sao thế?”

“Không có gì ạ, xin lỗi thầy, em đến muộn.”

Hà Vĩnh Kỳ vừa bước chân vào, cả giảng đường liền xôn xao.

Trên khuôn mặt của Bạch mã hoàng tử hẳn rõ năm ngón tay, chân thì cà nhấc.

Tôi rất muốn giữ vẻ mặt nghiêm túc, nhưng lúc hấn bước cao bước thấp tiến tới chỗ tôi... tôi quả thật không thể nhịn nổi, bật cười ha hả.

“Ha ha ha... ha ha... ha ha ha...”

Cười là hành động mà con người khó có thể khống chế nổi. Tôi càng cười càng cảm thấy buồn cười, lúc đầu là ôm bụng cười, sau thì nằm bò ra võ bàn không ngừng.

Đợi tôi cười xong mới phát hiện ánh mắt trách móc của thầy giáo và cả lớp đang nhìn mình từ lúc nào.

“Lương Thiệu Đồng, sau giờ học ở lại gặp tôi.”

Từ khi vào trường, hôm nay là lần đầu tiên ước nguyện của tôi thành sự thật, cũng là lần đầu tiên bị thầy giáo bắt ở lại lớp sau giờ học.

4. Chương 04

Chương 4

Bị bắt ở lại lớp sau giờ học là một chuyện vô cùng đáng xấu hổ. Từ bé đến giờ, tôi luôn là con ngoan trò giỏi, chưa bao giờ phải nếm trải mùi vị xấu hổ này.

Suốt hai tiết toán cao cấp, tôi ngồi thừ ra như khúc gỗ, mắt dán chặt lên bảng, hoàn toàn đờ đẫn. Hà Vĩnh Kỳ vẫn ngồi bên cạnh. Tôi rất muốn đập văng tên yêu tinh hại người này, nhưng sau khi đập được hấn thì chắc chắn tôi sẽ bị cả lớp đập chết luôn. Tôi đờ đẫn, không phải mất trí.

Sáng hôm nay chỉ có hai tiết toán cao cấp. Tan học, cả lớp tinh thần phơi phới nhanh chóng chuẩn hết. Thầy giáo chỉnh lại gọng kính trên sống mũi, từ bục giảng bước xuống chỗ tôi.

“Cút!” Từ này đương nhiên không phải nói với thầy giáo, mà là dành cho tên khốn Hà Vĩnh Kỳ vẫn ngồi ỳ bên cạnh tôi không chịu biến đi.

Hấn lắc đầu: “Anh ở lại với em”.

“Cút!”

“Không cút.”

Cuộc khẩu chiến giữa “cút” và “không cút” đang diễn ra khốc liệt thì thầy giáo đã đứng trước mặt.

“Lương Thiệu Đồng, có nghe thấy thầy bảo em ở lại không?”

Tôi gật đầu, cố gắng làm ra vẻ hối lỗi – mặc dù tôi chẳng có lỗi gì cả.

“Cười ồm ồm trong lớp là không tốt, nhưng thầy cảm thấy lỗi lớn nhất của em là có thái độ phiến diện với hành vi của bạn học. Hơn nữa Hà Vĩnh Kỳ là anh kết nghĩa của em, em nói xem em cười nhạo Vĩnh Kỳ như thế là đúng hay sai?”

Chỗ sai lớn nhất của em là đã không ra tay mạnh hơn, đập cho hấn một trận sống dở chết dở.

Tôi lại gật đầu, tiếp tục cố gắng làm ra vẻ hối lỗi – đương nhiên là tôi vẫn chẳng có lỗi gì cả.

Hà Vĩnh Kỳ ngồi cạnh, thành khẩn nói: “Cảm ơn thầy đã quan tâm, thực ra hai anh em chúng em từ bé đã quen đùa nhau như thế”.

“Hà Vĩnh Kỳ, em quá nuông chiều em ấy rồi, yêu thương em mình không có là gì sai, nhưng...”

“Thưa thầy, Đồng Đồng tính tình thẳng thắn, chẳng có gì không tốt cả.” Hà Vĩnh Kỳ trưng ra nụ cười rực rỡ làm mềm lòng đối phương: “Với lại em thích nhìn Đồng Đồng cười”.

Bách phát bách trúng, trăm trận trăm thắng.

Thầy giáo lập tức mềm lòng: “Vậy thì... Lương Thiệu Đồng, sau này phải chú ý sửa đổi nhé. Thôi, chẳng có chuyện gì nữa”.

Nhìn bóng thầy rời đi, tôi thở phào nhẹ nhõm.

“Đồng Đồng...” Hà Vĩnh Kỳ kéo tay áo tôi.

Tôi quay phắt đầu lại, dùng ánh mắt hung hãn nhìn hấn: “Chuyện gì?”.

“Tối qua em đi đâu thế?”

“Đừng có lảm chuyện! Tôi thích đi đâu thì đi đấy.” Tôi tức giận hừ một tiếng, đứng dậy dọn sách, bỏ mặc hấn ngồi đấy mà tiến thẳng ra cửa lớp.

“Tối qua bác gọi điện, nghe nói em không ở trong phòng, giọng bác hình như không hài lòng, còn hỏi có phải em thường xuyên không về phòng ngủ không.”

Bình! Tôi đập thẳng đầu vào cửa lớp.

Xoa xoa đầu, tôi cảm thấy mình như đang đứng chênh vênh trên miệng vực, chậm chạp quay người lại, nhẹ nhàng thốt ra từng chữ: “Anh trả lời thế nào?”.

Hắn nhếch mép cười nham nhở, lại càng khiến tôi bồn chồn.

“Anh nói... gần đây em đang tự học VB[3] nên đến phòng của đàn anh hỏi bài.”

Phù... tôi thả lỏng người. Cứ thế này chắc tim tôi phải về hưu non mất.

“Đồng Đồng...”

“Lại chuyện gì nữa?”, tôi cảnh giác nhìn hắn.

“Hôm nay là thứ ba...”

“Thì sao?”, tôi nhướng mày, nếu hắn còn dám nói thêm một câu trêu người nữa, tôi sẽ ra tay không thương tiếc.

“Nhớ mua sườn xào chua ngọt.”

Tôi thở phào: “Sườn chứ gì, chuyện nhỏ”. Bây giờ chỉ cần hắn không kiếm chuyện, phải làm bảo mẫu tôi cũng chịu.

Buổi trưa, hắn ăn rất ngon lành món sườn xào mà tôi phải chen lấn với cả biển người trong căng tin mới mua được, vừa ăn vừa liếc tôi cười cười về đặc ý.

Đương nhiên hắn phải cười rồi, tôi bị hắn hành hạ khốn khổ, không cách nào phản kháng đến thế cơ mà.

Tôi bắt đầu chấp nhận số phận hẩm hiu của mình.

Số phận hẩm hiu kéo dài ba tháng, cũng là lúc kỳ thi cuối kỳ đến gần.

Những thứ không thuận mắt nhìn nhiều rồi cũng thành quen, hiện tại tôi đã vừa mắt với Hà Vĩnh Kỳ hơn trước nhiều. Trừ việc phải giúp hắn làm vô số chuyện ra thì hắn cũng chả có tật xấu gì đáng kể.

Chỉ cần chịu đựng hết học kỳ này, đến đầu học kỳ sau tôi sẽ làm đơn xin chuyển phòng ngay. Cho dù có phải dùng toàn bộ sinh hoạt phí để hối lộ cũng không tiếc.

Mẹ liên tục gọi điện căn dặn tôi phải thế này thế kia. Mười lần thì đến tám lần là vì Hà Vĩnh Kỳ, làm tôi phải cảm thán lần thứ n, tại sao mình không phải là con trai của dì cơ chứ.

Cuộc gọi lần này là để dặn dò tôi tổ chức sinh nhật cho Hà Vĩnh Kỳ.

“Trước đây năm nào dì cũng làm tiệc sinh nhật cho Vĩnh Kỳ. Bây giờ hai đứa ở xa nhà, Đồng Đồng, con phải mời bạn bè đến dự tiệc sinh nhật anh, đặt một chiếc bánh ga tô, nhất định phải tổ chức một bữa tiệc thật vui vẻ náo nhiệt, nghe rõ chưa?”

“Vâng.” Tôi ngoan ngoãn nghe lời: “Tổ chức tiệc sinh nhật, đặt bánh, náo nhiệt”, ghi vào sổ.

Hà Vĩnh Kỳ rất xem trọng sinh nhật.

“Em định tổ chức tiệc sinh nhật cho anh?” Hiếm hoi lắm mới thấy hắn rũ bỏ bộ dạng lười biếng hằng ngày, húng khởi nắm vai tôi nói: “Đồng Đồng, em muốn làm tiệc sinh nhật cho anh à?”.

“Ừ.” Tôi chán nản gật đầu, hất bàn tay hắn ra.

“Tốt quá, thật tốt quá.” Hắn kích động chạy khắp phòng, rồi lại lao đến nắm vai tôi: “Có bánh ga tô không?”.

Bánh ga tô? Tôi nhìn vào sổ, gật đầu: “Có”. Mẹ đã dặn, phải mua bánh ga tô.

“Hai đứa mình cùng đón sinh nhật anh?”

Nhìn vào sổ, tôi lắc đầu: “Không được, phải mời các bạn, phải náo nhiệt”.

Hắn ỉu xiu: “Tại sao? Hai đứa mình là đủ rồi”.

“Không được! Nếu không thì khỏi tổ chức!”, tôi hét lên.

“Được được, nghe em tất.” Mặt hắn xị ra một lúc, sau đó lại trở nên hớn hờ: “Bánh ga tô phải có hình trái tim ở giữa”. Hắn lôi máy tính xách tay ra, vẽ lung tung một hồi rồi chìa cho tôi xem.

Đó là hình hai trái tim bị mũi tên của thần Cupid đâm xuyên qua.

Tôi cầm luôn cái máy tính đẩy phang vào gáy hắn: “Có phải bánh dính hôn đâu? Đồ dần! Viết sinh nhật vui vẻ với ngày tháng năm sinh là được rồi”.

Hắn bắt mắt nhìn tôi hồi lâu, sau mới nhún vai: “Thế thì viết sinh nhật vui vẻ vậy”.

Mùng một tháng mười hai đến rất nhanh. Cả lớp vừa nghe tôi thông báo liền nhốn nháo cả lên.

“Hôm nay là sinh nhật của Hà Vĩnh Kỳ? Sao cậu không chịu nói sớm?” Lũ con gái bùm miệng, sung sướng đến run rẩy toàn thân: “Mình nên tặng cậu ấy cái gì đây? Thảm rồi, sao muộn thế này cậu mới nói. Hà Vĩnh Kỳ, chúc mừng sinh nhật nhé”, quay ra gửi cho Hà Vĩnh Kỳ nụ cười dễ thương nhất.

Đám con trai thì khoác vai tôi: “Đồng Đồng, bánh ga tô có to không? Đừng có để mình tặng quà rồi mà không được ăn no nhé, không thì, hờ hờ...”.

Hà Vĩnh Kỳ ngồi bên cạnh vươn tay hất cánh tay kia ra, điềm nhiên khoác lên vai tôi, cười nhạt: “Bánh to, đủ để các cậu no chết”.

Tôi lừ lừ một cái, tên phiền phức này rất kén chọn, để tìm được một cái bánh vừa ý hắn, tôi đã phải khổ sở đưa hắn đến cả chục tiệm bánh chứ chẳng ít.

Thầy giám thị biết hôm nay là sinh nhật Hà Vĩnh Kỳ liền hào phóng cho chúng tôi mượn chìa khóa phòng giải trí của khoa, mặc sức sử dụng hệ thống âm thanh và ánh sáng trong đó.

Tên này đích thị là cục cưng của cả thiên hạ, hừ.

Buổi tối, đúng giờ hẹn, thầy giáo và các bạn đều đến đông đủ. Tôi khổ nhất, bê bánh ra, cắm nến, lại còn phải chuẩn bị đĩa và đĩa cho từng người.

Hà Vĩnh Kỳ ôm quà đầy tay, một lúc lại gật đầu cảm ơn, chốc chốc lại lượn qua lượn lại sau lưng tôi: “Đồng Đồng, anh vui lắm, không ngờ có thể cùng đón sinh nhật với em. Ngày này năm sau chỉ riêng hai đứa mình đón sinh nhật thôi nhé?”.

Tôi huých khuỷu tay một cú, ý bảo hắn ngậm miệng.

Chuẩn bị xong, mọi người cùng tiến lại gần chiếc bánh. Hà Đông Bình đã nhanh chóng tắt hết đèn, ánh nến làm mọi khuôn mặt đều trở nên đỏ ửng.

“Hát nào, bài ‘Happy birthday’”.

Có người bắt nhịp: “Happy birthday to you, happy...”.

Hà Vĩnh Kỳ đứng trước chiếc bánh, nở nụ cười vừa thẹn thùng vừa hạnh phúc.

Hát xong, lũ con gái la hét: “Ước đi, ước đi”.

Hà Vĩnh Kỳ ngoan ngoãn nhắm mắt lại, vẻ mặt nghiêm túc.

Lũ con gái lại ầm ĩ: “Thổi nến, thổi một hơi tắt hết nến thì điều ước mới thành hiện thực được”.

Hắn mở mắt, một hơi thổi tắt hết nến.

Mọi người vui vẻ vỗ tay, Hà Đông Bình vội bật đèn lên, gian phòng lại sáng rực rỡ.

Mọi người cùng giúp rút nến ra, lớp trưởng Từ Dương đột nhiên nắm tay Hà Vĩnh Kỳ hỏi: “Ước gì thế?”.

“Đúng đấy, cậu ước gì thế? Nói cho bọn mình biết đi”, một lũ con gái vào hòa với Từ Dương.

Vài thầy cô cũng thích thú nhìn hắn chờ đợi.

“Ước nguyện của mình là...”, hắn chậm rãi nói: “Cả đời cùng Đồng Đồng sống cuộc sống đại học như bây giờ”.

Phụt!

Chỗ cô ca trong miệng tôi bất thành linh mạnh mẽ xông ra ngoài, bay qua mặt bàn, đáp thẳng xuống khuôn mặt rạng rỡ của Hà Vĩnh Kỳ.

Không gian im phăng phắc.

Tất cả mọi người đều ném cho tôi cái nhìn trách cứ.

Lũ con gái thì tức cho khuôn mặt điển trai của Hà Vĩnh Kỳ, đám con trai thì tiếc cái bánh bị dính nước ngọt, các thầy cô... có lẽ giận tôi lãng phí đồ ăn thức uống.

Sau năm giây tĩnh lặng, tôi chớp mắt, quyết định là người phát ngôn trước.

“Anh đừng mơ sẽ thành hiện thực!”, tôi hét vào mặt Hà Vĩnh Kỳ, thẳng lưng ưỡn ngực hùng dũng lao ra ngoài.

“Đồng Đồng, anh thích em.”

Rầm! Tôi đập mạnh vào cửa.

Tôi quay đầu lại, nhìn hẩn.

Mọi người đều sững người.

Hẩn mặt mày nghiêm túc nói với tôi: “Anh thực sự rất thích em, cho dù em phun cô ca lên mặt anh, anh vẫn cảm thấy em là người đối xử với anh tốt nhất”.

Tôi cố kiềm chế cơn buồn nôn, hẩn học đáp: “Anh thích trêu đùa tôi thì có”.

Hẩn cúi đầu nghĩ ngợi, sau đó ngược lên nhìn thẳng vào mắt tôi, gật đầu: “Cũng có thể nói vậy”, còn nở nụ cười rạng rỡ, lộ ra hàm răng trắng tinh.

“A!” Tôi đập tung cửa, hét lên một tiếng lao đi.

Trời ơi, xin hãy để tất cả kết thúc đi! Cái cuộc sống đại học thê thảm này của tôi.

Làm lao công không lương cho người khác đã khổ khổ lắm rồi, tôi lại còn phải làm lao công ột kẻ thích trêu đùa mình nữa chứ. Mỗi lần nhìn hộp cơm vất vả lắm mới mua được cho hẩn, lòng tôi lại nảy lên ham muốn được bỏ thuốc xổ vào đó. Đáng tiếc, bản thân tôi sinh ra đã lương thiện quá mức, đến con chuột còn chẳng dám làm hại – huống hồ hẩn còn có hậu phương vững chắc là mẹ tôi.

Dù sao cũng không có cơ hội báo thù, tôi chỉ còn biết mong cho học kỳ này mau chóng kết thúc.

Điều đáng mừng là, bất kể ông trời có thiên vị Hà Vĩnh Kỳ thế nào thì thời gian cũng trôi qua từng ngày một. Trường áp dụng hình thức học tín chỉ, mỗi học kỳ phải đăng ký một môn tự chọn. Lúc chọn môn, vì không muốn cứ phải kè kè với Hà Vĩnh Kỳ, tôi đã cố ý chọn một môn kỳ quái: Động vật lưỡng cư đại cương.

Môn dở hơi như thế, có đánh chết tôi cũng không tin Hà Vĩnh Kỳ lại chọn giống tôi y đúc.

Đầu tháng mười hai, kỳ thi hết môn tự chọn được tổ chức sớm hơn các môn khác.

Môn tự chọn nên mọi người đều không ôn tập kĩ càng cho lắm, thầy trông thi cũng dễ tính, có thể tự do chọn chỗ ngồi, thật đúng là thiên đường quay cốp. Tôi chẳng có yêu cầu gì với chỗ ngồi, đằng nào thì cũng không thoát khỏi cái kẹo cao su kia. Tôi chỉ hi vọng hẩn đừng có làm phiền tôi trong giờ thi là tốt lắm rồi.

Kết quả, mộng tưởng và hiện thực luôn trái ngược.

Cầm đề thi chưa đầy mười phút, cái kẹo cao su bên cạnh đã rục rịch không yên.

“Đồng Đồng, Đồng Đồng...”, hẩn thì thầm.

Tôi liếc xéo một cái: “Cầm miệng”.

“Câu thứ ba của bài thứ nhất điền cái gì?”

Câu hỏi dễ ợt thế cũng không biết làm? Tôi cười nhạt: “Trừ ăn uống ỉa đái ra thì anh còn biết làm gì hả?”.

Hắn rút cuộc cũng biết xấu hổ, ngượng ngùng cúi đầu.

Tôi yên tâm làm bài.

Mười phút sau, hắn lại bắt đầu giở trò.

“Đồng Đồng, Đồng Đồng...”

“Im mồm.”

Hắn nhìn thầy đang ngồi đọc báo trên bục giảng, mỉm cười lấy lòng với tôi, chìa ra một tờ giấy: “Đáp án chính xác đó, có lấy không?”.

Tôi thờ người: “Ở đâu ra?”.

“Các bạn cho. Có mấy tờ lận, đủ hết các câu.” Hắn cười rạng rỡ.

Tôi xoay đầu nhìn quanh lớp, quả nhiên có không ít đôi mắt long lanh đang nhìn hắn chờ đợi.

“Tôi không thèm, buồn nôn”, tôi bực bội lườm hắn một cái, sau đó tiếp tục cúi đầu làm bài.

Môn này thực ra không khó, thi một tiếng rưỡi nhưng chưa đầy một tiếng mọi người đã thi nhau nộp bài. Tôi nộp xong đi thẳng ra cửa, Hà Vĩnh Kỳ lon ton chạy theo sau.

“Đồng Đồng, hôm nay ăn gì?”

“Trừ ăn ra anh còn biết cái gì nữa?”

“Đồng Đồng...”, hắn nắm lấy cánh tay tôi: “Đừng đi nhanh thế, giúp anh một việc”, tay còn lại rút một bức thư từ trong cặp ra.

Tôi hiểu ngay vấn đề, sầm mặt xuống: “Lại định nhờ tôi giúp anh từ chối lũ con gái? Anh coi tôi là cái gì, thư ký riêng chắc?”.

Hắn trưng ra bộ dáng đáng thương đã trở thành thương hiệu, gãi đầu nói: “Tất cả cho em toàn quyền xử lý là chứng minh anh hoàn toàn tin tưởng em, để em đỡ phải ghen tuông”.

Nhìn bản mặt “thành thật khẩn khoản” của hắn, tôi tức muốn ói máu. Nhìn thêm một lúc nữa chắc tôi sẽ không kiềm chế nổi mà cho hắn một đập mắt. Tôi hừ mạnh một tiếng, quay người bỏ đi.

Không ngờ xoay người nhanh quá nên mất thăng bằng, rầm một tiếng, tôi ngã lăn ra đất.

Hà Vĩnh Kỳ hét lên thất thanh: “Đồng Đồng, em có sao không?”.

Thật mất mặt...

Hắn đỡ tôi dậy, đặt tôi ngồi xuống chiếc ghế đá bên đường, khom người lấy tay áo lau vết đất dính trên quần tôi. Vị trí và tư thế này rất thích hợp để tôi cho hắn một đập vào sau gáy.

Bốp!

Dĩ nhiên tôi không chút do dự, lập tức ra tay.

“Ồi...” Đang chăm chú lau vết bẩn trên quần cho tôi thì đột nhiên bị ăn đập, hắn ngược đôi mắt giống như con cún tội nghiệp tự dưng bị người ta đá một cước, ngơ ngác nhìn tôi.

Tôi vênh mặt mắng hắn: “Ai bảo anh dám dùng tay áo để lau? Bẩn kinh lên được, áo của anh là do tôi giặt, làm bẩn áo thì phải đánh”.

Lúc này hắn mới phát hiện ra mình đã phạm phải lỗi lầm nghiêm trọng, vội lấy khăn tay trong cặp ra lau cho tôi.

“Em thật là khó chiều”, hắn lầm bầm.

“Cái gì?”, giọng tôi có phần không tốt.

“Không có gì...”

Hôm nay là sinh nhật tôi, cách sinh nhật của Hà Vĩnh Kỳ vừa đúng mười lăm ngày.

Sáng sớm tỉnh giấc, nghĩ ra hôm nay là sinh nhật mình, không khỏi vui mừng hớn hởi. Có điều mẹ sẽ không cho tôi được hưởng sự đổi đời như với Hà Vĩnh Kỳ đâu, càng không đời nào bảo Hà Vĩnh Kỳ tổ chức tiệc sinh nhật cho tôi.

Hôm nay, tôi sẽ tự thưởng cho chính mình.

Thượng đế, chí ít xin hãy để Hà Vĩnh Kỳ biến mất khỏi cuộc đời con trong ngày hôm nay.

Tôi quyết định ngày hôm nay sẽ chẳng làm gì giúp Hà Vĩnh Kỳ hết, thế nên tôi không chạy bộ hộ hân. Cô gái phụ trách đăng kí thẻ ngạc nhiên hỏi tôi: "Ý? Thẻ của Hà Vĩnh Kỳ đâu? Cậu quên không đem theo à?".

Tôi cười toe toét, hỏi lại: "Hà Vĩnh Kỳ là ai cơ?", sau đó cấp dít chuồn thẳng.

Tâm trạng vô cùng thoải mái.

Vào quán McDonald gần trường, tôi gọi một phần điểm tâm ngồi ăn ngon lành. Cứ nghĩ đến cảnh Hà Vĩnh Kỳ đang ngồi dần thối chờ đợi bữa sáng đúng giờ như mọi khi mà tôi không nhin nổi cười.

Lẽ ra phải làm thế này từ lâu rồi.

Hôm nay phải tận lực hành hạ hân một phen, đến mai lại dùng phương pháp đe dọa cộng thêm dụ dỗ, ép hân thẻ không bao giờ hé miệng với bất cứ ai, đặc biệt là mẹ tôi, thế là ổn.

Ăn sáng xong thì đến giảng đường.

Giảng đường rất ồn ào, hôm nay thầy trả bài thi môn Động vật lưỡng cư đại cương.

Hà Đông Bình đưa bài cho tôi: "Đồng Đồng, của cậu này, điểm cao phết, tám hai điểm".

Tôi cười hớn hởi nhận lấy.

"Đồng Đồng hôm nay tâm trạng tốt thế, cười một cái đẹp trai lên bao nhiêu."

Uông Ly Ly ngồi cạnh xen vào: "Đúng thế, quả nhiên là anh em của Hà Vĩnh Kỳ, cả hai đều đẹp trai".

Tôi lơ đi cái tên đáng ghét đó, quay ra hỏi Hà Đông Bình: "Ai điểm cao nhất lớp?".

"Là Hà Vĩnh Kỳ. Anh cậu thật xuất sắc."

Tôi hừ nhạt, được đến bảy, tám đứa nhắc bài cho, điểm không ới lạ đấy. Tôi khinh!

Hà Đông Bình chạy sang chỗ khác tìm cái gì đó, không biết đọc được gì mà cười nghiêng ngả, ném tờ giấy cho tôi nói: "Bài thi của Hà Vĩnh Kỳ đó, cậu xem câu duy nhất Vĩnh Kỳ trả lời sai đi. Trời ạ, cười chết mất".

"Có gì đáng cười? Sai một câu có gì lạ?", tôi đón lấy, mở ra xem, mặt mũi liền tối sầm lại.

Cả bài chỉ sai một câu điền từ vào chỗ trống.

Câu thứ ba của bài thứ nhất, bốn tập tính sinh hoạt của ếch là gì?

Hà Vĩnh Kỳ điền vào bốn chữ: ăn, uống, ỉa, đái. Chẳng trách Hà Đông Bình cười như muốn đứt ruột.

Tên ngu ngốc! Thật xấu hổ, cái tên ngu dốt này lại là anh kết nghĩa, bạn chung phòng kiêm luôn cái đuôi dai nhách của tôi.

Đúng lúc này Hà Vĩnh Kỳ bước vào: "Ồn ào thế, có kết quả thi rồi à?".

"Mau xem bài thi của cậu đi, chết cười."

"Vĩnh Kỳ, cậu thật giỏi, điểm cao nhất lớp đó."

Hà Vĩnh Kỳ bước lại bên tôi: "Đồng Đồng, sáng sớm em đi đâu thế? Anh cứ ngồi trong phòng đợi em mãi".

Có mà đợi bữa sáng thì có. Tôi lườm hân: "Hừ, tôi ra McDonald ăn sáng".

"Sao không rủ anh cùng đi?"

“Sao tôi lại phải rủ anh chứ?”, tôi đốp lại, ném bài thi cho hắn: “Xem đi, trên đời có loại người ngu dốt như anh không? Đừng có nói với người khác là anh quen tôi đấy nhé”.

Hắn lướt qua bài thi, gãi đầu: “Ồ, câu này là em bảo anh mà”.

“Cái gì?” Tôi trợn mắt nhìn hắn.

“Đúng mà, anh hỏi em, em bảo là ăn uống ỉa đái...”

“Câm mồm!”

Lần này đến lượt cả lớp trợn mắt nhìn tôi.

Uông Ly Ly khẽ nói: “Đồng Đồng, cho dù cậu không thích Vĩnh Kỳ cũng đâu cần nhắc sai như thế”.

“Đúng đó”, Hà Đông Bình gật đầu phụ họa.

Thật là khóc không thành tiếng, tôi chớp chớp mắt, cảm thấy mình sắp ngất luôn tại chỗ.

Hà Vĩnh Kỳ xích lại gần, quàng tay lên vai tôi: “Sao các cậu lại nhìn Đồng Đồng như thế? Bọn mình đùa chút thôi mà, các cậu làm em ấy sợ rồi này. Hôm nay là sinh nhật của Đồng Đồng đó”.

Cả lớp bỗng trở nên nhốn nháo.

“Đồng Đồng, hôm nay là sinh nhật cậu sao?”

“Thì ra cậu chỉ nhỏ hơn Hà Vĩnh Kỳ có mấy ngày tuổi...”

“Chúc mừng sinh nhật.”

Trong lúc tôi vẫn chưa hết đờ đẫn, Hà Vĩnh Kỳ đã thay mặt tôi nhận lời chúc, vòng tay ôm lấy tôi, gật đầu cảm ơn mọi người, nói: “Tiệc sinh nhật thì thôi, hai đứa mình sẽ tự tổ chức, nhưng quà sinh nhật thì nhất định phải có, ngày mai mang đến lớp, mình sẽ tự tay ký nhận”.

“Ai muốn cùng đón sinh nhật với anh chứ?”, cuối cùng tôi cũng tỉnh lại, đẩy tay hắn ra: “Tôi muốn cùng đón sinh nhật với mọi người”.

“Nhưng mà, Đồng Đồng, anh rất muốn hai đứa mình cùng đón sinh nhật với nhau thôi.”

Cứ đùa, thứ hắn muốn nhiều vô kể, tôi sao có thể đáp ứng hết được.

Tôi mặc kệ hắn, quay ra cười với các bạn: “Hôm nay là sinh nhật mình, tối nay mời mọi người cùng ăn bánh ga tô nhé”.

Lạ là không có tiếng hoan hô như dự tính, mọi người đưa mắt nhìn nhau, chần chừ do dự.

“Đồng Đồng, có lẽ bọn tớ không nên đến làm phiền cậu thì hơn.”

Hà Đông Bình miễn cưỡng trả lời: “Đúng thế... hơn nữa sắp đến kỳ thi rồi, ai cũng bận ôn tập cả”.

“Cậu và Vĩnh Kỳ cùng đón sinh nhật cũng tốt mà.”

Chuyện gì thế này? Tôi không được hoan nghênh đến thế sao? Mời người ta đến ăn bánh sinh nhật cũng chẳng ai buồn nhận lời?

Một ý nghĩ lóe lên, tôi nhẹ nhàng cầm lấy chiếc hộp bút bằng sắt trên bàn, dùng nó để nhìn xem có phải Hà Vĩnh Kỳ đang giở trò gì ở sau lưng không.

Hắn đang không ngừng chấp tay khom lưng cầu xin, trừng mắt dọa người.

Cái tên khốn khiếp!

Mặc dù tính khí của tôi rất tốt nhưng vẫn không kiềm chế nổi, cầm luôn hộp bút nện vào đầu hắn.

Bình!

Sau tiếng bình rùng rợn, cả lớp im phăng phắc.

Một dòng máu tươi chảy xuống từ trán Hà Vĩnh Kỳ. Thôi chết, tôi quên mất hộp bút làm bằng sắt.

Máu, máu, máu... không ngừng chảy xuống từ trán hấn. Ai cũng đàn mặt ra nhìn hai đứa. Đến cả Hà Vĩnh Kỳ cũng ngây ra, ánh mắt kinh ngạc của hấn làm tôi thấy mình như một tên ác ma tội lỗi ngập đầu.

Hà Đông Bình là người đầu tiên bình tĩnh: “Vĩnh Kỳ, cậu có sao không?”.

Cả lớp lập tức tỉnh theo, lao ủa đến.

“Vĩnh Kỳ, Vĩnh Kỳ...”

“Mau cầm máu lại.”

“Gọi thầy giáo.”

“Đưa đến phòng y tế.”

“Gọi cảnh sát.”

Mọi người vây lấy Hà Vĩnh Kỳ, đẩy tôi lúc này vẫn đang cầm hộp bút ngơ ngác ra một bên.

Tại sao chuyện lại thành ra thế này?

Hôm nay không phải là sinh nhật của tôi sao?

Ngày sinh nhật không phải nên vui vẻ sao?

Tại sao lại như thế này?

Mẹ nhất định sẽ cắt cổ mình, dì sẽ khóc hết nước mắt, khuôn mặt của Hà Vĩnh Kỳ bị hủy hoại rồi, nói không chừng còn trở thành thằng khùng...

“A...”, tôi hét lên một tiếng, quay người định lao ra cửa.

Có điều đôi chân đã mềm nhũn từ lúc nào, rầm một cái, ngã nhào.

Bốp! Đầu đập mạnh xuống đất... phía trước tối đen.

Tôi ngất đi.

5. Chương 05

Chương 5

Tôi biết nguyện vọng khiến Hà Vĩnh Kỳ biến mất trong ngày sinh nhật không thể thành hiện thực, có điều cũng đâu cần xui xẻo đến mức phải tỉnh dậy trong bệnh viện chứ?

Lúc mở mắt, nhìn thấy chiếc ghế in biểu tượng y tế của trường, tôi chợt nhận ra mình thật sự xui tận mạng, đen không thể đen hơn nữa rồi.

“Đồng Đồng...”

Vừa nghe thấy giọng hấn, toàn thân tôi lập tức xù lông cảnh giác.

Quay người lại nhìn, Hà Vĩnh Kỳ đang nằm trên chiếc giường còn lại trong phòng.

“Đồng Đồng, đầu em còn đau không?”, đầu hấn cuốn băng trắng toát, nhìn cực kỳ buồn cười.

Đầu anh đau thì có. Tôi hừ một tiếng, đầu mình còn lo chưa xong, lại chạy đến hỏi người ta có đau đầu không.

Lẽ nào cú đập của tôi đã biến hấn thành thiếu năng rồi?

Đang nghĩ ngợi, tự dưng cảm thấy đau nhức, đưa tay định xoa xoa một chút, tôi kinh ngạc phát hiện đầu mình cũng được cuốn băng chằng chịt.

Hắn mau mắn giải thích hộ: “Lúc ngất đi đầu em bị đập xuống đất...”.

“Không phải do anh hại sao?”, tôi quát.

Hà Vĩnh Kỳ ngoan ngoãn ngậm miệng, ngấm nghĩa trần nhà một lúc rồi bật cười.

Tôi càng lộn ruột, tức tối hỏi: “Cười cái khỉ gì?”.

“Chúng ta quả đúng là một cặp trời sinh, cùng phòng ký túc, đến vào viện cũng nằm chung phòng.”

Tên khốn này thật biết cách chọc tức tôi, nếu hôm nay không đập cho hắn một trận chắc tôi sẽ điên mất. Tôi nghĩ, nếu bắt buộc phải chọn một là con trai phát điên, hai là cháu trai bị ăn đập, chắc mẹ tôi cũng không đến nỗi chọn cái thứ nhất đâu.

Tôi khó khăn bò dậy khỏi giường, siết chặt nắm đấm tiến lại phía hắn.

Hắn hoàn toàn không nhận ra nguy hiểm gần kề, nằm trên giường nhìn tôi bằng cặp mắt ngây thơ vô tội: “Đồng Đồng, em hồi phục nhanh quá, mới đó mà đã đứng dậy được rồi”.

Tôi cười nhạt: “Đương nhiên, trong phim kiếm hiệp, bên nào hồi phục chậm chắc chắn sẽ chết. Xem Lộc đỉnh ký chưa? Đây chính là ưu thế lớn nhất của Vi Tiểu Bảo khi ở trên núi Linh Xà đấy”.

Hắn cười khoe lúm đồng tiền: “Nếu em là Vi Tiểu Bảo thì sẽ chẳng lấy được cô vợ nào đâu”.

“Tại sao?”, kéo dài thời gian cũng vô dụng. Miệng mỉm cười, tay xắn áo.

“Nếu anh là Khang Hy, anh sẽ không để cho em lấy vợ.”

“Phải rồi, không lấy vợ, cả đời rửa bát giặt đồ, làm nô lệ phục dịch anh.” Cái đồ mưu mô xảo quyệt.

“Đồng Đồng.”

“Gọi cũng vô ích...” Hiếm lắm tôi mới nhỏ nhẹ với hắn được một lần, dịu dàng nói tiếp: “Có gọi tên tôi nghìn lần, tôi cũng đánh”.

Vừa thốt ra từ “đánh”, tôi lập tức nắm chặt tay, dùng khí thế dờn non lấp biển, dùng quyết tâm một đi không trở lại, hoàn toàn vứt bég áp lực từ hai ngọn núi to đùng là mẹ và dì ra sau, lấy hết sức bình sinh đâm thẳng vào khuôn mặt đẹp trai có thể lừa được cả thiên hạ nhưng lúc nào cũng khiến tôi tức lộn ruột trước mặt.

Kể lại thì lâu chứ mọi việc diễn ra rất nhanh, cơ thể Hà Vĩnh Kỳ đột nhiên bật dậy như chẳng bệnh tật gì, tránh được cú đâm kinh thiên động địa của tôi.

Thêm cú nữa! Tôi giờ tay trái. Hắn né.

Thêm cú nữa! Tôi giờ tay phải. Hắn lại né.

Tôi lại đâm...

Trong lúc tôi mồ hôi đầy đầu, tay vung túi bụi thì eo đột ngột bị nắm chặt, tiếp đó là một lực cực lớn tác động lên. Tiêu rồi, tôi chỉ lo tấn công mà lơ là phòng thủ, bị Hà Vĩnh Kỳ phản đòn, đẩy thẳng xuống giường, còn thuận thế đè luôn lên người tôi.

“Ui...” Hắn nặng quá.

Vĩnh Kỳ ở phía trên cười đều: “Chịu thua chưa?”.

Tôi căm phẫn nhìn hắn, quay đầu sang một bên: “Hừ, bốn thiếu gia thà chết không phục”. Tôi quyết định ngày mai không giúp hắn mua cơm, rửa bát, giặt đồ, chạy bộ nữa, cho hắn chết đói, chết bẩn, chết mệt luôn đi.

Hắn cúi đầu thấp hơn, hơi thở phả lên mặt tôi, không cười nữa, giọng khàn khàn: “Thế thì anh phải nghiêm túc dùng cực hình bức cung, em không được xin tha mạng đâu đấy”.

Giọng hắn khàn đặc, nghiêm túc bất thường. Tự dưng tôi cảm thấy nguy hiểm sắp ập đến.

“Anh định làm gì?”, tôi quay đầu nhìn hắn, mặt mũi cảnh giác.

“Bức cung”, hần khê thốt ra hai từ, bất ngờ cúi đầu, hôn lên môi tôi.

Bờ môi nóng hổi, mềm mại chạm lên môi tôi...

Không chỉ vậy, cái lưỡi nghịch ngợm cũng chui vào mồm.

“Ừ ừ...”, tôi cố gắng lắc đầu, dùng tay đẩy hần ra.

Hần rất khỏe, chỉ dùng một tay đã giữ được cả hai tay tôi trên đỉnh đầu. Tất cả là tại tôi, ai bảo thường ngày nuôi hần béo tốt, nào sườn nào cá, biết thế này thì cho hần nhịn đói mỗi hôm một bữa.

Không, phải cho hần nhịn đói luôn hai bữa mới đúng.

“Ừ... cứu... cứu mạng...”, sắp ngạt thở rồi.

Hần biến thành động vật thân mềm, bắt đầu chậm rãi xâm chiếm con mồi.

Tôi sẽ bị hần nuốt sống mất...

Có lẽ nhớ ra tôi ngoài bảo mẫu, giặt đồ, nấu cơm vẫn còn vô số các công dụng khác, vào khoảnh khắc tôi sắp đứt hơi, hần cuối cùng cũng buông ra, để tôi thỏa sức hít thở không khí.

Hần nhìn tôi chăm chú, dịu dàng nói: “Đồng Đồng...”.

Có bài học vừa rồi, vừa nghe hần gọi là da gà da vịt lập tức xuất hiện điểm danh đầy đủ, tôi cẩn thận quan sát hần.

“Anh thích em.”

Hần vẫn đang nằm bên trên, tôi không dám manh động, chỉ biết dùng vẻ mặt đờ đẫn nói: “Tôi biết, anh thích trên đầu tôi. Thật là phúc ba đời”.

“Không, anh thực sự thích em. Là thứ tình cảm của một người con trai dành ột người con trai ấy”, hần nhẹ nhàng giải thích.

Con trai thích con trai? Trời ơi, hu hu, tôi không cần. Cho dù tôi không thích con gái, nhưng cũng không có nghĩa là tôi nhất định phải thích con trai.

Tôi có phải biến thái đâu.

Giờ thì tôi chẳng những phải lo lắng cho tính mạng bản thân mà còn phải gìn giữ trinh tiết cả đời người.

Mà hần thì vẫn đang nằm đè bên trên.

Không được manh động, tuyệt đối không được manh động...

“Đồng Đồng, từ rất lâu rất lâu trước anh đã thầm yêu em rồi.”

Mặt mũi tôi càng khó coi hơn: “Vậy thì thật cảm ơn anh”.

Hần cười dịu dàng: “Không cần khách sáo”, nhưng tôi chỉ thấy nụ cười này hết sức khủng bố. Trong phim, mỗi khi sát thủ mỉm cười như vậy, thảm án sẽ xảy ra ngay lập tức.

Tôi bắt đầu phỏng đoán, không biết hần sẽ bóp cổ hay cưỡng dâm mình đây.

Cả hai phương án với tôi đều kinh khủng, sao lại phải chọn chứ? Cá nhân tôi tự thấy mình chẳng làm gì có lỗi với hần cả, hơn nữa tôi còn là em kết nghĩa của hần. Đến thở còn không ăn cỏ gàn hang cơ mà.

Oan uổng quá!

“Đồng Đồng...”, ánh mắt hần lại trở nên nguy hiểm, đầu cúi xuống sát mặt tôi.

“Vĩnh Kỳ, anh anh anh... đừng căng thẳng... đừng đừng đừng căng thẳng... anh anh anh ngẫm nghĩ kỹ một chút...”

“Em còn căng thẳng hơn cả anh đấy”, hần thích thú châm chọc tôi, không biết rút ra từ đâu một chiếc cà vạt.

Cà vạt? Tìm tôi ngừng đập.

Hắn định cưỡng bức tôi đến chết à? Hắn dùng cà vạt trói tay tôi lại, sau đó...

Cuối cùng tôi không nhịn được, hét ầm lên: “Cứu mạng! Cứu mạng! Giết người!”. Tiếng hét thê lương phá tan bầu không khí tĩnh lặng trong bệnh viện.

Hắn cơ hồ không nghĩ rằng tôi lại dũng cảm thế, thộn mặt ra.

Rầm! Cánh cửa bật mở, một y tá hấp tấp lao vào.

A, thiên sứ áo trắng của tôi! Như được tiếp thêm sức mạnh, tôi một cước đạp văng Vĩnh Kỳ còn đang ngơ ngác, lao đến chỗ thiên sứ cứu mạng của đời tôi.

“Cứu em, hắn định mưu sát em! Hắn sàm sỡ em!” Mặc dù cảnh một thằng sinh viên năm nhất ôm chầm cô y tá kẻ khổ có chút mất mặt, nhưng tình cảnh hiện giờ quả thật không có sự lựa chọn nào khác.

“Mưu sát?”

Vĩnh Kỳ lồm cồm bò dậy, trên tay vẫn cầm hung khí – chiếc cà vạt.

“Đồng Đồng, anh không biết em mắc chứng sợ cà vạt.” Hắn nói: “Anh thật sự không biết, nếu biết anh đã không tặng cà vạt rồi. Ngày mai anh sẽ chọn quà sinh nhật khác cho em nhé”.

Quà sinh nhật? Cái tên lừa đảo này, hắn phải là diễn viên giỏi nhất thế giới chứ đừng đùa.

Tôi cầu cứu cô y tá: “Đừng tin hắn, hắn định giết em, hắn còn sàm sỡ em”.

“Sàm sỡ?”, cô y tá nhìn tôi không chớp mắt.

“Đúng! Hắn sàm sỡ em”, tôi kiên định vạch mặt tội phạm.

Bầu không khí yên tĩnh trở nên nặng nề...

Hãy trừng trị hắn, đuổi học hắn, làm cho Hà Vĩnh Kỳ biến mất khỏi cuộc đời tôi, hay ít ra là biến mất khỏi cuộc sống đại học của tôi thôi cũng được.

Một phút sau...

“Ha ha ha...” Tôi nghe thấy một tràng cười dữ dội.

Cô y tá cười nghiêng ngả: “Ha ha, Vĩnh Kỳ, cậu em kết nghĩa... của em... ha ha... thật thú vị. Ôi, tôi cười đau hết cả bụng rồi”.

Tôi há hốc mồm.

Vĩnh Kỳ cũng cười hì hì: “Đồng Đồng từ nhỏ đã thích trêu đùa người khác, diễn xuất vô cùng lợi hại”.

Y tá véo má tôi: “Em dễ thương thế này, đừng nói là Vĩnh Kỳ, ngay cả bà cô như tôi cũng muốn sàm sỡ một chút ấy chứ. Có điều trong bệnh viện không được ồn ào, sẽ ảnh hưởng đến bệnh nhân khác, hai anh em chơi đùa nhỏ giọng thôi. Nào, giờ thì đi nghỉ đi, nhìn hai anh em mỗi người đội một núi bông băng trên đầu này”.

Khóc không thành tiếng...

Cô y tá đi rồi, bầu không khí ngọt ngào đè nặng lên tôi.

Vĩnh Kỳ nở nụ cười chiến thắng đóng sập cửa lại, bước về phía tôi.

“Không được lại gần”, tôi nhỏ giọng gầm lên.

“Đồng Đồng, không thích cà vạt cũng không cần phải phản ứng dữ dội như thế đâu.” Hắn bỏ ngoài tai cảnh báo của tôi, tiếp tục tiến sát lại gần, nụ cười đắc ý khiến tôi rợn người: “Vậy em thích cái gì?”. Hắn ra vẻ suy tư, rồi như đã thông suốt: “Anh tặng em bản thân anh nhé? Em thích nhất là chăm sóc anh mà”.

Tôi nghiêng rằng: “Tôi thích nhất là anh biến đi ngay lập tức”.

Động tác của Vĩnh Kỳ, có lúc chậm như rùa, nhưng lúc không cần thì có khi lại nhanh hơn thỏ.

Tôi vừa chớp mắt một cái, hấn đã đến trước mặt, đẩy tôi vào vách tường.

“Anh muốn làm gì?”

Hấn chầm chọc hỏi lại: “Em nghĩ anh sẽ làm gì?”.

Tôi nghĩ hấn sẽ dùng bạo lực cưỡng bức tôi, đó là sở trường của hấn mà.

Tôi chớp chớp mắt, suýt nữa thì rơi lệ. Ôi, trình tiết của tôi.

“Đừng vội đau lòng, em còn chưa trả lời anh, em nghĩ anh sẽ làm gì?” Vĩnh Kỳ dùng lưỡi liếm chớp mũi tôi: “Đã bị hỏi thì nhất định phải trả lời, không phải trước giờ Đồng Đồng đều là con ngoan trò giỏi sao?”.

Cái lưỡi ẩm ướt nóng bỏng rà qua rà lại trên mũi, tôi sợ hãi hét lên: “Không, anh đi chết đi, tôi không muốn!”.

Hấn giữ lấy chiếc cằm không ngừng chuyển động của tôi, thở dài: “Xem ra em thật sự rất ngốc, đã bảo là không được gây ồn ào trong bệnh viện mà em vẫn chẳng nhỏ giọng đi chút nào. Thôi, anh đành giúp cô y tá một tay, bịt miệng em lại vậy. Đồng Đồng, phải ngoan ngoãn nghe lời như anh mới được mọi người yêu mến, biết không? Nhưng cho dù em có khó ưa cỡ nào thì anh cũng vẫn thích em”, hấn lải nhải một hồi rồi thở dài, cúi đầu dứt khoát chiếm đoạt đôi môi đáng thương của tôi.

Cứu mạng!!!

Tiếng hét thảm thiết của tôi bị tắc lại nơi cổ họng.

Nhìn khuôn mặt hấn ở cự ly gần, từng đường nét được phóng to cực hạn, tôi nhận thấy hàng lông mày hấn dần ra thư thái, như thể hành động xấu xa muốn làm từ lâu nay đã thành hiện thực.

Tôi thật đáng thương.

Suốt buổi tối, hấn cưỡng hôn tôi hết lần này đến lần khác, khiến tôi từ chỗ không ngừng phản kháng đến không buồn phản kháng.

Tăng sáng, tôi ngồi thừ như khúc gỗ trên giường nhìn mặt trời hồng rực mọc lên từ đằng đông. Mặc dù trình tiết không bị tổn hại, nhưng tôi đã lĩnh hội sâu sắc nỗi đau về mặt tinh thần của những cô gái bị cưỡng bức trên ti vi.

“Đồng Đồng...”, tên yêu râu xanh bên cạnh không ngừng động tay động chân: “Sáng nay em muốn ăn gì?”.

“Thạch tín...”

“Chà chà, bắt đầu có khiếu hài hước rồi đây. Quả là một sự khởi đầu tốt đẹp”, hấn không biết xấu hổ còn mở miệng khen, chuyển sang đứng trước mặt tôi hỏi: “Đi McDonald? Ăn hamburger, uống cà phê?”.

“Thạch tín...”

“Cháo thịt nhé?”

“Thạch tín...”

Hấn tự đưa ra quyết định: “Vậy thì chọn cháo thịt đi”, rồi chuồn thẳng ra ngoài mua cháo.

Tôi định nhân cơ hội bỏ trốn, vừa mới thò chân ra hành lang đã bị cô y tá xách tai lên: “Vĩnh Kỳ đã nói em sẽ bỏ trốn mà. Lương Thiếu Đồng, em đừng làm anh em phải lo lắng nữa, vết thương chưa lành đã chạy đi đâu, bị nhiễm trùng thì sao?”.

“Hấn... em... hấn đã... em bị hấn...”

Y tá lớn tiếng cắt ngang: “Hấn sàm sờ em chứ gì? Thế cũng có gì to tát? Em có phải con gái đâu. Hấn sàm sờ em thì em sàm sờ lại là được rồi”.

Từ lúc nào mà xã hội lại thụt lùi đến mức này? Tôi suýt ngất, bị cô y tá vừa dìu vừa đẩy trở lại phòng.

Vĩnh Kỳ trở lại trong sự “mong đợi mòn mỏi” của tôi, trên tay cầm hộp cháo nóng hổi.

“Đồng Đồng, ăn cháo nào.”

“Không ăn”, tôi kiên quyết nói: “Tôi thà ăn thạch tín còn hơn, dù sao tôi cũng không muốn sống nữa”, cuộc sống đại học thê thảm thế này...

Hắn lắc vai tôi: “Ăn một tí đi”.

Tôi bướng bỉnh: “Không”.

“Vậy thì...”, Vĩnh Kỳ cúi đầu, đặt tô cháo sang một bên.

Hắn ngừng làm nhảm, căn phòng yên tĩnh trở lại.

Một lúc sau, hắn đứng dậy sờ hộp đựng cháo: “Cháo nguội một chút rồi”.

Tôi hừ một tiếng: “Nó có biến thành vi cá tôi cũng không ăn”.

Vĩnh Kỳ quay đầu, nheo mắt nhìn tôi: “Nguội thì có thể mớm được rồi”, trên mặt đột nhiên xuất hiện vẻ gian xảo.

“Cái gì?”, tôi kinh hãi giật mình, vội vàng lùi về sau: “Anh anh anh đừng có làm bừa, tôi nhất quyết... hu hu...”.

Muộn rồi, hắn đã chồm tới, dùng một tay giữ chặt tôi, cười nham hiểm: “Đồng Đồng, em biết là anh chưa bao giờ làm bừa mà”.

“Cứu mạng! Hu... không... tôi không muốn... hu hu hu...”

Từng miếng cháo từ miệng hắn chui vào miệng tôi, tôi vừa kêu cứu vừa giãy giụa, chốc chốc lại bị sặc.

Bị hắn hành hạ một hồi, tôi quyết định đầu hàng: “Thôi thôi, tôi tự ăn, tự ăn được chưa? Ừ... anh còn mớm? Đã nói là tôi tự ăn”.

Hắn hài lòng hơi buông tôi ra: “Thật chứ?”.

Tôi âm ức gật đầu.

“Hứa là sẽ ngoan?”

Tôi lại gật đầu. Phản đối cường quyền! Phản đối bạo lực! Phản đối hành vi quấy rối! Trong lòng không ngừng hô khẩu hiệu, chỉ tiếc là không cách nào thoát ra miệng được.

Vĩnh Kỳ chăm chú nhìn tôi cả nửa ngày, lúc trước tôi chỉ cảm thấy ánh mắt hắn đáng ghét, không hề nhận ra rằng nó còn có thể đáng sợ như thế này.

“Được thôi.” Hắn buông tay, đưa tô cháo ra trước mặt tôi: “Ăn cho hết”. Nhờ công của hắn, quần áo cả hai đứa bây giờ đều đầy vết cháo, có chỗ còn dính thịt.

Tôi cầm tô cháo, dưới sự giám sát của hắn, nuốt nước mắt nghẹn ngào nuốt từng thìa cháo, chẳng còn biết nó có vị gì nữa.

Đây là bữa sáng tủi nhục xót xa nhất trên đời.

Cuộc sống đại học thê thảm của tôi, liệu đến khi nào mới có thể kết thúc đây?

Lúc tôi có thể rời khỏi cái phòng bệnh đáng sợ đó thì đã là ba ngày sau. Không hiểu tại sao chỉ với vết thương nhỏ tí trên đầu mà tôi lại bị nhốt trong đó những ba ngày. Chắc chắn là do Vĩnh Kỳ giở trò rồi.

Im lặng, cực kỳ im lặng, không bùng nổ trong sự im lặng thì sẽ chết trong sự im lặng.

Ngay khi vừa bước ra khỏi phòng bệnh, tôi xông thẳng đến chỗ thầy quản lý ký túc. Vĩnh Kỳ đương nhiên vẫn dính tôi như sam. Hừ, cho dù ở trước mặt hắn thì tôi cũng ngại gì mà không yêu cầu chuyển phòng cả.

May mà thầy có ở văn phòng.

“Thầy La, em muốn chuyển phòng”, vừa vào cửa, tôi thẳng thắn đề nghị luôn với thầy.

“Hả?” Thầy La sững sờ nhìn tôi, sau đó liếc miếng kẹo cao su sau lưng tôi: “Tại sao? Không hợp nhau à? Hai em không phải là anh em kết nghĩa sao?”.

“Em...” Tôi quyết tâm bằng bất cứ giá nào cũng phải chuyển phòng, liền chỉ thẳng vào Vĩnh Kỳ, cầm phần tổ cáo: “Hà Vĩnh Kỳ bắt nạt em, sàm sỡ em, cưỡng hôn em, còn dùng miệng bón cháo cho em nữa!”.

“Cái gì?” Thầy La kinh ngạc nhìn Vĩnh Kỳ: “Vĩnh Kỳ, thế là thế nào? Đồng Đồng nói thật chứ?”.

Vĩnh Kỳ bộ dáng chật vật vịn hai tay vào nhau, nhìn thầy giáo bằng cặp mắt cực kỳ thành khẩn: “Thầy La, em biết Đồng Đồng không thích ở cùng phòng với em, ai bảo bác cứ muốn em trông nom cậu ấy chứ? Cả ngày quản hết cái này đến cái nọ, nếu là Đồng Đồng, em cũng chỉ mong được chuyển phòng ngay tức khắc. Thế này vậy, nếu có thể, nhờ thầy chuyển phòng hộ cậu ấy. Dù sao nếu là sắp xếp của nhà trường, em cũng dễ ăn nói với bác. Nhưng mà... tính tình Đồng Đồng như thế, ai có thể chịu được cậu ấy đây?”.

Tóm lại là hẳn hoàn toàn phủ nhận nghi hoặc của thầy, đồng nghĩa với việc tôi cố tình vu oan cho hẳn để được chuyển phòng.

Tôi tức run người: “Hà Vĩnh Kỳ, anh...”.

Thầy giáo đã hết thắc mắc, gật đầu: “Thì ra là vậy”, rồi quay sang nhìn tôi có vẻ không vui: “Lương Thiếu Đồng, em cũng quá đáng lắm, mấy chuyện như thế cũng dám nói bừa à? Vĩnh Kỳ là anh kết nghĩa của em, cậu ta có thể tha thứ cho em, nếu là bạn khác thì liệu có chịu được sự sỉ nhục đó không? Thôi, nể mặt Vĩnh Kỳ, thầy không truy xét chuyện này nữa. Em về viết bản kiểm điểm đem tới đây nộp, suy nghĩ về những lỗi lầm của mình...”.

Hai tay tôi run bần bật, cả người ngã về phía sau. Vĩnh Kỳ nhanh nhẹn bước tới đỡ tôi: “Đồng Đồng, em lại giả vờ ngất sẽ làm thầy giáo lo lắng đó. Cảm ơn thầy, chúng em về phòng đây ạ”, nói xong, hẳn một tay lôi tôi ra ngoài.

Phòng không đổi được, lớp thì ngày nào cũng phải đến.

Tôi cứ tưởng ba ngày nghỉ bệnh, ít nhiều cũng được các bạn thông cảm, không ngờ bước vào lớp mới biết mình đã hoang tưởng tới mức nào. Bọn họ tươi cười chào đón tôi thật đấy, nhưng nụ cười đó trông hết sức kỳ quái.

“Ha ha, chúc mừng Đồng Đồng đã quay trở lại!” Hà Đông Bình bắt nhịp, cả lớp vỗ tay rầm rầm. Sự chào đón long trọng khác thường này làm tôi lập tức cảnh giác.

Đành chịu, sống với Vĩnh Kỳ đã lâu, thần kinh ai cũng sẽ trở nên không bình thường thôi.

Quả nhiên, Ưông Ly Ly thò đầu ra, thay mặt cả lớp hỏi: “Đồng Đồng, có thật là cậu đã đến phòng Giáo vụ tố cáo Vĩnh Kỳ quấy rối cậu không?”.

Sét đánh ngang tai, mặt tôi đỏ bừng. Hóa ra thầy giáo cũng ngồi lê đôi mách. Hừ, ngay cả đạo đức nghề nghiệp tối thiểu cũng không có.

“Thật không?”, mọi người vô cùng quan tâm vấn đề này: “Vĩnh Kỳ thực sự đã sàm sỡ cậu à?”.

Dưới hàng chục ánh mắt chờ đợi, tôi đành phải vứt bỏ tự trọng, nghiêng răng gật đầu: “Ừ”.

“Ha ha ha ha!”, như thể nhận được câu trả lời đúng dự đoán, tiếng cười cổ nhin nẩy giờ của mọi người đồng loạt bùng nổ.

Tên khốn Hà Đông Bình là đứa đầu tiên cười đến nỗi không đứng thẳng nổi, ôm bụng kêu khổ luôn mồm, thế nhưng vẫn vỗ vai Vĩnh Kỳ: “Vĩnh Kỳ, cậu cử quá! Nhờ công cậu, Đồng Đồng cuối cùng cũng biết nói đùa rồi”.

Ưông Ly Ly che miệng cười, không để lộ ra hàm răng vàng của cô: “Tính khí của Đồng Đồng cũng khá hơn nhiều, đến bây giờ còn chưa lên cơn nữa kia. Cứ thế này, cậu ấy có khi còn được hoan nghênh hơn cả Vĩnh Kỳ ấy chứ”.

“Thế thì hay quá, hai chàng Bạch mã hoàng tử của trường đều thuộc về lớp chúng ta”, Hạ Mẫn vỗ tay hòa theo.

Trời biết, tôi không phát hỏa không phải vì khả năng kiềm chế tốt, mà đơn giản là vì đang bận dồn sức chống đỡ cảm giác muốn ngất ngay tại trận.

Thầy chủ nhiệm bước vào, thấy cả lớp đang ồn ào như thế cũng chỉ cười nói: “Hôm nay Vĩnh Kỳ và Đồng Đồng quay trở lại, cả lớp có vẻ rất vui đấy nhỉ. Các em về chỗ, tôi có chuyện muốn thông báo”.

Mọi người liền về chỗ ngồi. Hà Đông Bình đi ngang qua vỗ vai tôi, lại còn nháy mắt. Vĩnh Kỳ ở phía sau kéo tôi ngồi xuống ghế.

“Sao thế? Chẳng có lấy một chút phản ứng”, hần thì thầm bên tai tôi.

Tôi nghiêng rằng: “Anh đi chết đi”.

“Hi hi”, hần nắm lấy tay tôi dưới gầm bàn: “Có chết anh cũng phải lồi em theo cùng”.

“Ác quỷ.”

Thầy chủ nhiệm đứng trên bục giảng bắt đầu cất tiếng: “Lớp chúng ta có thêm một học sinh mới”.

Học sinh mới! Cả lớp trở nên kích động.

Tôi lấy làm lạ, cuối học kỳ một rồi, sắp đến kỳ thi, sao lại có người chuyển trường vào thời điểm này chứ?

Một chàng trai từ ngoài cửa bước vào, áo sơ mi trắng tinh, toàn thân toát ra khí chất cao quý khác người.

Lũ con gái trong lớp càng trở nên phấn khích.

“Đẹp trai quá!”

“Ha ha, xem ra chàng Bạch mã hoàng tử thứ ba của trường này cũng rơi vào lớp chúng ta rồi. Thật quá hạnh phúc”, âm thanh ngáy ngất của Ưông Ly Ly nổi bật nhất đám.

Anh ta bước lên bục giảng, đến bước chân cũng hết sức nhẹ nhàng thanh thoát, giống như đại minh tinh bước lên sân khấu nhận giải thưởng vậy.

“Chào các bạn, mình là Đàm Diệu Ngôn, là học sinh mới chuyển đến...”

Bàn tay đang bị Vĩnh Kỳ nắm bồng bị siết chặt đến phát đau, tôi vội vàng giật ra, lườm hần một cái mới phát hiện vẻ mặt hiem có của hần: lông mày dựng đứng, tức tối nhìn chằm chằm tên học sinh mới.

Một nhân vật nổi bật thế này, tôi cũng cố nhìn thêm vài cái, tự lẩm bầm: “Cậu ta lẽ ra không nên đến đây”.

Vĩnh Kỳ ở bên cạnh nghe thấy, phần khởi hỏi: “Đồng Đồng, em cũng nghĩ thế à?”.

“Hừ”, tôi nói: “Người ta khí chất cao quý thế kia, đáng lẽ nên xuất ngoại học trường đại học nổi tiếng. Ở đây ngoài lũ biến thái thì còn lại toàn đám thần kinh, có gì hay ho?”.

Thái độ của Vĩnh Kỳ lập tức chuyển thành không vừa lòng, nghiêng rằng ken két: “Hần là một thằng khốn kiếp, em nhất định phải khinh bỉ hần, căm ghét hần”.

Tôi đáp lại: “Có khốn kiếp thì cũng tốt hơn anh”.

Trong lúc bọn tôi bận cãi vã, màn giới thiệu sơ lược đã kết thúc. Thầy chủ nhiệm để lại Đàm Diệu Ngôn cho cả lớp làm quen. Ngay khi thầy vừa ra khỏi phòng, cả lớp liền nhốn nháo hần lên.

Không ngờ Đàm Diệu Ngôn bước xuống bục giảng, tiến thẳng về phía chúng tôi.

“Nhìn kia, cuộc gặp gỡ của ba Bạch mã hoàng tử.”

Tôi ngơ ngác nhìn nụ cười đầy ẩn ý của cậu ta. Đàm Diệu Ngôn dừng lại trước mặt Vĩnh Kỳ, Vĩnh Kỳ lập tức bật dậy như thể sẵn sàng nghênh chiến.

Bốn mắt nhìn nhau chăm chú.

Chẳng nhẽ là tình yêu sét đánh sao?

“Vĩnh Kỳ, lâu quá không gặp.”

“Mày đến đây làm gì? Bị đuổi khỏi trường, không còn cách nào khác, đành phải đút lót để vào trường này à?”

Thì ra bọn họ quen nhau từ trước, xem ra còn có thù hận gì nữa kìa.

Đàm Diệu Ngôn không đáp trả đòn công kích của Vĩnh Kỳ, cúi đầu cười với tôi, khoe ra hàm răng trắng tinh: “Cậu là Đồng Đồng phải không?”.

“Im mồm, ai cho phép mày gọi là Đồng Đồng?”, Vĩnh Kỳ lặp lại lời tôi nói ngày nào.

Tôi nhìn bản mặt đắc ý của hắn, lập tức quay ra nở nụ cười dễ thương nhất với Đàm Diệu Ngôn: “Minh chính là Đồng Đồng, cậu là ai vậy?”.

“Minh hả? Vĩnh Kỳ không nhắc gì về mình sao?” Đàm Diệu Ngôn lắc đầu trách cứ Vĩnh Kỳ: “Vĩnh Kỳ, cậu thật chẳng để ý gì cả. Đồng Đồng, mình là bạn học từ cấp một đến cấp ba của Vĩnh Kỳ, cũng là bạn thân nhất của cậu ấy”.

“Bạn thân?”, tôi liếc mắt nhìn Vĩnh Kỳ, lẽ nào là người tình cũ do quá yêu mà đâm ra thù hận?

Đàm Diệu Ngôn gật đầu: “Đúng, kẻ thù lớn nhất, cũng chính là người bạn thân nhất”.

Đám đông vây quanh chăm chú theo dõi màn kịch độc đáo, còn tôi thì chớp chớp mắt, chẳng hiểu chuyện gì.

Tóm lại, lớp chúng tôi có một học sinh mới, tên cậu ta là Đàm Diệu Ngôn.

Tôi cảm nhận được, tên họ Đàm này là khắc tinh của Hà Vĩnh Kỳ, còn cuộc sống đại học thê thảm của tôi thì chuẩn bị có chuyển biến lớn.

Thượng đế, cuối cùng ngài cũng nhận ra nỗi thống khổ của tôi rồi, A men.

6. Chương 06

Chương 6

Đàm Diệu Ngôn đã nhanh chóng phát huy tác dụng.

Thứ nhất, cậu ta cướp luôn một nửa vinh quang vốn có của Vĩnh Kỳ, hơn nữa còn cố ý xuất hiện ở tất cả những hoạt động ngoại khóa mà ông anh kết nghĩa của tôi tham gia với tư cách là đối thủ.

Thứ hai, ánh mắt vốn luôn dính chặt lấy tôi của Vĩnh Kỳ nay đã dành ra một nửa thời gian để ý đến Đàm Diệu Ngôn, dường như Đàm Diệu Ngôn có một sự đe dọa kì lạ với hắn.

Tôi rất có thiện cảm với những việc làm của Đàm Diệu Ngôn, vì thế lúc ở trong lớp tình cờ chạm mắt, tôi luôn gửi cho hắn một nụ cười nhã nhặn.

Vĩnh Kỳ rất không hài lòng.

“Đồng Đồng, sao em lại cười với hắn?”

“Với ai cơ?”

“Tên khốn kiếp đó!”

“Tôi có cười với anh đâu”, tôi giả ngu.

“Anh nói Đàm Diệu Ngôn!”

Nhìn bộ dạng tức phát điên của Vĩnh Kỳ, tôi sượng âm ỉ, thản nhiên đáp: “Tôi chỉ quen mỗi một tên khốn kiếp là anh thôi”.

“Đồng Đồng...”

“Thôi ngay cái trò làm bộ đáng thương trước mặt tôi đi.” Tôi quay đầu xuống bàn dưới, cố tình cười một cái thật tươi với Đàm Diệu Ngôn.

Eo bỗng bị siết chặt, cả người dựa sát vào Vĩnh Kỳ, tay hắn giữ chặt lấy người tôi, quay đầu ra sau thị uy với Đàm Diệu Ngôn.

Đồ thần kinh! Tôi đập một phát vào gáy khiến hắn rên khê một tiếng, ầm ỨC BUÔNG TÔI RA.

Đàm Diệu Ngôn thích thú quan sát chúng tôi, ngẩng đầu nhìn thầy giáo một cái rồi cúi xuống hí hoáy viết vài chữ, vo thành cục ném lên mặt bàn của tôi.

Tôi đang giơ tay định cầm thì Vĩnh Kỳ đã đi trước một bước. Hắn mở ra nhìn, hừ hừ hai tiếng rồi xé nát mảnh giấy, vo thành cục, ném vào góc tường.

“Trên đó viết cái gì?”

“Chẳng có gì.”

Tôi thụi một cú vào bụng hắn, hạ giọng đe dọa: “Mau nói ra, nếu không chốc nữa ra chơi tôi tự mình đi hỏi”. Vĩnh Kỳ cau mày bất mãn, gãi đầu nói: “Hắn nói em rất đáng yêu, giống một đứa con gái”.

“Cái gì?”, lông mày dựng đứng, tôi giận dữ quay đầu về phía Đàm Diệu Ngôn.

Chuông reo, thầy giáo bước ra khỏi lớp. Tôi còn chưa kịp đi hỏi tội thì Đàm Diệu Ngôn đã tự dẫn xác đến.

“Sao thế? Cả tiết cứ trừng mắt lườm mình?”

Tôi hùng hổ chất vấn: “Nói cho rõ ràng, ai giống con gái?”. Tôi đứng bật dậy, phô diễn cơ thể cao lớn của mình.

Đàm Diệu Ngôn ngơ ngác: “Ai nói cậu giống con gái? À, mình hiểu rồi, ha ha, lời của Vĩnh Kỳ mà cậu cũng tin à?”.

Vĩnh Kỳ cũng đứng dậy, hừ nhạt: “Đàm Diệu Ngôn, mày đừng có bôi xấu thanh danh của tao”.

Tôi chột ngộ ra, không sai, trước giờ Vĩnh Kỳ vẫn luôn nói dối không chớp mắt.

Tôi hết nhìn Vĩnh Kỳ lại nhìn Đàm Diệu Ngôn, hừ một tiếng rồi ngồi xuống.

Những việc tương tự xảy ra liên tục, chiến tranh liên miên, dần dần bước vào giai đoạn quyết liệt.

Nhưng với riêng tôi, sự việc đang trên đà phát triển tốt đẹp.

Một lần, qua khung cửa sổ, Vĩnh Kỳ tình cờ bắt gặp tôi và Đàm Diệu Ngôn cùng chạy bộ dưới sân vận động...

Sáng sớm hôm sau.

“Hôm nay dậy sớm đột xuất thế, chẳng lẽ mặt trời mọc ở đằng Tây rồi à?”, tôi vừa mở mắt đã thấy Vĩnh Kỳ quần áo chỉnh tề đứng trước mặt.

“Đưa cho anh”, hắn xòe tay ra.

“Cái gì?”

“Thẻ tập thể dục.”

“Tự chạy?” Tôi kinh ngạc trợn mắt: “Anh uống nhầm thuốc à?”, sau đó vừa ném thẻ cho hắn vừa cảnh cáo: “Muốn chạy thì từ nay mỗi ngày tự mà chạy lấy, đừng mơ tôi chạy giúp anh nữa”.

Hắn vẫn giơ tay ra: “Vẫn còn”.

“Còn gì?”

“Thẻ của em đâu?”

Tôi lừ hắn: “Anh tưởng ai cũng lười chảy thây như anh chắc? Tôi không cần anh chạy hộ đâu”.

“Đưa cho anh.” Thằng cha này hôm nay thật cố chấp.

Tôi bước xuống giường: “Không đưa”, đá cửa nhà vệ sinh đánh rầm, bắt đầu công việc vệ sinh răng miệng.

Lúc bước ra lại bị hấn chặn ngay trước cửa.

“Chuyện gì?”

“Hi hi, Đồng Đồng”, hấn cười toe toét: “Em chạy giúp anh bao nhiêu lần, để anh chạy giúp em một lần này thôi”.

Nhìn điệu bộ gian manh của hấn, chắc chắn có âm mưu gì đây.

Tôi lắc đầu quầy quậy: “Không cần, anh chạy phần của mình là được rồi”.

“Để anh chạy giúp em, mua cả bữa sáng cho em nữa. Em muốn ăn gì nào?”

Cứ nhắc đến bữa sáng là tôi lại buồn nôn, hậu quả lần trước hấn mua bữa sáng đến giờ vẫn còn in đậm đây này. Tôi càng lắc đầu điên cuồng hơn: “Không cần, không khiến, không được!”.

Hấn thấy mềm mỏng không được, lập tức đổi sang biện pháp cứng rắn, nắm chặt cánh tay tôi, lôi vào phòng ngủ.

“Không được cũng phải được.”

“Hà Vĩnh Kỳ, anh định làm gì?”, bị hấn quăng lên giường, tôi sợ đến nổi mặt mày tái nhợt: “Tôi cảnh cáo anh, nếu anh... ư... ư... anh... ưm...”.

Nội dung cảnh cáo còn chưa kịp thoát ra, cả người đã bị đè xuống, đôi môi mềm mại cuốn lấy môi tôi.

Sàm sỡ! Cứu mạng!

Tôi trợn tròn mắt, giống hệt mắt con ếch trong phòng thí nghiệm.

Giấy giụa phản kháng hoàn toàn vô dụng, tôi chỉ có thể trợn mắt nhìn hấn chà đạp hai cánh môi của mình.

Không khí cứ bị cướp đi hết lần này đến lần khác, mỗi lần tôi gần tắt thở là hấn lại thả lỏng một chút, sau đó lại tiếp tục tấn công.

Tên yêu râu xanh! Mẹ ơi cứu con!

“Có đưa không?”, nghe giọng điệu còn tưởng hấn đang tra khảo danh sách cộng sản nằm vùng ấy chứ.

Mãi mới có cơ hội thương lượng, tôi đành đau khổ gật đầu: “Đưa, đưa, tôi đưa”. Thật hổ thẹn với lương tâm.

Hấn lấy được tấm thẻ liền nở nụ cười thắng lợi, đưa tay véo má tôi: “Ngoan ngoãn ở trong phòng, không được đi lung tung”, nói xong quay người chuẩn thẳng.

Tôi ngồi thừ trong phòng.

Làm sao đây? Hấn càng lúc càng quá đáng, động một tý là lại hôn hít, xem tôi như búp bê đầu gỗ vậy.

Khốn nạn! Tôi siết chặt nắm đấm, sao lúc này không đấm cho hấn một cú? Nhưng nghĩ lại cảnh lúc này, có lẽ tôi đã lựa chọn đúng đắn, nếu đấm hấn thật, chỉ e hậu quả càng khó lường.

Nghĩ đi nghĩ lại, lý do chẳng phải do tôi sợ hấn hay sao?

Kết luận đó làm tôi muốn phát điên, tại sao lại phải sợ hấn? Tôi giúp hấn mua cơm, giặt đồ, làm bảo mẫu, lẽ ra hấn phải sợ tôi mới đúng, tại sao lại là tôi sợ hấn?

Tôi không ngồi yên được nữa, đứng dậy đi đi lại lại trong phòng. Không được, cứ thế này không phải cách hay, Vĩnh Kỳ càng ngày càng đáng sợ, tôi thì càng ngày càng sợ hấn. Thực lực hai bên lại chênh lệch quá rõ ràng, tôi không thể ngồi im chờ chết được.

Đi đến vòng thứ hai mươi, tôi dừng lại, đưa ra một quyết định trọng đại – phản kháng!

Phản kháng phải đi từ chuyện nhỏ nhất. Đầu tiên, chấm dứt hành động ngồi im chờ chết.

Tôi xách cặp, chuẩn bị ra khỏi phòng. Vĩnh Kỳ đã có thể tự đi tập thể dục, tức là hấn cũng có thể tự mua đồ ăn, tự ăn một mình. Còn tôi, với tư cách là một sinh viên chăm chỉ, đến sớm ôn bài là chuyện nên làm.

Tạm biệt cục kẹo cao su phiền phức, anh tự chăm sóc bản thân đi, tôi quyết định bắt đầu cuộc sống tiêu điều tự tại của mình rồi.

“Sớm thế này định đi đâu?”

Cửa vừa mở ra đã thấy một người đứng lù lù ở đấy.

Tôi sợ vài linh hồn, định thần lại, may quá không phải Vĩnh Kỳ.

“Đi tìm chỗ ôn bài.”

Đàm Diệu Ngôn khoanh tay nhìn tôi: “Ôn bài? Ăn sáng chưa?”.

“Chưa.” Nghĩ đến cảnh Vĩnh Kỳ đang mua bữa sáng ỉnh, trong lòng tự dưng có chút áy náy. Tôi cau mày: “Không ăn sáng cũng chả sao. Tránh ra, đừng có chắn trước cửa thế”.

“Từ trước tới giờ hôm nay là lần đầu tiên mình thấy Vĩnh Kỳ chạy buổi sáng”, Đàm Diệu Ngôn khẽ cong môi: “Thế nên mới vội vàng chạy qua đây xem cậu có làm sao không”.

Mặc dù nhớ ngay đến nụ hôn ác ý vừa rồi nhưng tôi tuyệt đối không để lộ chút manh mối nào. Tôi cười nhạt: “Có thể xảy ra chuyện gì cơ chứ? Hôm nay tên nhóc đó bị mình giáo huấn một trận, đầu óc cũng coi như thông ra một tý, biết là phải chăm chỉ hơn”.

“Mình thấy có mà cậu bị hấn giáo huấn thì có”, Đàm Diệu Ngôn khẽ lẩm bẩm.

“Cậu nói cái gì?”, tôi cao giọng chất vấn.

Hắn lập tức chối bay chối biến: “Không có gì. Đồng Đồng, bỏ ăn sáng không tốt đâu. Hay để mình mời cậu đi ăn McDonald nhé?”.

“McDonald?” Bụng kêu đánh ột một tiếng, tôi nhìn hắn nghi ngờ: “Chẳng có việc gì lại đến nịnh bợ, không phải lừa đảo thì cũng là phường trộm cướp. Mình thấy miễn đi thì hơn...”.

Không đợi nghe hết câu, Đàm Diệu Ngôn đã quàng vai tôi lôi đi: “Đi nào, chẳng phải ngày nào cũng có bão thế này đâu”.

McDonald có ma lực không nhỏ, mặc dù tôi rất có chí khí, nhưng cũng chỉ từ chối mấy câu lấy lệ rồi để mặc hắn lôi đi.

Đã vào McDonald thì cũng chẳng cần thương xót cho hầu bao của Đàm Diệu Ngôn làm gì. Tôi gọi một mạch bốn cái hamburger, hai cốc cô ca, hai bịch khoai tây chiên, hai chiếc bánh táo.

Đàm Diệu Ngôn đứng sau nói: “Không cần gọi hộ mình đâu”.

“Mình có gọi cho cậu đâu.”

“Cậu ăn được nhiều thế?”

Tôi thộn mặt, quả nhiên làm bảo mẫu quen rồi, mua gì cũng mua thành hai phần. Đành nhếch mép: “Để trưa ăn luôn”.

“Sẽ bị nguội.” Đàm Diệu Ngôn mỉm cười: “Hay là thế này, cứ ăn sáng trước đã, bữa trưa chúng ta lại đến đây”.

Tôi quay đầu lại, kinh ngạc nhìn hắn: “Bữa trưa lại đến nữa?”.

“Ừ”, Đàm Diệu Ngôn gật đầu: “Mình mời, cậu cứ ăn tẹt ga”.

Tự dưng có chút bất an, tôi cân nhắc giữa McDonald và sự an toàn của bản thân một chút, cuối cùng đành đau khổ lắc đầu: “Thôi không cần đâu, cậu cũng đừng lãng phí tiền, mời mình bữa sáng là được rồi”.

Đàm Diệu Ngôn chỉ cười, không nói thêm gì nữa.

Thanh toán xong, bọn tôi bưng khay tìm chỗ trống.

Vừa ngồi xuống, tôi lập tức tập trung tinh thần, tận lực chiến đấu: tay trái cô ca tay phải hamburger, nuốt một miếng khoai chiên lại cắn một miếng bánh táo.

Đàm Diệu Ngôn ngồi cạnh chăm chú quan sát: “Cậu đói lắm hả?”.

“Ừ”, tôi thẳng thắn gật đầu. Đã dám mời người ta thì đừng có keo kiệt.

“Mình thấy thực ra cậu không đói đến thế.”

“Hả?”, tôi ngược lên nhìn hắn, miệng vẫn đầy hamburger.

“Cậu muốn ăn cho xong để mau mau chóng chóng về gặp Vĩnh Kỳ chứ gì?”

Tôi lắc đầu, nuốt vội miếng bánh xuống họng, tu ừng ực cốc cô ca trên tay: “Ai nói thế? Mình chẳng quan tâm đến hắn làm gì. Phien chết đi được”.

“Thật sao?”

“Cậu điều tra hộ khẩu à? Hối lắm thế”, tôi lườm hắn, rất từ tốn, chậm rãi ăn nửa chiếc hamburger còn lại, xem như câu trả lời cho thắc mắc của hắn.

Nhìn xem, tôi chẳng vội một tí nào. Tên nhóc con Vĩnh Kỳ sớm đã bị tôi quăng ra đường cái rồi.

Đàm Diệu Ngôn im lặng.

Hắn nhìn tôi không chớp mắt, chẳng biết đang nghĩ gì nữa. Đợi tôi giải quyết gọn gàng cái hamburger thứ nhất, chuẩn bị tấn công sang cái thứ hai thì hắn đột nhiên lên tiếng: “Có phải lúc hôn cậu, Vĩnh Kỳ thường rất thô bạo không?”.

Phụt...

Cô ca trong miệng phụt thẳng ra ngoài, may mà đối diện không có ai.

“Cậu nói cái gì?”, tôi trừng mắt, hạ giọng hỏi hắn.

“Môi trên bị hắn cắn sưng lên rồi kìa.”

Cái gì? Mất mặt quá! Sao tôi lại chẳng có cảm giác gì, còn chạy đến McDonald cho thiên hạ chiêm ngưỡng. Tôi hoảng hốt đưa tay sờ môi: “Ồ đâu? Chỗ nào cơ?”.

Đàm Diệu Ngôn ngồi im quan sát, một lúc sau mới bật cười ha hả.

“Cười cái gì?”

“Ha ha, Đồng Đồng, ha ha...” Hắn gập bụng cười rung người như thể đang xem bộ phim hài hay nhất của năm: “Cậu đúng là dễ bị lừa thật đấy. Ha ha, chắc chắn là thường xuyên bị Vĩnh Kỳ quay như chong chóng rồi”.

Tôi chớp mắt nhìn hắn.

Hắn cười nửa ngày trời, đột nhiên ngừng lại, mặt mày nghiêm túc nói: “Ồ bên cạnh hắn, cậu chỉ có chịu thiệt thôi, để mình bảo vệ cậu, được không?”.

Tôi tiếp tục chớp mắt.

Hắn hạ thấp giọng, dựa sát vào tôi: “Mình và Vĩnh Kỳ không giống nhau, mình chưa bao giờ sử dụng vũ lực cả”.

Bốp! Đàm Diệu Ngôn từ ghế rơi xuống đất.

Tất cả mọi ánh mắt lập tức tập trung vào nắm đấm còn đang lơ lửng cao của tôi.

Tôi lạnh lùng liếc qua cái xác nằm bẹp dưới đất, chậm rãi thu lại nắm đấm, nhét chỗ thức ăn còn lại vào trong cặp, tay cầm cô ca đứng lên, ánh mắt kiên nghị, hiên ngang bước ra cửa.

Sau lưng im lặng như tờ...

Bước ra đường cái, tôi mím môi nhìn dòng người hối hả ngược xuôi trong năm giây.

“Aaaaaa! Thượng đế, một tên còn chưa đủ sao, ông có thù với tôi à?”, tôi ngửa mặt gào to, thu hút mọi ánh mắt của người đi đường.

Cuộc sống đại học của tôi... thê thảm... thê thảm... quá thê thảm...

Tôi vừa ngán ngẩm ca thán cuộc sống đại học bất hạnh, vừa thất thểu lê từng bước đến lớp.

Trước mặt đột nhiên xuất hiện một thân hình cao lớn, tôi ngơ ngác ngẩng đầu lên, đập vào mắt là khuôn mặt phần nộ của Vĩnh Kỳ.

“Đi đâu về?”, lông mày hắn dựng ngược, tức tối giơ bàn tay còn đang cầm tô cháo, chỉ thẳng vào tôi: “Phòng bên cạnh bảo thấy em cười cười nói nói đi cùng Đàm Diệu Ngôn. Nói, em với hắn đi đâu?”.

Nghe đến ba chữ Đàm Diệu Ngôn, lông mày tôi cũng lập tức dựng ngược, chỉ thẳng mặt hắn, hét còn dữ hơn: “Không được nhắc đến thằng khốn đó”.

“Thằng khốn?” Vĩnh Kỳ bị tôi hét liên lập tức ngoan ngoãn trở lại, thậm chí còn rất hớn hởi: “Ha ha, cuối cùng em cũng biết đó là thằng khốn. Đồng Đồng thật thông minh, đã nhận ra bộ mặt thật của hắn rồi”.

Tôi quay phắt sang chỗ khác: “Đừng làm trò. Anh với hắn đều cùng một giuộc cả thôi”.

Vĩnh Kỳ lập tức trở nên nghiêm túc: “Không giống nhau. Anh đối với em là thật lòng, còn hắn là có mưu đồ xấu xa”.

“Hả?” Tôi quay đầu lại, quan sát Vĩnh Kỳ từ đầu đến chân: “Sao anh biết hắn có mưu đồ xấu xa với tôi?”.

“Hừ,” cứ nhắc tới Đàm Diệu Ngôn, Vĩnh Kỳ lại nổi xung: “Tên đó từ bé đến lớn chỉ thích tranh giành với anh. Đến cả đi vệ sinh cũng giành đi trước, sao lần này lại chịu nhường tha cho em chứ?”.

Sao tầm quan trọng của tôi lại bị đặt ngang hàng với việc đi vệ sinh chứ? Thật là hỏi trời, trời không thấu, hỏi đất, đất không hay.

Vĩnh Kỳ thấy tôi sầm mặt, có lẽ cũng nhận ra sai lầm, gỡ đầu gỡ tai một hồi, cười hì hì chữa cháy: “Đương nhiên là Đồng Đồng của anh quan trọng hơn việc đi vệ sinh nhiều rồi”.

“Vĩnh Kỳ.”

“Hả?”

Tôi nhỏ nhẹ: “Thường ngày nói chuyện với thầy cô và mấy bạn nữ thì miệng anh trơn như bôi mỡ, toàn nói ngon nói ngọt. Tại sao cứ nói chuyện với tôi lại chẳng thốt ra được câu nào êm tai?”, bắt đầu nghiêng răng trề trạo.

Vĩnh Kỳ ngơ ngẩn một lúc, sau đó dường như ngộ ra được điều gì, cười rạng rỡ, tay chân còn múa máy, sung sướng nói: “Đồng Đồng, em đang ghen à?”.

Con người và quái vật đúng là không thể giao lưu được. Đến lượt tôi ngây người, ánh mắt dờ dẩn, mắt hình như còn vẩn tia máu.

Vĩnh Kỳ thì phấn khích quá đà, lượn vòng vòng xung quanh tôi, đứng sau lưng dựa đầu lên vai tôi, cười ngọt ngào: “Cuối cùng em cũng hiểu được rồi, ôi, cuối cùng em cũng biết ghen rồi”.

Lúc đó tôi đang đứng sát bờ vực của sự bùng nổ, Vĩnh Kỳ lại đứng ở một vị trí phù hợp đến không thể phù hợp hơn, thế nên tôi liền rất hào phóng tặng hắn một đấm.

“Á...”

Sau lưng vang lên tiếng hét đau đớn.

Hôm nay, thầy cô và toàn thể các sinh viên nữ lớp Tin học đau lòng khôn nguôi.

Lý do là vì hai chú Bạch mã của họ đều bị thương, ảnh hưởng đến vẻ nho nhã lịch sự mọi khi: Vĩnh Kỳ bị bầm mắt phải, còn Đàm Diệu Ngôn là mắt trái. Người khác nghĩ gì thì cũng mặc, nhưng lúc Vĩnh Kỳ và Đàm Diệu Ngôn chạm trán, hai bên đều sưng người, sau đó lập tức chỉ vào vết thương của đối phương cười hả hê châm biếm.

Diễn hình của chó chê mèo lắm lông.

Tôi lạnh lùng ngồi nhìn, Hà Đông Bình từ sau thò đầu lên hỏi nhỏ: “Hai người đó có phải lén lút đánh nhau không? Giờ thì mỗi người đều có quà lưu niệm rồi nhé”.

Tôi phì cười, gật đầu: “Không sai, hôm qua bọn họ vì tranh chức hoa khôi của trường mà đánh nhau một trận sòng mái. Lúc đó mình tình cờ có mặt, được làm trọng tài”.

“Nhất định rất hấp dẫn.” Hà Đông Bình tưởng thật, xuýt xoa tiếc rẻ.

Tôi cười muốn đau bụng: “Đương nhiên, chỉ có thể nói là vô tiền khoáng hậu, kinh thiên động địa”.

“Ai thắng?”

“Không nói cho cậu, cậu tự đi mà hỏi bọn họ.”

“Vậy người thắng có phần thưởng gì?”

“Phần thưởng?”

Hà Đông Bình tự dưng cười gian xảo: “Đại hội vô lâm lần nào chẳng liên quan đến mỹ nhân. Lúc đó cậu cũng ở đấy, có nói qua giải thưởng là một nụ hôn của Đồng Đồng không...”.

Lời còn chưa dứt, mắt đã nhận luôn nắm đấm vô địch của tôi.

Hà Đông Bình hét thất thanh một tiếng, cả lớp quay ra nhìn tôi.

Đôi mắt Hà Đông Bình lập tức xuất hiện vết bầm đóng mác “Đồng Đồng chính hiệu”.

Trong lúc tôi đang dương dương tự đắc với sự tiến bộ của mình thì Hà Đông Bình ầm ục tố cáo: “Mình đã biết vết bầm tím trên khuôn mặt của Vĩnh Kỳ và Đàm Diệu Ngôn từ đâu ra rồi”.

Nguy quá nguy quá, tôi đảo mắt bốn phía. Quả nhiên, toàn bộ đám con gái đang nhìn tôi bằng cặp mắt phần nộ sắc bén như lưỡi dao.

Chuyện may mắn nhất trong ngày là chuông vào lớp lập tức reo lên sau đó. Nếu không, lũ con gái chắc sẽ xông vào ăn tươi nuốt sống tôi hồng báo thù cho Vĩnh Kỳ và Đàm Diệu Ngôn mất.

“Đàm Diệu Ngôn, chỗ của mày ở đằng sau.”

Vừa đặt mông xuống ghế, hai chàng Bạch mã hoàng tử lại tiếp tục đấu khẩu.

Đàm Diệu Ngôn làm lơ Vĩnh Kỳ, ngồi xuống bên trái tôi: “Trường có quy định phải ngồi cố định một chỗ đâu. Cậu không muốn ngồi cùng bàn với mình thì mời xuống bàn dưới”.

“Mày...”

Vĩnh Kỳ đang định phản bác thì bị tôi mắng: “Im đi, thầy vào rồi còn ồn ào cái gì? Anh muốn bị phạt hả?”.

Vĩnh Kỳ nhìn tôi một cái, lại trừng mắt với Đàm Diệu Ngôn một cái, bực tức ngồi xuống bên phải tôi.

“Đồng Đồng, ngồi dịch qua đây, đừng để hấn đụng vào”, hấn kéo tôi sát lại phía mình.

Tôi dấm một cú vào đùi hấn, ngồi thẳng lưng, mắt hướng lên bực giảng, hạ giọng nạt: “Ngồi im nghe giảng, còn ngọ nguậy đập phát chết luôn bây giờ”.

Đến lúc đó bọn họ mới chịu im miệng.

Cuộc sống đại học của tôi thê thảm đến mức nào, chỉ nhìn một tiết Đồ họa công trình vốn dĩ rất thanh thoi này là biết.

Bên trái là Đàm Diệu Ngôn mắt trái tím bầm, bên phải là Hà Vĩnh Kỳ mắt phải bầm tím, sau lưng là Hà Đông Bình hai mắt vừa tím vừa bầm, tan học cái là luôn mồm kêu đau, chạy khắp nơi kể khổ.

“Đồng Đồng, em đánh anh đau quá, mắt chẳng nhìn rõ gì cả, em chép bài giúp anh có được không?”, Vĩnh Kỳ ở bên phải làm nũng, giọng sến súa đến mức khiến tôi nổi hết cả da gà da vịt.

“Đồng Đồng, mình đối với cậu là thật lòng thật dạ. Có lẽ cách bày tỏ sáng nay không tốt lắm, lần tới mình nhất định sẽ rút kinh nghiệm”, Đàm Diệu Ngôn ở bên trái thề non hẹn biển, mặc kệ ánh mắt cảnh cáo của thầy giáo, mặc nhiên cúi đầu rành rọt nói từng tiếng vào tai khiến tôi chỉ muốn hét ầm lên.

“Đừng tin lời nó, nó chẳng có ý tốt gì đâu.”

“Hà Vĩnh Kỳ, sĩ nhục người khác như thế là quá nhỏ nhen đấy.”

Lúc này tôi chỉ muốn chuồn khỏi phòng học cho lành.

Hai tai liên tục bị bọn họ tra tấn, mắt chăm chú nhìn lên bảng quan sát từng động tĩnh của thầy, tay phải chép bài, tay trái cố ngăn hành vi lôi kéo của Hà Vĩnh Kỳ, sống lưng thì lãnh đủ những tia nhìn đối địch của lũ con gái lẫn ánh mắt trách móc oán hận của Hà Đông Bình.

Cuộc khảo nghiệm toàn diện này diễn ra liên tục bốn mươi lăm phút, cơ thể tôi cạn kiệt năng lượng, toàn thân mồ hôi đầm đìa.

Vì thế, giây phút chuông hết giờ vang lên, tôi vui sướng như thể nghe được tiếng thánh ca từ thiên đường vọng xuống.

Hai tên khờ đó vẫn chưa chịu thôi, thầy vừa ra khỏi lớp, giọng nói ban nãy còn cố đè thấp ngay lập tức không còn kiêng nể gì nữa.

“Đàm Diệu Ngôn, xuống bàn dưới ngồi.”

“Tôi có quyền tự do, thích ngồi đâu thì ngồi.”

Vĩnh Kỳ đứng bật dậy, lạnh lùng nhìn hắn một cái, đột nhiên mỉm cười, cúi xuống nắm tay tôi: “Đồng Đồng, chúng ta xuống bàn dưới ngồi. Đàm Diệu Ngôn, mày nói mày muốn ngồi bàn này, đừng có đổi ý nhé”.

Cả lớp đang chăm chú quan sát bọn tôi, hết như đang thưởng thức tiểu phẩm mười phút giữa giờ vậy.

Tay bị Vĩnh Kỳ nắm chặt đến phát đau, tôi hất hắn ra: “Làm gì thế? Ngồi đâu mà chẳng như nhau”.

Đàm Diệu Ngôn lập tức trở nên đắc ý, gật đầu sung sướng: “Thế nào? Đồng Đồng thích ngồi cùng tôi đấy”.

“Vớ vẩn! Đồng Đồng, em mau phản bác hắn đi”, Vĩnh Kỳ lại kéo tay tôi.

Không thể chịu nổi, IQ của hai tên này chắc chẳng hơn trẻ mẫu giáo là mấy.

Tôi điên tiết đứng dậy.

“Câm hết đi!”, hai tay túm luôn cổ áo của hai tên phiền phức, tôi nghiến răng găm gừ: “Hai người thích đấu đá thế này, chẳng bằng ra ngoài đánh một trận cho xong. Chết một tên thì khỏi cần phải tranh nhau nữa, thiên hạ thái bình”.

Tất cả đều dần người ra.

“Đồng Đồng”, Vĩnh Kỳ nắm chặt bàn tay đang nắm cổ áo của hắn: “Có phải nếu anh đánh thắng thì em sẽ không bao giờ hồng hạnh xuất tường[4] nữa không?”.

Tôi chớp chớp mắt, mãi không hiểu ý nghĩa cụm từ “hồng hạnh xuất tường”. Đây không phải từ dùng để miêu tả Phan Kim Liên sao?

Tôi còn chưa kịp mở miệng đã nghe Đàm Diệu Ngôn ho khan hai tiếng: “Thực ra tôi không thích đánh nhau. Nhưng... thứ nhất: đối thủ là Hà Vĩnh Kỳ, thứ hai: lý do lại là vì Đồng Đồng. Dựa vào hai điều trên, cho dù không thích cũng phải đánh một trận cho ra trò”.

Nói đoạn, hắn hất hàm với Hà Vĩnh Kỳ: “Thế nào, Vĩnh Kỳ? Tìm chỗ chứ?”.

“Sợ mày chặc?”

Tôi đơ như khúc gỗ nhìn hai tên đó hiên ngang lăm liết bước ra khỏi phòng. Lũ con trai trong lớp, bao gồm cả Hà Đông Bình mắt vẫn còn tím bầm đều biết trò hay sắp diễn ra, hớn hờ chạy theo sau.

Tôi ngây người suốt vài phút, cuối cùng cũng tin rằng hai tên đàn đó thật sự sắp mặc kệ nội quy nhà trường, ra ngoài đánh nhau một trận, liền vội vàng dậm chân hét lên: “Các người quay lại! Điên hết cả rồi sao? Sắp vào lớp rồi”.

Tôi cuống quýt đuổi theo, ai dè vừa đến cửa lớp đã bị chặn lại.

Cúi đầu nhìn, á, một đội quân tóc dài, hơn nữa còn lửa giận hừng hực.

“Các cậu đừng cản đường, mình phải...”

“Đi góp vui hả?”

“Cái gì?”, tôi vò đầu bứt tai: “Các cậu bị hâm à, mình đi khuyên can bọn họ”.

“Không cần làm bộ làm tịch nữa, trong lòng cậu đang sướng mê tơi còn gì”, Uông Ly Ly hừ một tiếng: “Lương Thiếu Đồng, tôi không hề biết cánh con trai lại có một đứa dê tiện như cậu đấy”.

Tôi chỉ vào mặt mình, há hốc mồm: “Mình? Dê tiện?”.

Hạ Mẫn lắc đầu, bĩu môi nói: “Tôi không hề kì thị người đồng tính, nhưng Đồng Đồng, chính thái độ đáng ghét của cậu đã làm mất mặt giới đồng tính rồi”.

Tôi kêu lên bất bình: “Đồng tính? Cậu nói mình đồng tính?”.

“Cậu thật quá đáng! Chẳng những ra tay đánh Vĩnh Kỳ và Đàm Diệu Ngôn, lại còn bắt bọn họ đánh nhau.”

“Đúng thế, việc cậu bắt nạt Vĩnh Kỳ, bọn tôi ngứa mắt từ lâu rồi.”

“Nhưng vì Vĩnh Kỳ yêu thương cậu nên chúng tôi mới không lên tiếng đó thôi.”

“Họ thích cậu, không đồng nghĩa với việc đáng bị cậu đem ra làm trò đùa. Con người cậu rốt cuộc có biết tình cảm là gì không hả?”

Thực tế chứng minh: lúc nổi điên, con gái đáng sợ hơn con trai nhiều. Tôi nhìn trái nhìn phải, bốn phương tám hướng đều là những ánh mắt oán trách, bọn họ thao thao bất tuyệt kể tội tôi, người này chưa dứt lời người kia đã để thêm vào.

Bây giờ tôi đã hiểu cảm giác chết đuối trong nước bọt kẻ khác là thế nào.

“Lúc nào cũng ra vẻ tử tế, thực ra lòng dạ hẹp hòi tiểu nhân.”

“Cho dù đẹp trai đến mấy mà tâm hồn xấu xa như thế thì cũng chẳng có ai yêu đâu.”

“Tính cách con người quyết định số phận, tính nết cậu như thế, cậu có biết số phận sau này sẽ ra sao không?”

Nói hết lý lẽ nhỏ, giờ chuyển sang bàn đạo lý lớn.

Tôi từ từ khép cái miệng đang há hốc lại, ngoan ngoãn ngồi xuống bàn, lắng nghe bài ca kể tội của các cô nàng.

“Lương Thiếu Đồng, cậu có đang nghe không hả?”

“Sao mặt cậu lại dày như thế? Những lời bọn tôi nói cậu không để lọt vào tai chút nào à?”

Tôi cúi đầu, thành thật đưa tay lên ngoáy lỗ tai.

“Chúng tôi muốn cậu sửa ngay những khuyết điểm đó.”

“Không ép cậu ngay lập tức thay đổi, nhưng ít ra phải sửa đổi dần dần.”

“Đối xử với Vĩnh Kỳ tốt một chút, thân thiện với Đàm Diệu Ngôn hơn một chút.”

“Đừng có coi anh mình như con lừa mà hô đến gọi đi thế chứ? Chuyện của mình thì tự mình làm.”

Tôi suýt nữa phun máu, tôi xem anh mình như con lừa mà hô đến gọi đi á? Hà Vĩnh Kỳ cho dù có là lừa thì cũng là con lừa siêu lành biếng.

“Này! Lương Thiếu Đồng, nói gì đi chứ.”

“Này! Này! Cậu đừng có làm bộ ngớ ngẩn, mau mở miệng đi.”

Tôi kiên quyết nghe lời cổ nhân dạy, nam tử hán đại trượng phu không chấp nhất đàn bà con gái, nhất định không mở miệng. Nếu như bọn họ tiếp tục làm tới, tôi cũng quyết không động khẩu – động thủ cũng chẳng sao hơn nhiều.

Lại tiếp tục kể tội. Tôi cúi đầu đếm nhẩm, còn dám chửi tôi thêm mười câu nữa, tôi sẽ...

Mười, chín, tám, bảy...

“Các cậu đừng mắng Đồng Đồng nữa, biết đâu chính Hà Vĩnh Kỳ bắt nạt Đồng Đồng trước thì sao?”

Đang lúc tôi dồn khí đan điền, chuẩn bị ra tay thì một câu nói nhỏ nhẹ lọt vào tai.

“Đới Xuân Triều, cậu không nói giúp Hà Vĩnh Kỳ sao?”, đám đông lập tức quay người tập trung vào vị nữ anh hùng vừa mới “gặp chuyện bất bình, rút dao tương trợ” cho tôi.

Cô nàng Đới Xuân Triều thường ngày luôn nhút nhát đang đứng ở một góc, khẽ nói: “Đồng Đồng đối xử với Vĩnh Kỳ rất tốt, cậu ấy thường mua cơm cho Vĩnh Kỳ”.

Một dòng nước ấm áp nhẹ nhàng chảy vào lòng tôi.

Tôi ngẩng đầu, hai mắt ngấn lệ.

Một cô gái nhỏ nhắn, trước giờ chưa từng để lại ấn tượng gì cho tôi, lúc này bỗng hiện lên vô cùng cao lớn, toàn thân phát ra ánh sáng rực rỡ.

Rầm! Tôi đập bàn một cái khiến bọn họ giật nảy mình, tiếp đó đứng lên, trang trọng uy phong bước từng bước đến trước mặt Đới Xuân Triều.

“Đới Xuân Triều, không, Đới Thanh Thiên.” Tôi cúi xuống nhìn cô bạn, kích động nói: “Cậu đúng là ngọn đuốc dẫn đường, là mặt trời của đời mình, là giọt sương trong ngày nắng hạn, là cô gái có trí tuệ nhất trong cái trường đại học rách nát này”.

“Mình...”, dường như Đới Xuân Triều ngại ngùng trước lời ca tụng thành thật của tôi nên vội vàng cúi đầu.

Biết làm thế nào để thể hiện sự cảm kích từ tận đáy lòng của tôi đây? Tôi nghĩ tới nghĩ lui, cuối cùng cũng tìm được một cách hay: “Vì cậu đã dũng cảm bênh vực lẽ phải, mình nhất định sẽ chăm sóc cậu chu đáo. Mình sẽ giúp cậu mua cơm, rửa bát, giặt đồ, chạy thể dục hộ, lấy phiếu ăn, vì cậu làm tất. Từ nay mấy bài thực nghiệm gia công kim loại của cậu mình sẽ làm giúp”.

Đới Xuân Triều lập tức nhận được ánh mắt ngưỡng mộ từ bốn phía.

“Làm thế... làm thế không được đâu. Việc học của cậu đã vất vả rồi, hơn nữa...”

Tôi kiên quyết gạt đầu: “Không cần lo lắng những chuyện khác. Cậu yên tâm, mình tuyệt đối, tuyệt đối sẽ không hối hận đâu”.

Vừa nói dứt lời, trong lòng tôi đã bắt đầu cảm thấy hối hận rồi.

7. Chương 07

Chương 7

Suốt hai tiết tiếp theo có Đới Xuân Triều ngồi phía sau, cho dù không quay lại tôi vẫn cảm nhận được ánh mắt cô bạn luôn dính chặt vào lưng mình.

Lũ con gái rì rầm nói chuyện riêng, bàn ra tán vào, tôi mặc xác.

Tiết thứ ba, đang lơ mơ tâm hồn treo ngược cành cây thì thầy bước vào, phát hiện lũ con trai chỉ sót lại mình tôi thì tức nổ đom đóm mắt, lớn tiếng hỏi đã xảy ra chuyện gì.

Trên nguyên tắc bảo vệ Hoàng tử bạch mã của họ, lũ con gái tìm ra đủ mọi loại lý do kì quái.

“Đàm Diệu Ngôn bị ốm”

“Vĩnh Kỳ vì bảo vệ đồng đội trong lúc chơi bóng rổ nên bị thương ở chân.”

“Các bạn khác đi thăm bệnh rồi.”

Thực tế chứng minh, trình độ nói dối của con gái không thua kém gì con trai. Thầy giáo đành bó tay trước đội quân tóc dài hùng hậu này, ngao ngán bắt đầu giảng bài.

Tôi cứ nghĩ mãi về kết cục trận chiến giữa Vĩnh Kỳ và Đàm Diệu Ngôn.

Không biết ai sẽ thắng nhỉ?

Tôi vừa không muốn Hà Vĩnh Kỳ thắng, lại cũng chẳng mong hắn thua. Tên đó thắng thì mặt sẽ vênh ngược lên trời, thua thì làm mất mặt tôi. Aizz, tiến thoái lưỡng nan.

Lo lắng suốt một tiết học, đến tiết thứ tư cuối cùng cũng có tin tức. Cuộc chiến của Hà Vĩnh Kỳ và Đàm Diệu Ngôn đã bị một thầy giám thị kịp thời ngăn lại, hiện cả hai đang bị giáo huấn trong văn phòng Hội học sinh.

Đám người đi cổ vũ dĩ nhiên cũng bị lôi đi. Hà Đông Bình là cán bộ lớp, phải đứng mũi chịu sào.

Lũ con gái lại nhốn nháo cả lên.

“Làm sao bây giờ? Bọn Hà Vĩnh Kỳ bị thầy giáo bắt được rồi.”

“Ai mà hèn hạ thế, dám đi mách lẻo. Mình mà biết thì mình xé xác hắn ra!” Bao Yến Thanh giờ năm móng vuốt nhọn hoắt, làm động tác vượn cổ kễ thù.

Vài ánh mắt nghi ngờ ném sang tôi. Tôi cười khở, chẳng nhẽ tôi lại có công phu truyền tin bằng sóng điện não cho thầy sao?

“Hà Đông Bình cũng bị lôi đi, chắc cả đám đang phải ngồi nghe ca rồi”

“Mình chẳng hơi sức đâu mà quan tâm Hà Đông Bình.” Tiếng thét thăm thương của Ưông Ly Ly làm cả người tôi run bần bật: “Hà Vĩnh Kỳ biết làm sao bây giờ? Đánh nhau sẽ bị ghi vào học bạ.”

Tiếp theo là hàng loạt tiếng thở dài.

“Chúng mình lên xin thầy đi”, có người đề nghị.

“Phải đó, chúng mình đến năn nỉ thầy.”

“Mình cũng đi.”

“Mình nữa.”

Bọn họ mặc kệ tiết học thứ tư, quyết tâm nắm chặt cơ hội “mỹ nhân cứu anh hùng” lần này. Nhất hô bách ứng, lũ lượt kéo đi.

Lúc đi qua tôi, Ưông Ly Ly hỏi: “Này, cậu đi không?”.

“Đi đâu?”

“Đi xin hộ Hà Vĩnh Kỳ và Đàm Diệu Ngôn chứ còn đi đâu nữa. Bọn họ vì cậu nên mới ...”

Không chờ cô nàng nói hết, tôi lắc đầu, thái độ rất khinh thường: “Sao tôi phải đi xin xỏ hộ bọn hắn? Bọn hắn đánh nhau lại còn làm liên lụy người khác nữa”. Nhìn vẻ kinh ngạc của Ưông Ly Ly, biết cô nàng lại sắp sửa lên giọng dạy đời, tôi lập tức quay xuống mỉm cười dịu dàng với Đới Xuân Triều: “Tiểu Xuân, bữa trưa cậu muốn ăn gì, mình mua trứng cá kho tàu cho cậu nhé?”.

Sau lưng cốp một tiếng, ai đó hình như đứng không vững, đập vào thành bàn.

Đới Xuân Triều e dè nhìn tôi, không đồng ý cũng chẳng phản đối. Tôi đứng dậy, thu dọn sách vở.

“Đằng nào cũng bỏ tiết tập thể rồi, mình đến nhà ăn xếp hàng trước vậy. Tiểu Xuân, lát nữa chờ mình ở cửa căn tin nhé. Hộp cơm của cậu đâu, đưa ỉnh.” Tôi thò tay rút hộp cơm từ học bàn Tiểu Xuân ra, hiên ngang bước qua lũ con gái vẫn đang đứng chờ đợi.

Ha ha, ai nói chuyện của Hà Vĩnh Kỳ nhất định phải là chuyện của tôi chứ.

Từ hôm nay, chuyện đó đã đi vào dĩ vãng rồi!

Căn tin trường vĩnh viễn đông nghẹt, đó là nỗi bi ai của mọi thể hệ sinh viên.

May mà tôi đến sớm nên dễ dàng mua được hai suất trứng cá kho tàu. Vừa vắt vẻo chui ra khỏi đám đông nước chảy không lọt ở khu đồ ăn đã thấy ngay Đới Xuân Triều đang đứng trước cửa căn tin.

“Đông quá.”

“Ừ”, cô bạn gật đầu, ngược mắt nhìn tôi một cái, tự dung mặt mũi đỏ bừng.

Bộ dạng đó thật thú vị, tôi bật cười: “Này, không phải cậu đang xấu hổ đó chứ?”

Cô bạn lắc đầu, liếc tôi một cái: “Cậu đổ mồ hôi nhiều quá, chen lấn mệt lắm phải không? Lần sau không cần chen lấn như thế đâu”.

“Không sao, hôm nào mình chả làm thế, chỉ tại Hà Vĩnh Kỳ suốt ngày đòi hỏi này nọ...”, còn chưa nói hết, tôi đã đột ngột dừng lời.

Cách đó mười bước là Hà Vĩnh Kỳ đang lửa giận phùng phùng tiến lại.

“Hôm nay em đã làm gì hả?”, hấn đứng trước mặt tôi, hai mắt trợn còn to hơn mắt ốc nhồi.

“Anh không biết à?”, tôi còn tưởng cả trường đều biết rồi chứ.

Đới Xuân Triều đứng bên cạnh, sợ đến mức mặt mày trắng bệch. Để trấn tĩnh cô bạn, tôi quay đầu mỉm cười dịu dàng: “Cậu thích ăn trứng cá chứ? Rất ngon đó. Mình vắt vẻo lắm mới mua được cho cậu đấy”.

Vừa lơ tay, hộp cơm đã bị Hà Vĩnh Kỳ giằng lấy.

Tôi lườm hấn: “Anh làm gì thế? Đây là hộp cơm của con gái đó”.

“Đây là trứng cá của anh”, hấn cũng hét lên với tôi.

Không ít sinh viên đứng lại quan sát chúng tôi. Dù sao cũng không phải lần đầu bị người lạ chiếu tướng, tôi gào lại: “Muốn ăn thì tự đi mà mua! Bóc lột sức lao động của người khác có đáng mặt đàn ông không? Hà Vĩnh Kỳ, sao anh có thể tranh ăn với con gái chứ?”.

Nhìn thấy hộp cơm đầy nữ tính trên tay Vĩnh Kỳ, đám đông liền cười ồ lên.

Vĩnh Kỳ sững sờ vài giây.

“Đây là trứng cá của anh”, âm thanh nhỏ đi vài phần.

“Không phải của anh, là tôi mua hộ Đới Xuân Triều.”

Hấn lại lộ ra vẻ mặt ngây thơ vô tội quen thuộc, ánh mắt u buồn, nhỏ giọng: “Hôm nào em cũng mua hộ anh nên đây là trứng cá của anh”.

Tôi ngất! Hấn hấn hấn, giữa thanh thiên bạch nhật, chỉ vì mỗi cái món trứng cá đấy mà dám ngang nhiên cướp hộp cơm của con gái nhà lành.

“Lắm lời, đã bảo không phải của anh.” Tôi quyết định lần này phải cứng rắn đến cùng, không được thỏa hiệp. Thằng cha này giỏi nhất khoản giả vờ đáng thương, tôi mà mềm lòng một tý thì sẽ quay trở lại kiếp làm trâu làm ngựa ngay.

Hấn buồn rầu nhìn tôi: “Đồng Đồng...”.

“Im ngay! Làm như cả đời anh chưa được ăn trứng cá kho tàu bao giờ ấy.”

“Đồng Đồng...”

Tôi lườm hắn một cái.

Một lúc sau hắn mới cúi đầu, chìa hộp cơm cho Đới Xuân Triều

“Không cần đâu, cậu thích thì cứ ăn đi”, Đới Xuân Triều thấp thỏm nhìn hộp cơm. Đến tám phần là cô nàng sợ Hà Vĩnh Kỳ nên không dám đón lấy.

Vĩnh Kỳ quay đầu nhìn sắc mặt tôi xong, ỉu xìu lắc đầu, nhét hộp cơm vào tay Đới Xuân Triều, thất thủ bỏ đi.

Nhìn dáng điệu ủ rũ của hắn, tôi có chút không nỡ, liếc hộp cơm của mình một cái, đang định mở miệng gọi hắn thì đã có người nhanh chân hơn.

“Hà Vĩnh Kỳ, cho cậu phần của mình này”, một nữ sinh chạy theo hắn.

Tức thì hàng loạt các cô gái khác cũng làm theo.

“Cho cậu này, mình mới mua, còn nóng lắm.”

“Ăn suốt của mình đi, nếu cậu thích ăn thì mình sẽ dọn mẹ bao giờ đến trường mang nhiều một chút.”

“Hà Vĩnh Kỳ, cậu ăn cái này nè, dù mình không có trứng cá kho tàu nhưng thịt kho đậu hôm nay cũng hấp dẫn lắm.”

...

Cứ tưởng hắn sẽ lắc đầu từ chối, sau đó chui vào một góc sầm uất cả buổi chiều. Ai dè thực tế ngược lại.

Tôi lạnh lùng nhìn hắn múc từng phần trứng cá vào hộp cơm của mình, cả thịt kho đậu cũng không tha, đột nhiên đầu muốn bốc khói. Tên khốn này, chỉ cần có người cung phụng hắn là được, đối phương là ai hắn đâu thèm quan tâm.

“Đồ khốn!” Tôi chửi lớn một tiếng, vứt hộp cơm nặng trĩu xuống đất, lao thẳng về phòng.

Một cước đạp tung cửa phòng, vừa đặt mông xuống ghế, bụng tôi liền sôi lên ùng ục.

Nghĩ lại khi nãy, chỉ vì nóng nảy nhất thời mà vứt luôn hộp cơm ngon lành, tâm trạng lại càng điên tiết. Tất cả những cảm xúc tích lũy trong lòng dâng lên tận cổ.

Tại sao tôi lại bị Hà Vĩnh Kỳ bắt nạt? Tại sao rõ ràng là tôi bị bắt nạt nhưng mọi người lại cho rằng tôi bắt nạt hắn?

Tại sao mọi người không yêu mến đứa học sinh ngoan ngoãn là tôi mà lại đi cưng nựng tên xấu xa đó?

“Tại sao?”, tôi đứng giữa ban công hét lớn. Thẳng sát vách tò mò ngó đầu sang, bị tôi lườm một phát lập tức rụt cổ lại.

Lượn ba, bốn vòng trong phòng, tôi rút ra kết luận, nếu không thay đổi thì mình sẽ phát điên mất.

Điểm lại một lượt những chuyện đã diễn ra từ lúc vào trường đến giờ, suy nghĩ đó càng được củng cố.

“Mình phải đi! Phải tránh xa nơi này!” Siết chặt nắm tay, tôi lao đến tủ quần áo, bắt đầu thu dọn đồ đạc.

Chuyện đi đâu, nói thế nào với mẹ để sau hãy tính, trước tiên phải rời khỏi chỗ này đã.

Đúng lúc tôi khóa va ly xong xuôi thì Vĩnh Kỳ vác cái bụng no căng đi vào.

Nhìn thấy va ly căng phồng của tôi, hắn kinh ngạc kêu lên: “Đồng Đồng, em làm cái gì thế?”.

“Không liên quan đến anh.” Tôi xách va ly lên: “Đi mà ăn trứng cá kho tàu với thịt kho đậu của anh ấy”.

Vĩnh Kỳ giằng lấy va ly trên tay tôi: “Em định đi đâu? Sao em lại nổi giận? Đừng giận nữa được không? Chỉ là trứng cá kho tàu thôi mà. Lần sau anh không ăn nữa là được”.

Tôi dùng sức lôi va ly lại: “Anh ăn cái gì cũng không liên quan đến tôi. Tránh đường!”.

“Đồng Đồng...” Vĩnh Kỳ bắt đầu hoảng, giữ chặt tay cầm va ly: “Em nghe anh nói một câu thôi, chỉ một câu thôi có được không?”.

“Không.”

“Một câu cũng không được sao?”

Tôi hừ một tiếng: “ Có phải nói xong câu đó anh sẽ buông tay không?”.

Vĩnh Kỳ lắc đầu: “Đương nhiên là không”.

“Thế thì nghe làm quái gì?”, tôi hừ nhạt quay phắt đầu ra chỗ khác, cổ sống cổ chết giằng tay hấn ra.

“Đồng Đồng...”

“Có buông tay ra không?”

“Em cứ thế này thì anh buộc phải gọi điện cho bác đấy.”

“Ha”, tôi buông va ly ra, hai tay chống hông, hắt hàm về phía điện thoại: “Anh gọi luôn đi, thế thì đến nhà tôi cũng không có mà về. Tôi...”, càng nói càng kích động, tôi hỗn hển: “Tôi sẽ biến mất luôn, cả đời này các người cũng đừng hòng tìm được tôi”.

Thấy gỡ tuyệt chiêu cũng vô dụng, Vĩnh Kỳ chờ ra một lúc, sau đó nổi điên.

“Biến mất? Để xem em định biến mất như thế nào!” Hấn nghiêng răng ken két giặt lấy va ly, còn mở khóa, đổ tất cả đồ đạc bên trong xuống đất.

Máu nóng dồn lên mặt, tôi không thèm đến để ý đóng quần áo nữa, lao thẳng ra cửa. Tay vừa chạm vào nắm cửa thì cả người đã bị Vĩnh Kỳ kéo giật lại.

“Anh không cho em đi!” Hấn ôm lấy tôi, quàng tay qua eo giữ chặt, ném cả hai đứa lên chiếc giường đơn nhỏ hẹp: “Em định gỡ trò gì? Con người em thật khó hầu hạ. Lương Thiếu Đồng, em muốn anh làm gì mới hài lòng đây?”.

Tôi chưa bao giờ nhìn thấy Vĩnh Kỳ hung dữ như thế này , bất giác thộn mặt ra.

Vĩnh Kỳ chưa chịu thôi, càng đè chặt tôi xuống giường.

“Anh cho em đánh, cho em chửi. Cả đời anh chưa từng nhường nhịn ai như thế đâu, đến bố mẹ cũng chưa từng đánh anh. Em còn không vừa lòng chỗ nào? Em nói đi, nói đi!”

Lúc Vĩnh Kỳ ngừng lại thở dốc thì cơ thể tôi đã cứng đờ như khúc gỗ.

Không còn tiếng quát tháo của hấn, căn phòng trở nên yên tĩnh lạ thường. Bầu không khí vẫn động lại cơn phẫn nộ vừa rồi. Tôi nhìn hấn chăm chăm, hấn cũng nhìn tôi chăm chú.

“Thì ra, thì ra...”, tôi cười khổ: “Thì ra tất cả đều là lỗi của tôi. Cái gì cũng tại tôi cả, cái gì tôi cũng làm hộ anh, để mặc anh sai khiến, để anh đùa giỡn như thú cưng, kết quả là ai cũng ghét tôi. Đều là lỗi của tôi cả!”, tôi thét lên, đá hấn ra chỗ khác, co người úp mặt vào gối như đà điểu.

Tôi tức tối lấy tay mở khóa trên gối, vứt từng đám bông ra ngoài, chân đạp loạn xạ tất cả những vật trên giường, nhưng có chết cũng không chịu rời cái gối ra khỏi mặt.

Vĩnh Kỳ chậm rãi lại gần: “Đồng Đồng...”

Tôi mặc kệ hấn, tiếp tục xả cơn tức tích lũy đã lâu.

“Đồng Đồng, em đừng khóc.”

Vớ vẩn, ai khóc?

“Anh hứa với em, sau này sẽ không bắt nạt em nữa.” Vĩnh Kỳ ngồi xuống giường, kiên quyết ôm chặt tôi vào lòng, giọng nói dịu dàng chưa từng thấy: “Xin lỗi, anh đã không dám nói ra. Anh thích em, thật lòng rất thích em. Không , anh yêu em. Anh tình nguyện vì em làm tất cả, nghe lời em, để em sai khiến. Đồng Đồng, anh thực sự rất thích em”.

“Cút ra.”

“Anh đã bày tỏ tấm lòng của anh rồi, em đừng giận anh nữa có được không?”, hấn khẽ khàng cầu xin bên tai tôi.

Cuối cùng tôi cũng ném chiếc gối sang một bên, để lộ đôi mắt đỏ hoe: “Việc này chỉ cần thổ lộ là có thể tha thứ sao? Anh thích tôi thì có liên quan gì đến tôi? Lẽ nào anh thích tôi thì tôi cũng phải thích anh sao?”.

Vĩnh Kỳ nghẹn lời, lại trưng ra bộ mặt đáng thương.

Tôi lấy tay lau khô má. Tại sao tôi phải bỏ đi chứ? Lương Thiệu Đồng có phải thằng vô dụng đâu? Bọn hấn là Bạch mã hoàng tử, tôi ít ra cũng phải là Hắc mã. Tôi tự gật đầu lẩm bẩm: “Ừm, không thể bỏ đi được, bỏ đi cũng chẳng giải quyết được gì”.

“Đồng Đồng...” Vĩnh Kỳ sấn lại gần, giơ tay ra định ôm tôi nhưng lại do dự không dám.

Tôi trừng mắt, hấn liền thu tay lại.

“Đồng Đồng, em không đi nữa phải không?”

Tôi làm bộ suy nghĩ, nhìn thấy ánh mắt lo lắng của Vĩnh Kỳ mới hừ nhạt một tiếng: “Tại sao tôi lại phải đi? Đây là phòng tôi, tôi muốn ở thì ở, muốn đi thì đi”.

Vĩnh Kỳ liền thở phào một tiếng, nắm lấy tay tôi: “Thật sự không đi nữa chứ? Tốt quá rồi”. Hấn lập tức trở về trạng thái thường ngày, cười hì hì chu miệng ra: “Làm anh sợ chết đi được, nào, cho anh hôn một cái”.

Tôi tặng luôn vào đầu hấn một cú, đột nhiên nhớ lại một câu hấn vừa nói.

“Vĩnh Kỳ,” tôi đưa mắt nhìn hấn: “Lúc nãy anh nói tình nguyện vì tôi làm tất cả phải không?”.

“Ừ!”

“Được rồi, vậy giặt đồng quần áo này đi.” Tôi chỉ xuống đồng quần áo nhếch nhác dưới đất.

“Được.” Cứ tưởng hấn sẽ chần chừ một chút, không ngờ lại gật đầu cái rụp.

Được? Anh biết giặt đồ chắc?

Vậy tôi sẽ chống mắt lên xem hấn có làm nên cơm cháo gì không.

Tôi quan sát hấn nhặt từng chiếc áo lên, nhớ đến hộp cơm hấn rửa xong không khác gì lúc chưa rửa, vội nhắc thêm: “Phải giặt cho sạch, không sạch thì phải giặt lại đấy”.

“Không thành vấn đề.”

Tự tin gớm nhỉ? Tôi nhướn mày: “Trước trưa mai phải giặt xong”.

“Vội thế à?”, rốt cuộc cũng làm khó được hấn.

“Biết trước là anh không làm được mà”, tôi cười nhạo.

Vĩnh Kỳ vắn lại: “Nếu anh làm được thì sao?”, giọng điệu rất khiêu khích.

Tôi khoanh tay trước ngực, nhìn thẳng mắt hấn: “Đánh cược?”. Tôi đã từng tận mắt thấy hấn giặt đồ, bắt hấn giặt sạch một cái áo còn khó hơn để hấn chơi liên tục mười hai trận bóng rổ.

Khóe môi hấn khẽ nhếch lên: “Cược cái gì?”.

“Người thua phải chịu sự sai khiến của người thắng một ngày.” Để an toàn, tôi chọn một phần thưởng khá có lợi ình. Dù sao ngày nào tôi cũng bị hấn sai khiến quen rồi, có thua cũng chẳng sao. Còn nếu Vĩnh Kỳ mà thua, hà hà, thế thì tôi có thể hành hạ hấn nguyên một ngày rồi.

“Sai khiến một ngày?” Mắt hấn sáng bừng, giọng nói cũng không kém phần hồ hởi: “Được thôi, trước trưa mai nhất định anh sẽ giặt xong”. Nói đoạn bắt đầu ngân nga một bài hát.

Tôi trợn mắt lườm hấn. Đánh giá đồng quần áo cao như núi kia, tôi cá là hấn làm không nổi.

Đến tối, tôi mới hiểu ra vì sao hấn lại tự tin như vậy.

Tôi quên mất hẳn là Bạch mã hoàng tử, cũng quên bém trong trường này có hàng đàn nữ sinh chỉ chờ để được hầu hạ hẳn. Dãy ban công ký túc xá nữ giảng đầy quần áo của tôi, chiếc nào chiếc nấy sạch sẽ thơm tho.

Hi vọng duy nhất lúc này là trời hãy đổ một cơn mưa thật to để quần áo không khô được.

“Đồng Đồng,” Vĩnh Kỳ đặt bát xuống, thích thú nhìn tôi: “Mai trời nắng, đài khí tượng thông báo rồi”.

Hận hẳn! Hận hẳn đến chết!

Hận cả đài khí tượng!

Tôi biết, ngồi cầu xin trời đổ mưa là chuyện vô ích.

Vĩnh Kỳ không buông tha tôi, đặc ý nói: “Ngày mai người thua cuộc nhất định phải tuân thủ giao kèo đấy. Nếu anh thắng thì...”, hẳn kéo dài giọng, đánh giá tôi một lượt rồi mới cất giọng cợt nhả: “Anh sẽ hôn em, ôm em, giúp em tắm”.

Tôi kinh hoàng: “Cái gì?”.

“Này này, dám chơi dám chịu đó.”

“Không phải là nghe sai khiến sao? Ở đâu ra mấy cái ôm hôn tắm rửa?”

Vĩnh Kỳ vẩy vẩy đôi đũa: “Thì anh sẽ sai em không được động đây, đứng yên để anh ôm hôn kỳ cọ cho”.

Tôi suýt ngất luôn tại chỗ.

Rầm! Động đũa xuống bàn, tôi đứng bật dậy. Không được, tuyệt đối không được thua. Vụ cá cược ngày mai, tôi nhất định phải thắng.

Vĩnh Kỳ ngược đầu nhìn: “Đồng Đồng, em làm gì thế?”.

“À, không có gì.” Để đạt được mục đích, đành phải chịu thiệt chút vậy. Tôi mỉm cười với hẳn: “Vĩnh Kỳ, anh ăn no chưa? Đi tắm đi!”.

“Hả?” Vĩnh Kỳ hoang mang nhìn nụ cười của tôi.

“Đi đi, đi tắm đi!” Nhét quần áo vào tay, lại thuận tiện đẩy hẳn vào phòng tắm xong, tôi bắt đầu tính toán.

Bây giờ tôi phải đột nhập vào ký túc xá nữ, lấy trộm một món đồ bất kì trong đồng quần áo mắc đầy ban công kia, sau đó đổ mực và bôi bẩn lên đó.

Mai Vĩnh Kỳ thua chắc rồi.

Bình thường, trong mắt tụi con trai thì ký túc xá nữ là pháo đài bất khả xâm phạm, nhưng trong mắt một thanh niên đã hạ quyết tâm sắt đá vì tương lai như tôi thì cũng chẳng khó trèo lắm.

Hồi tưởng lại những bộ phim hành động xem hồi bé, tôi thông thả bước đến tiệm tạp hóa gần ký túc xá nữ, mua một lon cô ca, vừa uống vừa lặng lẽ quan sát khu nhà.

Ồ, tòa nhà bên trái gần tường nhất, hơn nữa ban công tầng một còn treo một chiếc áo của tôi. Nhất định là phòng của người ủng hộ Vĩnh Kỳ.

Xem xét xong địa hình cũng là lúc giờ tự học kết thúc, từng tốp nữ sinh lần lượt kéo về, không ít người đứng trước cổng ký túc tâm sự với bạn trai, mãi mới dứt được ra mà trở về phòng. Sau đợt ồn ào, đèn trong các phòng dần dần tắt ngấm.

Chính là lúc này! Dựa vào tư liệu vừa thu nhập được, tôi trèo vào từ bức tường bên trái, nơi có vẻ dễ đột nhập nhất. May mà ở đó có một cây cỏ thụ cong queo nhiều cành giúp tôi có chỗ đặt chân.

Tôi bám lên thành tường, nhìn xuống dưới đánh giá tình hình. Cao quá, nhưng vì ngày mai, tôi đành phải nhắm mắt nhảy bừa xuống.

Tiếp đất hoàn hảo! Xem ra tôi rất có năng khiếu làm đặc công hoặc vận động viên thể thao. Đã vào được đây thì nhiệm vụ còn lại cũng đơn giản thôi.

Tôi vừa để ý bác bảo vệ vừa rón rén tiến đến mục tiêu.

Một bước, hai bước, thở cũng không dám thở mạnh, tôi chậm chậm tiếp cận căn phòng kia. Chiếc áo khoác màu đen của tôi đang khẽ đung đưa trong gió. Đúng, chính là áo khoác của tôi.

Áo khoác thân yêu ơi, ngày mai của tao nhờ cả vào mày đó.

Trường học hiện nay bảo vệ nữ sinh như thể bảo vệ động vật sắp tuyệt chủng vậy. Trước cửa ký túc có bác bảo vệ, lối lên cầu thang bị chặn bởi cửa sắt, ban công tầng một thì lắp lưới chống trộm, thật không khác nhà tù là mấy.

Muốn qua mặt lưới chống trộm lấy áo khoác ra đương nhiên không dễ dàng gì.

Tôi mỉm cười, lấy lọ mực cất sẵn trong túi quần ra.

Hà hà, chỉ cần hất nhẹ một cái ...

Đúng lúc chuẩn bị triển khai hành động “nhẹ nhàng vung tay, Vĩnh Kỳ đại bại” thì trước mắt bỗng hiện ra một bóng người.

“Có người?”, tôi giật mình, lọ mực trượt khỏi tay, rơi xuống ngay cạnh chân.

Cô gái rõ ràng còn sợ hơn tôi cả chục lần. Tôi còn chưa kịp ra hiệu cho cô ta im lặng thì một tiếng hét thảm thiết đã làm chấn động cả trường.

“A! Có trộm!”

Trộm? Tôi sao? Còn chưa kịp phản ứng thì đèn đóm xung quanh đã sáng trưng.

“Đừng kêu, là mình mà”. Nhận ra người trước mặt là Đới Xuân Triều, tôi vội vàng nhắc nhở cô ấy.

Đới Xuân Triều cũng nhận ra tôi sau tấm lưới chống trộm: “A? Đồng Đồng?”.

Tôi đang định giải thích thì nhận ra trên trán cô ấy có một miếng băng gạc: “Trán cậu bị làm sao thế?”. Ôi, lúc này mà mình còn hỏi linh tinh gì thế?

“Cái này hả? Là tại chiều nay...”, không đợi Đới Xuân Triều nói hết, hiệu quả của tiếng hét lúc này đã xuất hiện.

Bạn cùng phòng với Đới Xuân Triều, Ưông Ly Ly hét hải lao ra: “Tên trộm đâu? Xuân Triều, đừng sợ, mình bảo vệ cậu. Ủa? Lương Thiếu Đồng?”, cô nàng một tay lấy chậu che chắn bản thân, một tay hươ hươ vợt tennis.

Chẳng trách giờ mới lộ mặt, thì ra là bạn tìm vũ khí.

“Con gái, không phải sợ! Bác đến đây!”, sau lưng găm lên một tròng, tôi quay đầu nhìn. Bác bảo vệ mọi ngày vẫn luôn hiền từ đang lăm lăm cây chổi quét nhà lao về phía tôi.

Trời ạ, người béo thể mà cũng chạy nhanh được như vậy sao?

Có nên chạy trốn không? Đầu óc tôi hoạt động như điên, mau chóng đưa ra quyết định. Không thể chạy, nếu chạy thì coi như tự nhận mình là trộm. Nhưng nếu không chạy, liệu có thể giải thích ổn thỏa không?

Có điều chỉ trong khoảng thời gian suy nghĩ ngắn ngủi ấy, tôi đã mất cơ hội để chạy.

“Tao đánh chết mày, đồ biến thái! Gọi cảnh sát mau!”

“Đánh hấn!”

“Đừng đánh, xin hãy nghe cháu giải thích...”

Thế giới đại loạn, tôi khóc không thành tiếng.

“Dám nhìn trộm con gái! Đánh chết không tha!”

“Đừng đánh, cậu ấy là bạn cùng lớp của tụi cháu.”

“Đừng đánh Đồng Đồng.”

Nữ sinh đổ ra ngày càng nhiều, sau khi ăn mấy cán chổi của bác bảo vệ, có lẽ nhờ thái độ thành khẩn đứng im chịu đòn của tôi, cộng thêm tiếng van nài của Đới Xuân Triều và một số bạn nữ khác, trận đánh hội đồng cuối cùng cũng dừng lại.

Tôi bị vây vào giữa, hứng chịu hàng loạt những ánh mắt kỳ quái của bọn họ.

“Lương Thiếu Đồng?”

“Đồng Đồng?”

“Cậu lén lút đột nhập vào ký túc xá nữ để làm gì?”

Tôi vuốt mồ hôi trên trán: “Ồ, mình đến... mình đến...”. Thật khó mở miệng, nếu tôi kể về vụ cá cược, chắc chắn bọn họ sẽ tra hỏi người thắng được cái gì, sau đó sẽ lộ ra những chuyện mất mặt như bị Vĩnh Kỳ ôm hôn...

“Nói, không nói gọi cảnh sát đến.”

“Đừng mà, đừng mà.” Tôi lại vuốt mồ hôi lần nữa: “Bởi vì, việc này, nói ra xấu hổ lắm...”, ấp a ấp úng, tôi thật sự không nói được thành lời.

Mọi người càng thấy đáng ngờ.

Một bạn nữ bên khoa Cơ điện huých tay cô nàng Ưông Ly Ly, lúc này vừa buông chậu nhựa xuống: “Ly Ly, thì ra lớp cậu có một tên trộm”.

“Cậu đừng nói bậy, Đồng Đồng không phải trộm.” Ưông Ly Ly tự dưng phát huy tinh thần đoàn kết tương thân tương ái, đứng về phe tôi: “Lớp tớ chả có tên trộm nào cả”.

“Thế hấn vào đây làm gì?”

“Sao mình biết được, Xuân Triều đứng ở ban công nói chuyện với cậu ta, cậu hỏi bạn ấy đi.”

“Mọi người không cần hỏi nữa, để mình nói.” Đới Xuân Triều đứng bên cạnh tôi, đột nhiên đỏ mặt, cô bạn nói khẽ với tôi: “Đồng Đồng, chuyện này nói ra có chút xấu hổ. Nhưng mà... nếu không nói ra, hậu quả càng nghiêm trọng”.

Tôi ngơ ngác nhìn cô bạn.

Đới Xuân Triều then thùng nhìn tôi một cái, rồi quay sang nói rõ ràng với mọi người: “Đồng Đồng đến hỏi mình, vết thương trên trán mình thế nào rồi”.

Đám đông nhốn nháo.

“Đồng Đồng, không phải chứ? Chỉ vì chuyện bé xít thế mà cậu phải trèo vào ký túc xá nữ à?”

“Con gái, con cũng bắt đầu yêu đương rồi à?”, bác bảo vệ nhìn Đới Xuân Triều, rồi quay ra quan sát tôi, lắc đầu thở dài: “Ồi chao, học sinh thời nay có học hành gì đâu? Chỉ toàn làm ấy chuyện linh tinh vớ vẩn”.

Ưông Ly Ly lớn tiếng tán thưởng: “Đồng Đồng, cậu đến chỉ vì lo cho vết thương của Xuân Triều sao? Wow, cậu thật lãng mạn đó!”, cô ta che miệng la hét.

Lúc này, tôi mới biết tâm trạng của lũ con gái là thứ khó đoán nhất trên thế gian này. Chỉ trong vòng vài giây, ánh mắt bọn họ từ chỗ coi thường chuyển sang ngưỡng mộ, cứ như thể nhìn thấy mối tình đẹp để lãng mạn nhất quả đất không bằng.

Đới Xuân Triều cười với tôi: “Thực ra vết thương này là do chiều nay ngủ dậy mình chẳng may đập phải thành giường. Chỉ chảy máu một tí thôi, cậu không cần lo lắng đâu”.

Tình thế biến đổi không ngờ, tôi đương nhiên phải tranh thủ tát nước theo mưa, bày ra bộ mặt ngượng ngùng: “Nhưng mình không đến nhìn tận mắt thì không yên tâm nổi”.

“Sao không gọi Đới Xuân Triều ra ngoài? Làm gì mà phải lén lén lút lút trèo tường vào?”, từ đám đông truyền ra một câu hỏi.

Không cần lo lắng, lập tức sẽ có người giải vây giúp tôi thôi.

“Lương Thiếu Đồng da mặt mỏng, không dám biểu lộ trước bàn dân thiên hạ đâu. Bây giờ thì hay rồi, ai cũng biết.” Hạ Mẫn về mặt say mê nói: “Nếu người ấy của mình cũng chịu trèo tường vào đây để được nhìn mình một cái thì ...”

“Đúng thế, đúng thế.” Tôi gật đầu lia lịa, vô cùng tán thành câu nói của Hạ Mẫn.

Đúng lúc tôi đang mở cờ trong bụng vì đã tai qua nạn khỏi thì một giọng nam uy phong vang lên.

“Tên trộm đâu rồi? Bắt được chưa? Các em mau về phòng ngủ đi, phần còn lại để chúng tôi giải quyết.”

“Đồng Đồng không phải trộm.”

“Hiểu lầm thôi, là bạn cùng lớp của tụi cháu.”

“Cậu ấy không phải vào trộm đồ đâu.”

“Các em đừng ồn ào nữa, chuyện này để chúng tôi xử lý. Lương Thiếu Đồng, em đi theo chúng tôi.”

Đúng là lên voi xuống chó, tôi lại đổ mồ hôi như tắm.

Mặc dù có một cơ sở nữ sinh đứng ra năn nỉ xin xỏ hộ, tôi vẫn bị đội trực ban nghiêm túc thực hiện quy định của nhà trường lôi đi, để lại sau lưng biết bao ánh mắt lo lắng của Đới Xuân Triều và các bạn nữ khác.

Trong phòng trực ban, tôi cúi đầu im lặng.

“Thật không ra thể thống gì, loạn quá đi mất.”

“Sinh viên thời nay chẳng còn ra thể thống gì nữa rồi.”

“Nếu khi nãy em không kịp giải thích thì đã bị đánh hội đồng đến tàn phế chứ chẳng đùa.”

“Lén trèo vào để gặp bạn gái à? Nếu bạn gái không ra mặt thì sao? Em định giải thích thế nào với mọi người? Hành động mà không chịu động não gì cả.”

Bạn gái? Mặt tôi khó coi như thể vừa ăn nhầm một miếng thịt hỏng.

“Không cần biết là vì lý do gì, vi phạm nội quy thì phải bị xử lý. Lần sau muốn lãng mạn cũng phải kiểm tra nội quy trường đã nhé.” Cuối cùng, thấy giám thị bị lôi dậy giữa đêm để xử lý vụ án “nửa đêm đột nhập ký túc xá nữ” đã đưa ra một quyết định tàn nhẫn.

Vậy là, trong cùng một ngày, bởi những lý do khác nhau, tôi, Hà Vĩnh Kỳ và Đàm Diệu Ngôn, đều bị ghi sổ học bạ vì vi phạm nội quy nhà trường lần thứ nhất.

Trời ạ, Lương Thiếu Đồng tôi cực kỳ vô tội cơ mà!

Thảm... nước mắt lã chã.

8. Chương 08

Chương 8

Khoảng ba giờ sáng, cuối cùng tôi cũng lê được tấm thân tàn tạ cùng một bụng đầy oan ức rời khỏi phòng trực ban.

Gió đêm lạnh tê tái, thầy giám thị đi ngang qua tôi còn không quên trừng mắt vài cái ra vẻ cảnh cáo rồi mới bỏ đi. Tôi cảm thấy bản thân giống một chú chó hoang ai cũng khinh thường, ai cũng có thể lại gần đập ột phát.

Cơn giận dữ không hiểu từ đâu đến bỗng dâng lên cuộn cuộn, tôi cắn môi, đứng thẫn thờ trong gió lạnh.

Sau lưng vang lên tiếng giày đập lên cỏ, tôi quay đầu, nhìn thấy ngay Vĩnh Kỳ.

Sắc mặt hắn cực kỳ khó coi, đến ánh mắt hướng về phía tôi cũng vô cùng hung dữ. Tay rút túi áo, mắt hắn nhìn trừng trừng vào tôi nhưng không nói câu nào.

Nỗi buồn vì bị đánh dấu vào học bạ đã khiến tôi gần như chết lặng, chỉ liếc mắt nhìn hắn một cái rồi quay bước đi về ký túc.

Lúc này, tôi không muốn cãi nhau với hắn, cũng không muốn đổ trách nhiệm về sự đen tối của mình lên đầu hắn.

Vĩnh Kỳ lặng lẽ đi sau tôi, có lẽ hắn định lên lớp tôi một trận vì dám giở thủ đoạn bỉ ổi chỉ để giành chiến thắng trong vụ cá cược ngày mai.

Quả nhiên vừa vào phòng, Vĩnh Kỳ liền cất tiếng.

Hắn nói bằng một giọng lạnh lùng, hoàn toàn không có chút thông cảm: “Em là đồ ngốc”.

Tôi quá mệt, không muốn tốn hơi phản bác, chỉ cúi đầu cởi giày rồi tắt đèn nằm lên giường, mặc kệ Vĩnh Kỳ đứng đó tức giận với bóng tối.

Căn phòng yên tĩnh trở lại. Ban đêm ở trường lúc nào cũng im lìm như thế, tựa hồ chưa có chuyện gì xảy ra cả.

Có điều, thật sự đã xảy ra chuyện, tôi đã bị đánh dấu vào học bạ rồi.

Nghĩ đến đây, tôi khó chịu đến nỗi chỉ muốn dùng hết sức bình sinh hét ầm lên, nhưng tôi cứ phải tự kiềm lại. Với tâm trạng như thế, dù rất mệt thì tôi cũng không tài nào ngủ nổi.

Đèn tắt một lúc lâu, mắt tôi vẫn mở thao láo, trừng trừng nhìn bức tường trước mặt.

Đột nhiên cảm thấy có một bàn tay đặt lên eo.

Là Vĩnh Kỳ. Tôi khẽ cựa quậy nhưng không phản kháng, lòng thầm nhủ: Vĩnh Kỳ, tôi đã chịu đủ rồi, anh đừng quấy rầy tôi nữa. Không gian yên ắng thế này, chắc Vĩnh Kỳ có thể nghe thấy tiếng lòng của tôi chứ? Cho dù chưa bao giờ hắn làm nổi điều đó.

Vĩnh Kỳ rón ra rón rén leo lên giường tôi. Nếu là ngày thường, tôi nhất định đã cảnh giác tối đa, đập hắn xuống không thương tiếc, nhưng lúc này tôi chẳng còn chút sức lực nào.

“Đồng Đồng,” Vĩnh Kỳ nằm xuống, ôm tôi từ sau.

Xem như hắn còn chút tình người, còn biết an ủi đứa em trai đáng thương, bất giác cảm thấy công lao làm trâu làm ngựa bao ngày nay cũng phần nào được đền đáp. Không ngờ hắn thì thầm vào tai tôi: “Anh biết em đã bị đánh dấu vào học bạ”.

Đồ khốn, cố tình xát muối vào vết thương của người khác.

Nỗi đau tôi khó khăn lắm mới dần xuống được lại bị hắn bới lên.

“Anh cút đi!”, tôi nghiêng răng nghiêng lợi, thúc tay vào ngực hắn.

Lúc nổi điên, ai cũng như một ngọn núi lửa sắp tuôn trào và tôi, nhất định là ngọn núi lửa có sức công phá ghê gớm.

“Hà Vĩnh Kỳ, đều tại anh!”

“Anh là tên khốn khiếp, tại sao anh lại phải hại tôi?”

“Tại sao?”, tôi gào lên tức tối, mắt đỏ ửng, trông như mãnh thú nhìn thấy cái gì cũng muốn dùng răng xé nát.

Vĩnh Kỳ vẫn im lặng, căn phòng chỉ còn tiếng gào thét phẫn nộ của tôi.

“Tại sao lúc nào cũng là tôi chứ?”

“Tôi đã làm gì có lỗi với anh? Sao anh phải hại tôi mới được?”

Vòng tay hắn đột nhiên siết lại, cho dù tôi có giãy giụa thế nào, hắn cũng vẫn ôm chặt lấy tôi. Tôi càng giãy càng mệt, hắn càng ôm càng chặt.

Cuối cùng tôi dừng lại, thở phì phò.

“Đồng Đồng, em khóc đi”. Vĩnh Kỳ quay người tôi lại.

Tôi mệt nhoài, chỉ có thể nhắm mắt nhìn hắn.

Hắn nhẹ nhàng nói: “Khóc đi, anh biết em muốn khóc”.

Tôi bình tĩnh trở lại: “Tôi chẳng muốn khóc tẹo nào”, cố mở mắt thật to, chỉ sợ chớp mắt một cái cũng đủ làm nước mắt trào ra.

“Khóc đi”

Tôi lắc đầu, bướng bỉnh đáp: “Không”.

“Anh biết em rất buồn”. Vĩnh Kỳ chăm chú nhìn tôi, lướt ngón tay lên lông mi tôi như kiểm tra xem nó có ướt không. Tôi đang định quay mặt đi thì hắn trầm giọng nói: “Xin lỗi”.

Tôi có chút kinh ngạc.

“Anh không biết chuyện sẽ thành ra thế này”. Đôi mắt Vĩnh Kỳ ánh lên nét bi thương, giọng nói của hắn ta đột ngột trầm thấp đến mức làm trái tim tôi như se lại: “Anh không bao giờ muốn em phải buồn”.

Chớp mắt, một giọt lệ long lanh lăn dài trên khuôn mặt khô ngò của hắn.

Vĩnh Kỳ đang khóc.

Tôi hoàn toàn ngây người, chắc bởi từ nhỏ đến lớn chưa bao giờ tôi được nhìn thấy giọt lệ nào trong vắt đẹp dễ như thế, vậy nên con tim mới không kiềm được mà rung động nhường này.

Cảm động đến nỗi tay chân cứng đờ, đầu óc quay cuồng hỗn loạn, nỗi xót xa khê khàng xâm chiếm toàn thân.

Vĩnh Kỳ, đừng khóc.

Em đã luôn chăm sóc anh, làm cu li đầy tớ cho anh, không để người khác bắt nạt anh, sao anh lại khóc cơ chứ?

Tôi cảm thấy mình đang lơ lửng trong một thế giới vừa kỳ quái vừa xa lạ, bên tai nghe thấy âm thanh hoang mang mờ mịt của Vĩnh Kỳ: “Đồng Đồng, anh yêu em nhiều đến thế, nhưng anh phải làm gì mới đúng đây?”.

Chuyện gì thế này? Tôi bất giác quên bống chuyện bị đánh dấu vào học bạ, chỉ mơ hồ cảm thấy một bước ngoặt quan trọng trong đời sắp xảy ra.

Hôm sau, mở mắt tỉnh giấc, tôi nhận ra mình đang gối đầu lên vai Vĩnh Kỳ.

Vĩnh Kỳ còn chưa tỉnh, ngay cả trong lúc ngủ say vòng tay vẫn siết chặt quanh eo tôi, khuôn mặt như đang cười.

Tôi im lặng ngắm nhìn khuôn mặt hắn.

Tôi chưa bao giờ biết rằng, nụ cười khi ngủ của hắn lại quyến rũ đến vậy.

Vĩnh Kỳ vừa mở mắt một cái, tôi lập tức nhận ra sự quyến rũ khi này chỉ đơn thuần là ảo giác.

Đồng Đồng, cổ em thơm quá”. Hắn cất giọng sến rện, miệng cười gian xảo: “Cho anh cắn một miếng được không?”, vừa cười híp mắt vừa kề mặt lại.

Rầm!

Loại người này có bị người ta đạp xuống đất cũng là chuyện tất yếu.

Vĩnh Kỳ rên rỉ, lồm cồm bò dậy, xoa đầu nói: “Sao tự dưng em lại giận? Đêm qua không phải vẫn yên ổn sao?”.

“Yên ổn cái gì?”, tôi xuống giường, lấy khăn rửa mặt.

“Đêm qua chúng ta đã chính thức xác lập quan hệ yêu đương”. Vĩnh Kỳ hí hửng nói: “Không được hối hận đâu đấy”.

Chậu rửa mặt rơi bộp xuống đất.

Tôi há hốc mồm quay lại: “Quan hệ... yêu đương?”.

“Dĩ nhiên”. Vĩnh Kỳ gật đầu, cười nham nhở tiến sát về phía tôi: “Khi nào chúng ta mới tiến hành bước cuối cùng? Hà hà, Đồng Đồng, anh đã chuẩn bị đâu vào đấy rồi, những gì cần học, cần biết đều tìm hiểu không sót thứ nào, đảm bảo sẽ không làm em đau”.

Tôi lui về sau, run rẩy chuyển từ góc tường này sang góc tường kia.

“Không được lại gần, quan hệ yêu đương cái đầu anh! Bước cuối cùng cái con khỉ! Anh đừng mơ hão!”

“Đồng Đồng, em đừng sợ, anh sẽ không làm em đau...”

“Im mồm!” Tôi chạy đến nhặt chậu rửa mặt làm bia đỡ đạn: “Hà Vĩnh Kỳ, tôi nói cho anh biết, tôi chưa bao giờ, chưa khi nào muốn có quan hệ yêu đương gì với anh cả. Cảm giác duy nhất khi nhìn thấy anh là: ghét ghét ghét!”, lặp lại đến lần n từ “ghét”, tôi thấp thỏm quan sát vẻ mặt hắn.

Nói như thế liệu có chà đạp lên lòng tự tôn của hắn không?

Ai ngờ hắn hoàn toàn không có lấy một chút buồn phiền, ngược lại còn cười hơn hở.

“Luôn mồm chê bai mới thật lòng muốn mua hàng, chắc chắn, Đồng Đồng, em đã yêu anh rồi”. Hắn đắc ý tiến đến, cánh tay dài như của vượn người nhanh chóng bắt gọn tôi.

“Đừng có hơi tý là động tay động chân, a...”

Tôi giơ chân đá lại bị hắn nhanh tay nắm cổ chân khiến cả người mất thăng bằng, ngã nhào xuống giường.

“Hôn chào buổi sáng nào”. Vĩnh Kỳ nằm đè lên trên, lập tức cúi đầu tấn công.

“Ư...ư...um...”

Đến lúc gần nghẹt thở hắn mới chịu ngẩng đầu, thả cho tôi có thời gian để hít thở.

“Tiếp theo là nụ hôn gặp mặt”.

Trời ơi lại nữa.

“Vĩnh Kỳ, anh đừng...ư...”

“Thêm một nụ hôn tỉnh giấc”.

“Giờ là nụ hôn đánh răng rửa mặt”.

“Còn nụ hôn thể dục buổi sáng nữa”.

“Bây giờ là nụ hôn... lần này dùng từ nào nhỉ? Hôm nay anh cảm thấy rất hạnh phúc, gọi là nụ hôn hạnh phúc đi”.

No nê thỏa thích rồi, hắn mới buông tôi ra.

“Thế nào, kỹ thuật hôn của anh tuyệt chứ?” Vĩnh Kỳ dày mặt: “Vì Đồng Đồng của anh, anh đã tập luyện rất chăm chỉ đấy”.

Thân thể bị thiếu dưỡng khí trầm trọng, tôi chỉ có thể nằm thẳng đuột trên giường, toàn thân chẳng có chút sức lực nào, mặt mũi cũng trở nên vô cảm. Vóc dáng hai đứa tương đương, tại sao lần nào độ sức cũng là tôi chịu thiệt?

Đúng là càng nghĩ càng nóng máu, tại sao lần nào cũng là hấn đè tôi xuống, muốn làm gì thì làm? “Không công bằng”, tôi hét lớn, giận dữ ngồi bật dậy.

“Đồng Đồng?”

“Không công bằng một chút nào! Tôi trừng mắt nhìn Vĩnh Kỳ: “Tại sao lần nào cũng là tôi chịu thiệt?”

Nhìn bản mặt đương đương tự đắc của hấn. Tôi càng lộn ruột, nhảy xô đến, đè hấn vào tường.

“Tôi phải báo thù”. Hô vang khẩu hiệu đòi lại công lý, tôi xông thẳng vào hôn hấn bằng uy thế của chúa sơn lâm sẵn mồi, tuyệt đối không để hấn có chút cơ hội phản kháng.

Cho người xấu hổ đến không dám nhìn ai luôn.

Tôi cắn lấy cổ để môi Vĩnh Kỳ, cố gắng làm cho nó sưng lên, tưởng tượng ra cảnh cả lớp nhìn hấn bằng cặp mắt kinh hoàng.

“Haha, không ngờ anh cũng có ngày này”.

Vĩnh Kỳ bị tôi đè chặt cũng chẳng thấy kêu la giãy giụa gì cả, xem ra đã bị uy lực của tôi làm cho sợ đến chết khiếp rồi.

Sau nụ hôn bạo lực đó, tôi đắc ý buông hấn ra: “Hà hà, đừng có xem tôi như cục đất sét, thích nặn thế nào thì nặn nhé. Dám chọc điên tôi, coi chừng...tôi cương bức anh!”, tôi ngạo nghễ lườm hấn.

Vĩnh Kỳ rõ ràng còn chưa hết kinh ngạc, nhìn tôi chằm chằm, mãi vẫn không nói năng gì.

“Này, Vĩnh Kỳ, anh sợ quá hóa đần rồi à?” tôi tự dưng có chút sờ sợ, huơ tay trước mặt hấn.

“Đồng Đồng...”, khó khăn lắm Vĩnh Kỳ mới tỉnh lại. Hấn vỗ lấy tay tôi, kích động cuống cả lên: “Không ngờ em lại nhiệt tình như vậy, anh...anh...anh thật sự rất vui”.

Đến lượt tôi thộn mặt. Vĩnh Kỳ phấn khích đến mức toàn thân run rẩy, gơ tay ôm chặt tôi: “Thì ra Đồng Đồng lại nhiệt tình như vậy, lại yêu anh nhiều như vậy. Đồng Đồng, anh muốn thám hỏi với em”, hấn thả lỏng tay, nhìn thẳng vào mắt tôi nói:

“Anh sợ em đứng núi này trông núi nọ, không chịu một lòng một dạ với anh nên anh đã giữ lại con át chủ bài”. “Con át chủ bài?”, tôi ngơ ngác hỏi lại.

“Anh đã chụp hình khỏa thân của em. Bởi vì Đồng Đồng rất trọng sĩ diện, ảnh khỏa thân nằm trong tay anh thì em nhất định không dám ra ngoài lảng nhăng. Đồng Đồng, anh sai rồi, anh không nên nghi ngờ em”. Vĩnh Kỳ cười híp mắt: “Nhưng ảnh khỏa thân vẫn còn tác dụng khác, anh có thể chiêm ngưỡng vẻ đẹp của em. Đồng Đồng, sau này chúng ta cùng đến tiệm chụp vài bức ảnh kỷ niệm nhé? Ảnh khỏa thân hai người còn gợi cảm hơn nhiều”.

“Ảnh khỏa thân?”

Hấn chụp vào lúc nào...

“Đồng Đồng đi tắm rất chăm chú, chẳng phát hiện ra khe hở trên cửa. Dĩ nhiên em cũng không biết anh có chìa khóa phòng tắm, đặc biệt là đi đến đây, haha”.

Trước mắt lạch mờ đi.

Máu dồn thẳng lên não, cùng lúc đó, đôi tay run rẩy của tôi cũng đưa lên bóp chặt cổ hấn, khiến đầu hấn lắc lư dữ dội hơn cả ngọn cỏ trong cơn bão. “Đưa ra ngay! Đưa ra ngay!” Tôi nghiêng răng hét lên. Còn thốt được nên lời đã giỏi lắm rồi. Tôi dám bảo đảm nếu là người khác, nhất định đã ngất luôn ra đất từ này.

“Đồng Đồng, em đừng kích động”. Vĩnh Kỳ vội vàng giằng tay tôi ra, miệng vẫn không ngừng trêu tức: “Anh biết em cũng muốn ngắm những bức ảnh khỏa thân đẹp đẻ của mình mà”.

“Đưa ra đây! Nhanh lên!” Tôi tiếp tục lắc cổ hấn.

Vĩnh Kỳ cuối cùng phải đầu hàng: “Rồi rồi, anh đưa cho em, dù sao cũng chỉ là mấy tấm ảnh thôi mà. Em bỏ tay ra trước đi”.

Tôi cố gắng lấy lại bình tĩnh, thận trọng nhìn hẩn một cái, buông tay ra: “Mau đưa ảnh khỏa...bức ảnh đó cho tôi”.

“Tuân mệnh, công chúa của anh”, Vĩnh Kỳ vui vẻ trả lời, ngoan ngoãn chạy lại gần tủ, bắt đầu tìm kiếm.

Tôi đứng một bên sốt ruột cau mày nhìn hẩn loay hoay một hồi.

“Tìm thấy chưa?”

“Chờ một tý”.

“Mau lên”.

Vĩnh Kỳ quay người lại: “Tìm thấy rồi”, tay hươ hươ một vật gì đó.

“Đưa đây!” Tôi xông đến, giằng lấy, cúi đầu nhìn, lập tức xay xầm mặt mày.

Ảnh khỏa thân, thật là ảnh khỏa thân của tôi.

Trần như nhộng, ngực trần, cả chỗ đó cũng...trống trơn...

Trời ơi, thì ra sự trong trắng của tôi sớm đã bị hủy hoại rồi.

“Đồng Đồng...”

Tôi ngẩng đầu lên, ném cho Vĩnh Kỳ cái nhìn dữ tợn. “Hừ, đợi chốc nữa sẽ tính sổ với nhà ngươi”. Tôi tìm khắp phòng, cuối cùng cũng thấy bật lửa, tôi lôi lại chậu rửa mặt đặt ra xuống đất. Châm lửa, đốt ảnh. Đốt từng bức ảnh một rồi ném vào chậu, tôi măn nguyện nhìn chúng dần dần hóa thành tro, lúc này thần kinh mới thả lỏng được. “Đồng Đồng...”

Tiếng gọi khe khẽ nhắc nhở tôi còn một nhiệm vụ chưa hoàn thành: Xử lý tên khốn dám nhìn trộm lúc tôi đang tắm, dám chụp ảnh lại, có khi còn lên lút lõi ảnh ra chiêm ngưỡng những lúc tôi không biết nữa ấy chứ.

Tôi ngẩng đầu lên, dùng ánh mắt điều hâu ngắm gà con mà nhìn hẩn, bước từng bước lại gần.

“Vĩnh Kỳ”, tôi siết chặt nắm đấm khiến các khớp tay kêu răng rắc, từ tốn nói: “Tôi phải tính sổ với anh”.

Vĩnh Kỳ không thèm bận tâm đến nắm đấm của tôi, chỉ lưu luyến nhìn đồng ảnh trong chậu, tiếc rẻ nói: “Ồi ảnh đẹp thế, sao em lại đốt đi”.

“Tôi không có quyền đốt sao?”, tôi nheo mắt đầy nguy hiểm.

“Ảnh là để ngắm mà”. Vĩnh Kỳ thở dài một hơi, lại mỉm cười với tôi: “May là anh không đưa cho em những tấm ảnh đẹp nhất”.

Rầm!

Trong phòng lập tức vang lên tiếng vật nặng chạm đất.

“Đồng Đồng, em sao thế?”

Lồm cồm bò dậy, tôi kinh hoàng hỏi hẩn: “Những tấm...đẹp nhất?”

“Đương nhiên”, vẻ mặt hẩn cực kỳ hồn nhiên ngây thơ: “Chẳng lẽ em nghĩ là anh chỉ chụp chừng đó thôi sao?”

“Anh...anh...” “Đồng Đồng không sao chứ”

Cổ họng như bị nghẹn lại, tôi muốn thở dốc, để không cách nào hít thở được.

Bên tai ong ong.

Tôi dám thề rằng, lâm vào tình cảnh này, không ai không ngất xỉu.

Vì thế, theo lẽ thường tình, tôi ngã xuống đất.

Thể chất cường tráng nhanh chóng khiến tôi tỉnh dậy, lông mày khẽ rung động, còn chưa kịp mở mắt đã nghe giọng Vĩnh Kỳ: “Đồng Đồng, em tỉnh rồi à?”

Hừ, lại còn ra vẻ đáng thương.

Thừa biết bản chất xấu xa của con người này, lại nhớ tới mấy tấm ảnh khỏa thân khôn kiếp, tôi tự nhủ trước tiên phải lấy lại bình tĩnh, mà cách hay nhất để bình tĩnh là làm lơ tên khó ưa này.

Tôi quay đầu một bên, nhắm mắt suy nghĩ bước tiếp theo phải làm gì.

“Đồng Đồng, em nói gì đi. Vẫn còn giận à?” Vĩnh Kỳ khẽ trách: “Em nhỏ nhen như con gái ấy”.

Sau khi trải qua một loạt sự kiện bất thường, khả năng kiềm chế của tôi đã đạt đến một cảnh giới mới vì vậy trước trò khích tướng của Vĩnh Kỳ tôi vẫn điềm nhiên như không.

Làm thế nào mới lấy được hết đồng ảnh cùng phim gốc đó đây?

“Đồng Đồng, em mở to mắt ra nhìn anh”. Vĩnh Kỳ vẫn không ngừng quấy nhiễu tôi: “Không phải em muốn báo thù sao? Đây, em mở mắt ra đi”.

Vai bị người khác nắm lấy khích lác cật lực, tôi biết cứ thế này sẽ bị hấn làm cho gãy xương mất, đành dồn hết lửa hận lên mắt, tôi tự ném cho hấn cái nhìn chết chóc, lạnh lùng nói: “Hà Vĩnh Kỳ, đừng tưởng anh thô bỉ hơn tôi thì tôi phải nghe lời anh, anh...anh...anh đang làm gì thế?”

Giọng nói vốn đang lạnh âm hai mươi độ C lập tức mất không chế biến thành tiếng hét.

Tôi nhảy dựng lên, suýt nữa thì đập cả đầu vào trần nhà, trợn tròn mắt, chỉ tay về phía Vĩnh Kỳ: “Anh...anh...”

“Sao? Đã dễ chịu hơn chưa?”, hấn cười hì hì đứng thẳng trước mặt tôi, phô diễn cơ thể tuyệt mỹ: “Anh nhìn em, em cũng nhìn anh. Như vậy xem như hòa”.

“...”

“Đồng Đồng”, hấn chớp chớp mắt: “Cơ thể anh có đẹp không? Em có muốn sờ một chút không?”, hấn vỗ lấy tay tôi, kéo về phía cơ ngực săn chắc.

“Tôi không muốn!”, tôi cố sống cố chết giật tay lại, sợ hãi lùi về phía sau mấy bước.

Không ngờ trên đời lại có người dám ép sát người khác trong tư thế trần như nhộng.

Tôi liếc bộ phận nhạy cảm của hấn một cái, kinh hãi nhận ra nó đang có phản ứng.

“Cho nhìn em cũng không thèm nhìn.” Vĩnh Kỳ thở dài: “Chẳng nhẽ em cũng muốn chụp ảnh khỏa thân của anh mới xem như công bằng ư?”.

“Ai thèm chụp ảnh anh? Tôi có biến thái đâu!”

“Thế rốt cuộc em muốn sao? Đồng Đồng...”, hấn nhìn tôi, mắt bắt đầu lóe sáng, giọng nói trở nên trầm thấp gọi cảm: “Em đã nhìn anh từ trên xuống dưới rồi, anh cũng muốn được nhìn em cho kỹ”.

Không hay rồi! Tín hiệu cảnh báo nguy hiểm nhanh chóng được truyền đi, thể hiện qua bờ vai đang run rẩy của tôi.

“Vĩnh Kỳ, anh đừng có làm bừa”. Tôi dáo dác nhìn ngó tứ phía: “Chuyện mấy tấm ảnh chúng ta có thể từ từ thương lượng. Giờ phải lên lớp đã, mau đi không thì muộn mất”.

Khuôn mặt Vĩnh Kỳ nở một nụ cười vô cùng dịu dàng: “Chuyện đến lớp em không phải lo khi này em bị ngắt, anh đã nhờ cậu bạn phòng bên cạnh xin nghỉ hộ chúng ta rồi. Vì thế sáng nay hai ta có đủ thời gian...”

Lưng chợt lạnh toát, thì ra đã lùi đến sát tường rồi.

Giống như các chiến sĩ kiên cường bất khuất trên màn ảnh, tôi cũng phải đối mặt với thời khắc nguy hiểm mà mọi người đều phải trải qua: sau lưng không đường lùi, trước mặt là kẻ thù không đội trời chung – quỷ râu xanh gian ác.

Càng gian nan càng thể hiện rõ khí chất của con người. Tôi lặp đi lặp lại câu nói này để tự cổ vũ mình, đồng thời không ngừng liếc nhìn thứ hung khí đang lớn dần của hắn.

Có nên đập một cú hết sức bình sinh, cho hắn tàn phế luôn không?

“Đồng Đồng, em đang nghĩ gì vậy?” Vĩnh Kỳ ép tôi vào tường, lồng ngực rắn chắc của hắn dán vào áo sơ mi của tôi: “Mắt em cứ đảo qua đảo lại, làm anh chỉ muốn hôn nhẹ em một cái”, hắn nâng cằm tôi lên.

“Ha ha, anh thật biết nói đùa”. Tôi cũng chẳng biết mình đang nói gì. Vĩnh Kỳ vừa chạm một cái, cả người tôi đỡ hẳn, tay chân tê dại, chỉ còn cái đầu vẫn không ngừng tranh đấu.

“Đồng Đồng, anh hôn em được không?” Nói thì nho nhã lịch sự lắm, nhưng chẳng chờ tôi trả lời, hắn đã cúi đầu xuống.

Tôi biết nụ hôn của Vĩnh Kỳ chưa từng “nhẹ nhàng” bao giờ, hơn nữa còn có hậu quả khôn lường: gây ra tình trạng thiếu dưỡng khí khiến đầu óc khó mà hoạt động, đương nhiên sẽ rất bất lợi với hoàn cảnh hiện nay của tôi.

“Vĩnh Kỳ!”, ngay khi miệng sắp bị chạm vào, tôi vội hét lớn.

Vĩnh Kỳ khựng lại, nhìn tôi dò hỏi: “Sao vậy?”.

“Không...không có gì”.

“Ừm”. Vĩnh Kỳ mau chóng quay lại nhiệm vụ chính, tiếp tục cúi xuống.

“Vĩnh Kỳ!”, tôi lại hét lên.

Vĩnh Kỳ cau mày bất mãn: “Đồng Đồng, anh định dụ dăng một chút, em lại cứ một mực không chịu hợp tác như thế này thì anh làm sao dụ dăng được đây?”.

Khốn kiếp, tại sao tôi lại phải hợp tác chứ? Bụng thì chửi rửa không ngớt, nhưng lý trí mách bảo tôi đây không phải là thời điểm thích hợp để nổi giận mà phải đấu trí. Mà những người tham gia đấu trí thì lúc nào cũng phải tỏ ra tươi cười.

Tôi ra sức kìm nén tất cả nỗi sợ hãi và căng thẳng, khó khăn lắm mới nặn ra một nụ cười: “Vĩnh Kỳ, anh thực sự thích em sao?”

Chỉ đơn giản là cười một cái thôi, nhưng trong trường hợp đối phương là tên biến thái trên người không một mảnh vải trước mắt, mức độ khó khăn quả thật là khó mà tưởng tượng.

Bởi vậy khóe miệng có hơi run rẩy cũng là lẽ dễ hiểu.

May mà Vĩnh Kỳ cũng giống tôi, không để ý đến điểm thiếu sót đó.

“Ừ, anh thích em”, Vĩnh Kỳ gật đầu.

“Bằng chứng đâu?”

“Em muốn anh phải chứng minh như thế nào đây?”

Cá đã cắn câu rồi. Tôi cười thâm trong bụng, ngoài mặt thì giả vờ phụng phịu: “Thích người ta thì phải có chút thành ý chứ. Anh thu tay về trước đã, đừng đứng sát vào tôi như thế”.

Vĩnh Kỳ không phải là người dễ dàng ngoan ngoãn nghe lời, lập tức quay sang mặc cả với tôi: “Nếu anh chứng minh được sự chân thành của mình, em có chấp nhận anh không?”

Mặc dù tùy tiện đáp ứng yêu cầu của tên khốn này là chuyện vô cùng ngu ngốc, nhưng trong tình cảnh hiện tại, tôi tuyệt đối không thể đánh mất cơ hội xoay chuyển tình thế duy nhất này.

Tôi gật đầu không chút chần chừ: “Nếu anh có thành ý thì dĩ nhiên tôi cũng sẽ có thành ý”.

Vĩnh Kỳ nghi ngờ quan sát tôi, bị tôi trừng mắt một cái, đành lùi về sau một bước.

Tôi thâm thở phào, chui ra khỏi vòng tay của Vĩnh Kỳ, bước thẳng ra cửa.

“Đồng Đồng, anh đã chứng minh thành ý của mình rồi”, Vĩnh Kỳ gọi giật tôi lại.

Quá biết tốc độ và sức mạnh của Vĩnh Kỳ, tôi hiểu, muốn bỏ trốn ngay lúc này là điều không thể.

Tôi đành phải dừng bước, quay lại nhìn hắn, trong đầu lướt qua hàng chục phương án đào tẩu.

Vừa quay đầu lại, thân thể nam tính trần như nhộng đập thẳng vào mắt.

Đường nét rắn rỏi, đôi chân thon dài khỏe khoắn.

Thằng cha này có một thân hình thật đáng ghen tị, dù dưới ánh sáng mặt trời lấp loáng cũng không thấy có vết sẹo nào. Thì ra đàn ông cũng có thể chiêm ngưỡng đàn ông, chắc, chẳng trách hắn lại nhìn trộm tôi tặc.

Nói thế thì, cơ thể mình cũng được phết sao?

“Vĩnh Kỳ, anh lại đây.” Tôi quyết định chọn phương án “được ăn cả, ngã về không”, ngoắc tay gọi hắn.

Hắn lập tức ngoan ngoãn chạy đến, còn định sử dụng đòn sát thủ đối với các cô gái – dùng nụ cười rạng rỡ ngọt ngào hớp hồn tôi.

“Đồng Đồng, anh biết là em sẽ...”

“Dừng lắm lời”, tôi chặn họng hắn ngay, chợt nhớ ra lúc này nên dịu dàng một chút mới phải, liền vội vàng hạ giọng, nhẹ nhàng nói với hắn: “Vĩnh Kỳ, anh có tin tôi không?”, còn tặng kèm theo một ánh mắt thành khẩn.

Đừng tưởng chỉ có anh biết diễn kịch, minh tinh màn bạc trong nước tôi đều nghiên cứu kỹ càng cả rồi.

Vĩnh Kỳ quả nhiên choáng váng trước luồng điện tôi phóng ra: “Đương nhiên là anh tin em”.

Tôi suýt phì cười: “Vậy anh nhắm mắt lại”.

“Để làm gì?”

“Bảo anh nhắm mắt thì cứ nhắm mắt đi, hỏi nhiều làm gì?”, nhớ đến phải dịu dàng, tôi lại mau mắn nặn ra một nụ cười: “Tôi không làm hại anh đâu. Không phải anh tin tôi sao?”.

“Ừ”. Vĩnh Kỳ lúc thông minh thì thông minh đáng sợ, lúc dần thì dần đến kinh người, hắn lập tức nhắm mắt lại.

“Không được mở mắt ra”, tôi nghiêm giọng nhắc nhở. Muốn lấy lòng tin của hắn thì phải chấp nhận bỏ ra chút vốn, tôi chủ động tiến lại, chạm đôi môi trinh trắng của mình lên đôi môi dề cụp của hắn.

“Đồng Đồng...”

“Im mồm, anh nói chuyện thì tôi hôn làm sao được?” Vừa thầm than thở bản thân chịu thiệt, tôi vừa cảnh cáo hắn: “Không được mở mắt ra, nếu anh dám mở mắt, cả đời tôi cũng không tin anh nữa”.

Mùi vị của Vĩnh Kỳ lan ra từ bờ môi, cảm giác mềm mại ẩm ướt quen thuộc truyền đến đầu lưỡi.

Tôi vụng về trình diễn kỹ thuật hôn tốt nhất của mình, đồng thời âm thầm đặt tay lên nắm đấm cửa. Đầu lưỡi chạm vào vòm miệng có cảm giác như bị điện giật, sự đụng chạm ướt át ngọt ngào này vô tình khơi gợi thứ cảm xúc khó hiểu ẩn sâu trong đáy lòng.

Nhẹ nhàng xoay cổ tay, cánh cửa từ từ mở ra không một tiếng động, đúng như ý muốn của tôi.

Vĩnh Kỳ đứng yên tại chỗ, như đang ngất ngây. Chính là lúc này! Tôi tự hét lên trong lòng, hôn mãnh liệt hơn, kéo Vĩnh Kỳ vào sâu hơn trong cảm giác ngây ngất ấy...

Một...hai...ba! Đếm thềm đến ba, với quyết tâm sắt đá không cho đối thủ một đường thoát của các bậc anh hùng võ lâm ngày xưa, tôi bất ngờ dùng hai tay đẩy hắn ra ngoài cửa. Thêm một cái hất chân, cánh cửa đóng sầm lại.

Rầm!

Kế hoạch thành công mỹ mãn.

Lúc này trái tim thấp thỏm bất an mới có thể đập trở lại. Tôi đứng giữa căn phòng trống không, nghĩ đến cảnh Vĩnh Kỳ đang trần như nhộng thộn mặt ngoài cửa thì suýt nữa phì cười.

Còn chưa kịp cười thì tiếng gõ cửa vang lên.

“Đồng Đồng, em đang làm trò gì? Mau mở cửa cho anh vào!”, giọng thì thầm lo lắng của hấn làm tôi mất lòng mát dạ.

“Mở cửa thì cũng được thôi”, tôi chậm rãi đưa ra điều kiện: “Đưa hết phim gốc ra đây, một bức cũng không được thiếu”.

“Mở cửa ra đã, cho dù đang là giờ học thì ký túc xá vẫn có người”.

“Tôi muốn phim gốc”.

“Em mở cửa trước đã”.

“Không đồng ý thì đứng tắm nắng ngoài đó đi”, tôi kiên quyết không nhượng bước.

Một lúc sau không thấy Vĩnh Kỳ trả lời.

“Này! Vĩnh Kỳ?”, gọi mấy tiếng cũng không thấy trả lời, tôi bắt giác có chút lo lắng. Chẳng lẽ hấn nghĩ quần rồi? Nghĩ lại thì tôi đúng là có hơi quá đáng, nếu tôi bị Vĩnh Kỳ đẩy ra ngoài khi trên người không một mảnh vải che thân như thế, chắc tôi sẽ...

Đang sấm hối thì giọng nói của Vĩnh Kỳ chợt vang lên.

“Đồng Đồng, em mở cửa ra”.

Tôi nhất thời yên tâm: “Phim gốc”.

“Mấy cuộn phim đó có gì ghê gớm, em biết rõ là anh sẽ không bao giờ để người khác nhìn thấy mà”.

“Anh cũng không được nhìn”.

“Em mở cửa ra”, giọng hấn trầm xuống: “Em đối xử với lòng tin của anh như thế sao?”.

Lòng chùng xuống, thật sự tôi cũng không muốn hấn phải thân bại danh liệt, giả dụ có người đi qua nhìn thấy hấn trong bộ dạng này thì...

“Tôi sẽ mở cửa, nhưng anh phải hứa sau này không được dùng những tấm ảnh đó đe dọa tôi”, rốt cuộc tôi cũng nhượng một nước.

“Được, anh hứa”. Không cần nhắc nhở, hấn chủ động thề: “Tôi, Hà Vĩnh Kỳ, xin thề sẽ không bao giờ lấy mấy tấm ảnh đó ra uy hiếp Đồng Đồng, nếu không thì môn nào trượt môn đó”.

Thi môn nào trượt môn đó? Lời thề này đối với sinh viên bọn tôi quả thật vô cùng độc địa.

Tôi hít sâu một hơi, gơ tay mở cửa.

Một đồng trống toát lập tức chui vào. Thì ra lúc này hấn không trả lời là vì bận đi tìm một tấm ga giường quần tằm lên người.

Mặc dù hấn đang trong trạng thái áo quần xộc xệch, à không, hoàn toàn không có quần áo mới đúng, có điều “đánh kẻ ngã ngựa” là phẩm chất truyền thống của dân tộc Trung Hoa, chẳng lý gì tôi lại bỏ qua cơ hội cho hấn biết tay này.

Vì thế, tôi đóng sập cửa, tiến đến trước mặt Vĩnh Kỳ, túm lấy cái ga giường trên người hấn, nhướn mày hỏi: “Nói, phim gốc đâu? Đưa hết ra đây”.

“Anh chưa từng nói sẽ đưa phim gốc cho em”.

“Không được dùng để uy hiếp thì chẳng thà đưa quách cho tôi còn hơn”, tôi bối rối nói: “Coi như tôi nợ anh một món nợ ân tình vậy, tôi là người lương thiện thẳng thắn, nhân hậu đàng hoàng, đã nợ thì nhất định sẽ trả”.

Hấn lườm tôi một cái: “Chỉ tại anh tin em nên mới bị em cho vào tròng”.

Có câu thắng làm vua, thua làm giặc, chỉ cần lấy được phim gốc là được rồi. Tôi chẳng quan tâm thủ đoạn của mình đúng có đường hoàng hay không, dương dương tự đắc hất hàm cười hần: “Ai bảo anh ngu cho lắm vào?”.

Cứ tưởng Vĩnh Kỳ sẽ nổi cơn thịnh nộ, ai dè hần lại gật đầu tán thành: “Đúng là khi này anh ngu quá. Có điều em nói cũng đúng”, Vĩnh Kỳ dừng một chút, nhìn tôi nói: “Đằng nào cũng không uy hiếp được, đưa cả cho em cũng chẳng sao”.

“Thật không?”, tôi mừng rơn.

Trong lòng vẫn có chút lo lắng hần sẽ thay đổi ý định, không ngờ Vĩnh Kỳ đi thẳng đến bên tủ, nghiêm túc lục lọi.

“Đây... đây... đây...”, Vĩnh Kỳ vừa lẩm bẩm vừa lôi đồ ra.

Một cuộn, hai cuộn, ba cuộn, bốn cuộn,...hần một hơi lục lọi đến năm sáu phút, trên giường một chốc đã đầy phim và ảnh.

Tôi nhìn đến ngây người: “Nhiều thế này cơ à?”.

“Dĩ nhiên, gần như ngày nào cũng có. Em xem, bên trên còn ghi ngày tháng đấy”.

Nghe hần nói mà tôi chỉ muốn lao vào đập hần một trận. Nhưng nhiệm vụ quan trọng nhất lúc này là giải quyết cái đồng kia đã.

“Tất cả đều ở đây phải không?”

“Ừ”.

Tôi nghĩ hần đã thề độc, chắc sẽ không dám lén lút giấu một hai tấm đâu. Cầm bật lửa và chậu rửa mặt lên, tôi lại tiếp tục công cuộc thiêu hủy vật chứng.

Nhìn ngọn lửa nuốt gọn từng tấm ảnh, lòng tôi thanh thản lạ thường.

“Ha ha ha, thế là xong”.Tôi phỉ tay, ngẩng đầu nhìn Vĩnh Kỳ đứng bên cạnh: “Anh còn không mặc quần áo vào đi? Cuốn tấm ga bẩn thế mà không ngượng à?”.

Giọng hần đột nhiên trở nên trầm thấp khó hiểu: “Mặc quần áo làm gì, đằng nào cũng phải cởi ra”.

Dự cảm có điềm xấu, tôi bắt giác rung mình: “Anh có ý gì?”.

“Đồng Đồng, anh đã đưa ảnh cho em, em nợ anh một món nợ ân tình”. Vĩnh Kỳ mỉm cười, đáy mắt lay động loại ánh sáng như muốn nói với tôi rằng hần đã có một quyết định đáng sợ gì đó.

“Món nợ ân tình?”

“Ừ”, hần gật đầu, nói rành rọt từng chữ: “Anh muốn em, trả ngay bây giờ”.

Tín hiệu nguy hiểm truyền khắp toàn thân, tôi đứng bật dậy nhưng không thể nhanh bằng hần. Trong chớp mắt, hai tay bị bẻ quặt ra sau lưng, khớp tay kêu đánh rắc một tiếng.

“Á...”, tôi đau đốn hét lên.

Vĩnh Kỳ ghì tôi vào tường.

Hần nhướn mày: “Đau không?”, ga giường không còn gì giữ lại, tự động rơi tuột xuống đất.

Cơ thể rắn chắc của Vĩnh Kỳ lại một lần nữa hiển hiện trước mắt tôi.

“Vĩnh Kỳ, anh đừng...”

“Đừng làm gì?” Vĩnh Kỳ bộc lộ bộ mặt thất, tức tối hỏi tôi: “Em tưởng cứ cách nửa tiếng anh lại bị em gặt một lần sao?”.

Hần dùng sức mạnh hơn, làm hai cánh tay tôi đau nhức khổ sở.

Tôi rên thảm thiết: “Đau!”.

Thật không hiểu nổi, làm thế nào mà ngay sau một chiến thắng mang tính cách mạng, mọi thứ lại trở về chính xác khung cảnh buổi sáng, hơn nữa tình hình lúc này còn nguy hiểm hơn nhiều.

Nghĩ đến tâm trạng hẫ hê khi nhốt Vĩnh Kỳ bên ngoài lúc này, tôi mới thấm thía bài học rước hổ về nhà mà tổ tiên để lại sâu sắc nhường nào.

“Hôn anh”.

“Hả?”, tôi ngạc nhiên nhìn hắn.

Vĩnh Kỳ hung dữ ra lệnh: “Hôn anh!”.

Hừ, anh tưởng anh là Chủ tịch nước chắc? Cho dù là Chủ tịch nước cũng không thể ra lệnh cho tôi hôn ông được.

Tôi ngẩng đầu hiên ngang: “Không”.

Bầu không khí đột nhiên trở nên nặng nề đến mức khiến tôi hít thở không thông. Ánh mắt lạnh lẽo của Vĩnh Kỳ hình như hàn lên tia máu đỏ rực.

“Không?”, một chữ gọn lọn phát ra từ kẽ răng hắn.

Tôi bỗng thấy sợ. Bộ dạng Vĩnh Kỳ không bình thường, mặc dù hàng ngày hắn cũng chẳng bình thường gì cho cam, nhưng lúc này thật sự rất rất bất thường – giống như sắp mất trí vậy.

Dĩ nhiên tôi không thể không sợ.

Tôi lo lắng mở miệng: “Vĩnh Kỳ?”.

Hắn không đáp, đôi mắt có phần điên cuồng nhìn trừng trừng tôi, như thể chỉ bằng đôi mắt ấy cũng đủ sức khiến tôi dính chặt vào tường, vĩnh viễn không cử động nổi vậy.

“Vĩnh Kỳ”, tôi thử gọi hắn lần nữa.

Gọi đến vài lần, hắn mới có chút phản ứng.

“Đồng Đồng, em không hiểu đâu”. Vĩnh Kỳ có chút thất thần, nhưng lực tay hắn mạnh kinh người, móng tay như sắp đâm ngập vào tận xương tôi: “Anh đã luôn...từ lâu lắm rồi...anh vẫn luôn chờ em”.

Ánh mắt hắn khiến tôi bỗng rát.

“Vĩnh Kỳ, anh buông tôi ra trước đã”.

“Anh phải nhẫn nhịn rất thống khổ. Có lúc, anh chỉ muốn...”, Vĩnh Kỳ đột nhiên sát lại, cơ thể trần truồng dính chặt vào người tôi, làm tim tôi muốn nhảy vọt ra ngoài: “...chỉ muốn như thế này... cùng em... nhưng anh biết em sẽ hận anh đến chết”.

Vĩnh Kỳ nói năng lộn xộn, tôi thì đang trong tình trạng kinh hoàng tột độ, quả thực không nhớ nổi hắn đã nói gì.

Có điều cảm giác ngọt ngào hòa lẫn sợ hãi không ngừng trào dâng trong lòng. Thật kì lạ, mặc dù lúc này Vĩnh Kỳ đang chiếm thế thượng phong, nhưng tôi lại liên tục gọi tên hắn bằng một giọng mềm mại, như thể chính tôi mới là người làm hắn sợ hãi, làm hắn tổn thương.

Vĩnh Kỳ nói xong, lại thần thờ nhìn tôi hồi lâu, mãi mới buông tay, một mình ngồi xuống mép giường.

Tôi không hề biết rằng Vĩnh Kỳ cũng thích ngồi đần ra, mắt hắn nhìn chăm chăm vào nền nhà, không nói năng gì, khiến người ta nhìn mà xót xa.

“Vĩnh Kỳ?”, tôi nhặt ga giường từ đất đắp lên người hắn. Dù thế nào thì hắn vẫn đang trần truồng, mà tôi không thể coi như không thấy được.

Vĩnh Kỳ theo phản xạ nắm lấy tay tôi.

“Đồng Đồng, sao em lại đẩy anh ra ngoài?” Hắn dùng đôi mắt long lánh đen nhánh nhìn tôi.

“Tôi...” Tôi muốn nói: Thế đã là gì? Chẳng phải anh cũng thường xuyên làm chuyện có lỗi với tôi đó thôi? Nhưng nhìn bộ dạng u buồn của hắn, tôi không cách nào mở miệng được.

Vĩnh Kỳ khẽ nói: “Em có biết như thế là làm hại anh không? Nếu bị người khác nhìn thấy thì anh sẽ không được ở lại trường này nữa”.

Anh cũng thường xuyên làm hại tôi còn gì! Trong lòng thì gào thét như thế nhưng tôi chỉ lặng im.

“Anh chưa bao giờ nghĩ em sẽ làm hại anh”. Vĩnh Kỳ nói: “Đồng Đồng lúc nào cũng bảo vệ anh, Đồng Đồng chỉ bảo vệ mình anh thôi. Em có biết khi này nguy hiểm chừng nào không? Anh suýt nữa đã sử dụng bạo lực với em rồi”.

Giây phút đó, tôi gần như khóc thành tiếng.

9. Chương 09

Chương 9

Cứ như thế, hai chúng tôi một đứng một ngồi, một chờ đợi một run sợ, im lặng nhìn nhau hồi lâu, cho đến lúc tiếng gõ cửa vang lên.

Cốc cốc! Cốc cốc!

“Đồng Đồng, cậu bị ốm à?”, giọng của Đàm Diệu Ngôn vọng từ ngoài vào: “Đồng Đồng, cậu có ở trong không?” Có cần mình đi viện không?”.

Mặc dù trước đó hắn đã có tiền án, nhưng bản tính tôi vốn rộng lượng. Hơn nữa hắn đến thăm bệnh, không thể để hắn đứng ngoài cửa được.

Tôi khẽ nhích chân, Vĩnh Kỳ liền nhảy đến ngăn lại: “Đừng mở”.

“Dù sao cũng là bạn cùng lớp.” Tôi bước ra định mở cửa.

Vĩnh Kỳ bỗng siết chặt tay tôi, đôi mắt trong suốt nhìn tôi chăm chăm: “Đồng Đồng. anh... anh không muốn em đối xử tốt với hắn”.

Sến quá, da gà da vịt nổi khắp người rồi đây này.

Tôi hất tay hắn: “Ai đối xử tốt với tên đó? Hà Vĩnh Kỳ, anh đừng có tùy tiện vu oan cho người khác thế!”. Đẩy hắn sang một bên, tôi ra mở cửa.

Nhìn thấy tôi, mắt Đàm Diệu Ngôn liền sáng rỡ: “Mình còn tưởng cậu không có trong phòng cơ.

Sáng không thấy cậu lên lớp, mình lo muốn chết. Đồng Đồng. chỗ nào khó chịu thế?”, liếc một cái, thấy Vĩnh Kỳ mặt đen thui đang đứng trong phòng, hắn liền hạ giọng hỏi: “Có phải Vĩnh Kỳ đã làm gì cậu không?”.

“Không có!” Mặt tôi chợt nóng ran, giọng cũng tự nhiên cao hơn bình thường.

Vĩnh Kỳ tiến lại gần, đứng chắn trước mặt Đàm Diệu Ngôn, thì thầm vào tai tôi: “Đồng Đồng, anh đói rồi”.

Đang bực mình lại có người đến trên người. Tôi thét vào mặt hắn: “Đói thì tự đi mua cơm, tôi không phải bảo mẫu của anh”.

Vĩnh Kỳ sững người nhìn tôi, liếc thấy dáng vẻ hí hửng của Đàm Diệu Ngôn, vẻ mặt lập tức khôi phục trạng thái thường ngày, nở nụ cười rạng rỡ: “Vậy để anh đi mua cơm cho em, em muốn ăn gì?”.

Hừ, anh mà lại tốt bụng vậy sao? Tôi quan sát Vĩnh Kỳ, trong bụng dần dấy lên nỗi nghi ngờ: anh có lợi dụng cơ hội hành hạ hắn một phen không?

“Đồng Đồng thích ăn bánh trứng chưng thịt”. Đàm Diệu Ngôn chớp chớp mắt, rút ra một hộp cơm từ sau lưng chìa ra trước mặt tôi: “Không muốn cậu đang ốm lại phải đến căng tin chen lấn mua cơm nên tiện thể mình mua dùm cậu rồi”.

Hắn mở nắp hộp, mùi của trứng và thịt xộc thẳng vào mũi làm bụng tôi sôi lên ùng ục.

Vì mấy hành động kỳ quái của Vĩnh Kỳ mà đến giờ tôi còn chưa được ăn sáng.

“Hi hi, thế này thật ngại quá”. Tôi đưa tay đón lấy.

“Khụ khụ...” Tiếng ồn phát ra từ gương mặt nhăn nhó của Vĩnh Kỳ.

Tôi chần chờ một chút, quay lại nhìn hắn. Vĩnh Kỳ trừng mắt lườm Đàm Diệu Ngôn một cái, sau đó trưng bộ mặt đáng thương hỏi tôi: “Đồng Đồng, thế anh thì sao? Hay chúng mình đi ăn McDonald nhé?”.

“Vĩnh Kỳ, cậu đừng có bắt nạt Đồng Đồng quá thế”. Đàm Diệu Ngôn chau mày: “Tại sao Đồng Đồng phải chiều theo ý cậu? Rõ ràng cậu mới là anh cơ mà?”.

Câu nói này chạm đúng nỗi lòng tôi, mặc dù không thích Đàm Diệu Ngôn nhưng tôi vẫn gật đầu trong vô thức, còn mỉm cười với hắn.

Nụ cười ấy lập tức làm Vĩnh Kỳ tức đến đỏ mặt tía tai, tiến lên một bước, chen vào giữa tôi và Đàm Diệu Ngôn.

“Đồng Đồng, anh muốn đi ăn McDonald”.

“Đi một mình đi”.

“Không, chúng ta cùng đi”. Hắn túm tay áo tôi, làm như hắn là một đứa con nít ba tuổi không bằng.

Lúc này hộp cơm của Đàm Diệu Ngôn đã nằm gọn trên tay tôi: “Tôi ăn bánh trứng chưng thịt, anh đi ăn McDonald”.

“Không được!” Mềm mỏng không xong, Vĩnh Kỳ tức mình hét lên, suýt nữa làm tôi đánh rơi hộp cơm.

Tôi lùi về sau hai bước, nhìn hắn cảnh cáo: “Vĩnh Kỳ, anh đừng có lên cơn. Tôi nói cho anh biết, tôi nhịn anh một lần không có nghĩa sẽ nhịn anh thêm lần nữa”.

Đàm Diệu Ngôn đứng bên cạnh, hết nhìn Vĩnh Kỳ lại nhìn tôi, khẽ nhấc chân, hình như định thừa cơ chui vào phòng cứu người.

Vĩnh Kỳ lập tức nhận ra ý đồ của Đàm Diệu Ngôn, quay lại đe dọa: “Tao cảnh cáo mày, cấm bước vào phòng tao, nếu không tao sẽ ném mày từ ban công xuống đấy”.

“Hà Vĩnh Kỳ, thái độ của anh kiểu gì thế? Có ai hù dọa bạn học như anh không?”, tôi cũng hét lên với hắn.

Đàm Diệu Ngôn được tôi bênh liền nở nụ cười đắc ý, quay sang làm mặt hề với Vĩnh Kỳ.

Đang lúc cãi nhau nảy lửa thì một âm thanh rụt rè xen vào...

“Xin hỏi, có phải Lương Thiếu Đồng ở phòng này không?”

Ba người chúng tôi nhất loạt quay người về phía hành lang.

Đới Xuân Triều mặt đỏ như gấc đang lúng túng đứng đó, nhìn thấy tôi liền lộ vẻ an tâm, lập tức cúi đầu nói: “Đồng Đồng, nghe nói cậu bị ốm. Mình... mình định...”. Dưới ánh mắt chăm chăm của Vĩnh Kỳ và Đàm Diệu Ngôn, cô nàng ngập ngừng bước từng bước lại gần, chìa hộp cơm nóng hổi ra: “Cơm trưa của cậu... đây...”.

Tôi đón lấy, mở nắp, mùi hương thơm nức xông lên mũi.

“Bánh trứng chưng thịt, đúng món mình thích ăn nhất”. Tôi nở một nụ cười vô cùng dịu dàng:

“Cảm ơn cậu”.

“Không cần khách sáo”, Đới Xuân Triều xấu hổ lắc đầu lia lịa.

“Lần đầu tiên cậu đến ký túc xá nam phải không? Thực ra chỗ này vẫn thường xuyên có nữ sinh ra vào, cậu không cần ngại”. Tôi lườm Vĩnh Kỳ: “Vĩnh Kỳ, đừng có nhìn người ta như thế”. Vù hừ một tiếng, dường như khó khăn lắm mới kiềm chế được cơn giận, quay đầu ra cửa sổ trông mắt lườm những đám mây vô tội.

Đàm Diệu Ngôn nhìn Đới Xuân Triều bằng con mắt kỳ lạ, sau đó cũng chuyển ánh mắt ra chỗ khác.

“Vậy thì... mình về đây”. Đới Xuân Triều đi được hai bước, quay lại hỏi tôi “Chiều cậu có đến lớp không?”.

“Có, mình ổn rồi”.

Cô ấy gật đầu, yên tâm rồi đi.

Đới Xuân Triều vừa đi khỏi, Vĩnh Kỳ và Đàm Diệu Ngôn đồng thời quay đầu lại, bất ngờ chạm mắt nhau.

“Hừ!”

“Hừ!”

Bầu không khí vừa ôn hòa được một chút lại bắt đầu căng thẳng.

Tôi quả thực không chịu nổi cuộc chiến không hồi kết của họ, đành phải lên tiếng hòa giải: “Thôi, bây giờ có hai phần cơm, Vĩnh Kỳ không cần ăn McDonald nữa”. Tôi vẫy tay tiễn anh chàng luôn khiến Vĩnh Kỳ điên tiết – Đàm Diệu Ngôn: “Cảm ơn phần cơm của cậu, thôi cậu về đi”.

Đàm Diệu Ngôn không ngờ tôi lại đuổi khách, sững người nhìn tôi vài giây rồi mới mỉm cười:

“Mình đi rồi, chẳng phải là để cậu lại với một tên dê xồm sao?”.

Trêu tức tôi à?

Tôi hừ một tiếng: “Cậu cũng chẳng phải loại tốt đẹp gì”.

“Mau biến đi, Đồng Đồng bảo mày biến kìa”. Tâm trạng Vĩnh Kỳ tốt lên trông thấy, cười đều nhìn Đàm Diệu Ngôn.

“Được thôi, mình đi đây”. Đàm Diệu Ngôn gật đầu, cười phóng khoáng: “Đồng Đồng, lúc kêu cứu nhớ lớn giọng một chút, mình ở tầng dưới sẽ nghe thấy”.

“Còn lâu đây mới phải kêu cứu”. Tôi đóng cửa, tự lẩm bầm một mình, quay sang nói với Vĩnh Kỳ:

“Anh đi rửa tay, ra ăn cơm”.

“Em rửa trước đi”.

Tôi lườm hần: “Có rửa tay mà cũng phải đun đũa”. Mặc kệ hần, tôi đi vào nhà tắm.

Lúc bước ra đã nhìn thấy Vĩnh Kỳ đang ôm một hộp cơm, cầm đũa ăn như thể chết đói đến nơi.

“Chắc chắc, trông như ma đói đầu thai ấy. Thường ngày tôi bỏ đói anh à?”, tôi lắc đầu chán nản, ngồi xuống cầm hộp cơm còn lại lên.

Cái quỷ gì thế này? Bên trong trống rỗng, chỉ còn sót lại mấy hạt cơm.

Tôi nghiêng rằng, ngẩng đầu hỏi Vĩnh Kỳ: “Một mình anh ăn hai hộp cơm?”.

Vừa lúc Vĩnh Kỳ nuốt xong miếng cuối cùng, đặt hộp cơm xuống bàn, gật đầu thú nhận: “Ừ, ăn hết rồi”. Hần lấy tay xoa cái bụng no căng.

“Anh không sợ bội thực mà chết sao?”, tôi hét lên,

Lúc bụng trống không, đói run người, tiếng hét thường to hơn mọi khi.

Không ngờ hần dám thản nhiên hỏi lại tôi: “Đồng Đồng, em đói à?”.

“Hỏi thừa!”, tôi đau đớn nhìn hai hộp cơm trống không. Rõ ràng là người ta cho tôi cơ mà.

“Vậy chúng ta đi ăn McDonald đi”.

Tôi nghiêng rằng: “Anh vẫn nuốt được nữa?”.

“Không phải em đói sao?” Vĩnh Kỳ vừa xoa bụng vừa dựa sát lại gần tôi: “Anh đi cùng em. Đồng Đồng, anh không muốn em ăn thức ăn của bọn họ”.

Diên người. Không biết hẳn suy nghĩ cái kiểu gì nữa?

Tôi thô lỗ hỏi: “Vì cái lý do bé như con kiến này mà anh cố sống cố chết nuốt gọn hai hộp cơm trong chưa đầy hai phút à?”.

“Sao lại là lý do bé như con kiến?” Vĩnh Kỳ nhìn tôi ngạc nhiên: “Nghĩ lại việc đồ ăn của bọn họ lưu lại trong bụng em tận mất tiếng đồng hồ, anh sẽ mất ngủ mấy đêm mất”.

Tôi bất giác rung mình, khát vọng độc chiếm của hẳn thật đáng sợ.

Vĩnh Kỳ vui vẻ nắm tay tôi: “Đồng Đồng, anh biết em đói rồi, đi ăn McDonald nhé”.

Tôi lườm hẳn, đột nhiên nảy ra một ý tưởng.

“Vĩnh Kỳ...”, tôi nhìn hẳn, ra chiêu: “Anh không muốn tôi ăn đồ người khác tặng đúng không?”.

“Đúng!”, hẳn gật đầu cái rụp.

“Vậy thì chúng ta giao hẹn thế này đi. Tôi sẽ không ăn đồ của người khác, nhưng bất cứ thứ gì tôi cho anh, anh đều phải ăn”.

“Hả?” Vĩnh Kỳ ngơ ngác nhìn tôi, gãi đầu.

“Đồng ý không?”, tôi biết hẳn chắc chắn sẽ gật đầu, liền cười tươi như hoa,

Vĩnh Kỳ quả nhiên gật đầu: “Trước giờ Đồng Đồng cho anh cái gì anh cũng ăn cả mà. Đồng ý”.

Ha ha ha, quá tuyệt. Kể từ hôm nay, chỉ cần Vĩnh Kỳ dám chọc giận tôi, tôi sẽ mua về nửa cân ớt chỉ thiên cho hẳn ăn.

Tôi cười ha hả một hồi mới phát hiện Vĩnh Kỳ cũng đang cười ngốc.

“Này, anh thì có gì hay mà cười? Nên khóc mới phải chứ?”, tôi đẩy vai hẳn. Tên ngốc này không biết mình đang lâm vào tình cảnh nào sao?

Vĩnh Kỳ vẫn cười: “Vì sao phải khóc? Em nhắc đến việc này anh mới nhớ ra vụ cá cược hôm qua của chúng ta”.

Rầm! Đầu tôi đập vào mặt bàn, sưng lên to như trái ổi.

Trong quán McDonald đông đúc nhộn nhịp, tôi cúi đầu thất thần.

Vĩnh Kỳ dễ dàng tách đám đông chui ra, cười vui vẻ: “Đồng Đồng, bữa trưa của em này”. Đặt khay thức ăn đầy ắp xuống bàn, hẳn ngồi xuống cạnh tôi.

Tôi chán nản lắc đầu.

“Ăn đi, em đang rất đói mà? Sao lại không ăn?”

Bụng tôi đang kêu ùng ục, nhưng hoàn toàn không có tí hứng thú nào với đám đồ trước mặt.

Làm sao có khẩu vị để ăn khi mà vụ cá cược khốn kiếp và câu nói đáng ghét của Vĩnh Kỳ hôm qua cứ lảng vảng trong đầu.

“Vĩnh Kỳ...”

“Hả?”

“Anh định thế nào?”, tôi quay sang nhìn hẳn: “Việc đó... chuyện sai khiến trong một ngày...”,

Vĩnh Kỳ nhìn tôi, ánh mắt chợt lóe lên tia sáng làm tôi thót tim: “Thì ra em đang lo lắng chuyện này”. Nụ cười của hẳn làm tôi đột nhiên nhớ đến câu chuyện cáo chúc tết gà, đương nhiên con cáo trong đó còn dễ thương hơn hẳn nhiều.

“Lắm lời, anh nói thẳng đi, anh định làm gì?”

“Còn có thể làm gì? Hôm qua anh đã nói rồi mà”. Vĩnh Kỳ lười biếng cọ cọ cằm vào tay tôi, làm nũng nói: “Đồng Đồng cứ ngoan ngoãn để anh phục vụ là được rồi. Anh sẽ chăm sóc em nguyên một ngày, mua đồ ăn, giặt quần áo cho em, giúp em tắm, giúp em cởi đồ, giúp em...”.

Tôi im lặng nghe đến đây, đột ngột giơ một cái hamburger lên trước mặt hắn.

“Gi thế?”, Vĩnh Kỳ nhú mày nhìn tôi.

“Ăn đi”.

“Đây là bữa trưa của em mà”. Vĩnh Kỳ nói tiếp: “Anh ăn no rồi”.

“Tôi bảo anh ăn thì ăn đi”. Tôi lừ lừ: “Anh hứa với tôi cái gì?”.

Lúc này Vĩnh Kỳ mới nhớ ra lời hứa của hắn, liền nhắc đầu lên nhìn tôi chăm chú: “Đồng Đồng, không lẽ em định...”.

“Đúng thế, thay vì bị anh tắm rửa hộ, chẳng thà cho anh chết vì bội thực trước còn hơn”. Tôi giơ hamburger ra, sầm mặt hỏi: “Nói, chuyện cá cược anh định làm thế nào?”.

Lần đầu tiên trong đời tôi nhận ra rằng, hamburger cũng có thể trở thành vũ khí uy hiếp người khác.

Vĩnh Kỳ nhìn chiếc hamburger rồi nhìn tôi, mặt mũi ỉu xiu đáng thương. Tôi hừ một tiếng, cười nhạt: “Đương nhiên nếu anh muốn nuốt lời tôi cũng chả có cách nào. Chúng ta cùng nuốt lời là xong anh không cần ăn đồ của tôi, tôi cũng không cần bị anh sai khiến một ngày trời”.

“Đồng Đồng...”, Vĩnh Kỳ bắt đầu đưa tay gỡ đầu gối tôi: “Thương lượng một chút đi mà”.

“Chẳng có gì đáng để thương lượng cả”. Tôi trừng bộ mặt dữ dằn quát: “Anh định nuốt lời? Được thôi, tôi...”.

“Không không, để anh ăn”. Vĩnh Kỳ xị mặt đón lấy chiếc hamburger.

Hai suất cơm hắn vừa ăn lúc này có khi còn chưa kịp tiêu hóa xong, xị mặt là đương nhiên.

Tôi gật đầu nói: “Vậy anh mau ăn hết cái này đi, tôi đi mua thêm năm, sáu cái nữa”.

Chiếc hamburger trên tay hắn hạ cánh thẳng xuống bàn.

“Còn mua nữa?” Vĩnh Kỳ vẻ mặt đau khổ nhìn tôi chăm chú, một lúc sau mới cắn răng nói: “Được, xem như em giỏi. Vụ cá cược kia hủy bỏ, nhưng nói cho rõ, sau này anh có quyền không ăn đồ em đưa, coi như hòa cả làng”.

“Được! Quân tử nhất ngôn”. Lúc này tôi mới yên tâm, vứt được mối lo trong lòng, lập tức cười híp mắt giặt lại chiếc hamburger, cắn một miếng to: “Ngon quá!”.

Vĩnh Kỳ thất vọng dụi dụi lên tay tôi. Lúc tôi ăn uống no say rồi mới phát hiện hắn đã nằm vật ra bàn ngủ ngon lành từ lúc nào.

“Hừ, đồ sâu lười. Dù sao ngủ ở đây cũng là ngủ, ngủ trên lớp cũng là ngủ, thôi cứ nằm đây ngủ luôn cho lành”. Nhìn đồng hồ thấy không còn sớm nữa, tôi cầm cặp, đứng dậy bỏ đi.

Nhưng tôi vừa cử động, Vĩnh Kỳ đang ngủ say như chết bỗng bật dậy.

“Đến giờ lên lớp rồi à?”, hắn dụi mắt, mơ mơ màng màng cầm cặp, bước theo sau tôi.

Con người này thật kỳ quái, lúc cần ngủ thì gọi kiểu gì cũng không dậy, nhưng lúc không cần dậy thì chẳng cần lay cũng tỉnh.

Tôi liếc hắn: “Chốc nữa lên lớp, không được nằm ngủ bên cạnh tôi”.

“Được!”

Hắn trả lời đầy khí thế, nhưng vào lớp chưa được mười phút, hắn đã nằm vật ra ngủ ngay cạnh tôi rồi.

Trong giờ học, ánh mắt của mọi người đều nhìn về phía hai đứa, Vĩnh Kỳ dĩ nhiên không mấy may bận tâm, tôi thì quen rồi, cũng mặc kệ.

Vĩnh Kỳ ngủ no nê cả tiết một, chốc chốc lại gối lên tay tôi, cọ lên cọ xuống như con cún con.

Giờ ra chơi, như thể có giác quan thứ sáu, hấn đột nhiên bật dậy, quay phắt về phía sau, bộ dạng tựa như có người xâm phạm vào thánh địa thiêng liêng của mình. Tôi giật mình, vội quay ra nhìn, phát hiện Đàm Diệu Ngôn đã lặng lẽ đứng sau lưng từ lúc nào.

“Có chuyện gì?”, tôi hỏi.

“Không có”. Đàm Diệu Ngôn ngập ngừng: “Mình chỉ muốn hỏi xem cậu đã đỡ hơn chưa thôi”.

“Không sao nữa rồi”.

“Thế...”, hấn ho khan hai tiếng, liếc Vĩnh Kỳ, khẽ nói: “Mình đã nghe chuyện đêm qua rồi, cậu đừng suy nghĩ nhiều. Chúng mình mới năm nhất, nếu từ giờ đến năm cuối không tái phạm thì chuyện đó sẽ được xóa bỏ”.

Nhắc đến chuyện bị đánh dấu học bạ, lòng tôi lại đau nhói.

“Đàm Diệu Ngôn, mày không nói chuyện khác được à? Sao lại cố ý động vào nỗi đau của Đồng Đồng?”, Vĩnh Kỳ thô lỗ mắng Đàm Diệu Ngôn.

Lời của hấn làm những bạn học lúc này còn giả vờ không quan tâm, bấy giờ đều có lý do để đường đường chính chính đưa ánh mắt hiếu kỳ sang chỗ chúng tôi.

Tôi đập mạnh vào gáy hấn: “Chỉ có anh hay chọc tức tôi nhất thì có”, rồi thở dài, quay sang nói với Đàm Diệu Ngôn: “Cảm ơn cậu đã quan tâm. Tôi rất tốt, chẳng sao cả. Sắp vào giờ rồi, cậu về chỗ đi”.

Tôi rầu rĩ ngồi xuống ghế, tựa cằm lên bàn.

“Đồng Đồng”, Vĩnh Kỳ cũng bắt chước, tựa cằm lên bàn thì thầm: “Em đừng buồn, anh sẽ cố gắng giúp em”.

“Im đi có được không?”, tôi bực tức nói: “Lo cho bản thân anh ấy, đừng quên anh cũng bị đánh dấu học bạ”.

Vĩnh Kỳ thấy sắc mặt tôi không được tốt, ngoan ngoãn ngậm miệng.

Chuông vào lớp vang lên, tôi tự nhiên thấy hơi buồn ngủ, đầu cứ gật lên đặt xuống như gà mổ thóc. Đêm qua không ngủ được, hôm nay lại bị Vĩnh Kỳ chọc cho phát điên...

“Đồng Đồng, em buồn ngủ à?”

Tôi lườm hấn: “Lo cái thân anh đi”.

Hấn bò dậy: “Em ngủ đi, anh chép bài giùm cho”.

“Điều kiện là gì?”

“Không gì cả”.

Tôi nghi ngờ nhìn hấn.

“Thôi khỏi”. Tôi lắc đầu: “Không cần anh giúp”. Hấn chỉ biết hại tôi, để hấn giúp không khéo lại chữa lợn lành thành lợn què cũng nên.

“Buồn ngủ thì ngủ đi. Anh sẽ chép bài hộ em. Thầy không mắng đâu”.

Bị Vĩnh Kỳ thúc giục hai câu, đầu tôi bắt đầu mụ mị.

“Được rồi”. Tôi nằm xuống, tựa đầu lên bàn.

“Gối đầu lên tay anh này”, hấn chìa tay ra.

Tôi không khách khí làm theo luôn.

Mọi chuyện tạm thời gạt qua một bên, ngủ một giấc ngon lành trước đã.

Sau một giấc ngủ say sưa không mộng mị, tôi ngáp dài một cái, tỉnh dậy.

Không nghe thấy tiếng giảng bài của thầy và tiếng thì thầm nói chuyện riêng của lũ bạn, có lẽ tan học rồi cũng nên.

Mở to mắt, quả nhiên lớp học vắng tanh.

“Gối tay” thì vẫn còn.

“Đồng Đồng, cậu dậy rồi à?” Một khuôn mặt nhanh chóng được phóng to cực đại, trên đó là hai con mắt thâm tím.

“A!”, tôi vội bật dậy, đẩy hấn ra.

Rầm! Hấn ngã oạch xuống nền đất.

“Ai da, cậu làm gì vậy? Thật uổng công mình tốt bụng làm gối cho cậu, bây giờ tay vừa tê vừa nhức đây này”. Thì ra là Hà Đông Bình.

“Sao lại là cậu? Vĩnh Kỳ đâu?”, tôi đảo mắt nhìn phòng học trống không.

Cậu ta chậm chạp bò dậy: “Đừng có nhắc đến tên đó nữa. Hấn nói phải đi mua cơm cho cậu, lại không muốn làm cậu tỉnh giấc, thế là bắt mình thay hấn làm gối. Còn yêu cầu này yêu cầu nọ, không cho người khác đến gần cậu, không ỉn sờ tóc cậu... Thật là, cậu có phải hoàng tử bảo bối gì cho cam, chẳng biết hấn tí mĩ thế làm gì?”.

“Mua cơm?”, tôi chớp chớp mắt. lại ngáp thêm cái nữa.

“Ừ, mua cơm”. Hà Đông Bình tiếp tục lẩm bẩm: “Đã bảo đừng có bắt mình làm gối đầu rồi mà.

Cậu cũng bạo lực quá đấy, hôm qua thì đâm mình tím mắt, hôm nay lại làm mình ngã ê cả mông”.

Tôi nhìn cậu ta, quả nhiên hai mắt vẫn thâm tím, liền phá lên cười: “Hà Đông Bình, cậu kém quá đấy, mình đâm từ hôm qua mà đến giờ vẫn sưng cở này”.

“Đâu phải ai cũng như Vĩnh Kỳ với Đàm Diệu Ngôn, rõ ràng không phải người mà, khả năng hồi phục của bọn họ...” Hà Đông Bình bỗng nhìn chằm chằm sau lưng tôi, sắc mặt lập tức thay đổi, cười hì hì: “Sườn xào chua ngọt của mình mua được rồi à? Mình không chửi cậu câu nào đâu nhé, trả Đồng Đồng cho cậu này, một sợi tóc cũng không thiếu”.

Tôi quay đầu lại, Vĩnh Kỳ tay cầm ba hộp cơm, trán lấm tấm mồ hôi đứng trước cửa, hình như đã chạy một mạch từ căng tin về đây.

“Đây, sườn xào chua ngọt của cậu”. Vĩnh Kỳ đưa một hộp cơm cho Hà Đông Bình, đột nhiên túm cổ áo cậu ta, hạ giọng hỏi: “Đàm Diệu Ngôn có đến không?”.

“Không”.

“Vậy thì tốt”.

Hà Đông Bình ôm hộp cơm chuồn thẳng. Vĩnh Kỳ tiến lại chỗ tôi: “Cơm của em này. Trời ạ, căng tin đông nghịt người, một chết đi được”.

“Hừ, cuối cùng anh cũng biết xếp hàng mua cơm cho người khác khổ sở thế nào rồi đấy”. Tôi đón lấy hộp cơm, mở ra.

Ha ha, toàn món ngon.

Tôi liếc hấn một cái: “Lại nhờ lũ con gái mua giúp chứ gì?”.

“Đương nhiên không phải, tự anh xếp hàng mua đấy”, Vĩnh Kỳ vội vàng lắc đầu lia lịa, trông rất vô tội.

“Ăn xong hãy về phòng, đồ ăn nguội mất”. Tôi bê hộp cơm ngồi lên bục giảng.

Vừa cuối đầu ăn một miếng rau, Vĩnh Kỳ đã nhảy lên ngồi cạnh tôi.

“Anh xuống kia đi, chật!” Tôi đập lên đầu gối hấn.

Vĩnh Kỳ ngồi dịch ra phía ngoài một tý: “Thế này không chật nữa chứ? Anh muốn ngồi cùng với Đồng Đồng”.

“Anh là con nít ba tuổi à? Ấu trĩ!”

“Đồng Đồng...” Vĩnh Kỳ chẳng có vẻ gì là muốn ăn, tay cứ nghịch nghịch nắp hộp cơm, tự dưng thủ thỉ bằng chất giọng ngọt hơn đường: “Em biết không, từ lúc ba tuổi, anh đã yêu em rồi”.

“Khụ khụ khụ...” một hạt cơm chui vào khí quản, tôi ho sặc sụa.

Vĩnh Kỳ vội vàng vỗ lưng hộ tôi: “Đồng Đồng, em không sao chứ?”.

“Vĩnh Kỳ, cho dù anh muốn nói mấy câu sến súa như thế thì cũng phải tiến hành theo từng giai đoạn chứ”. Tôi cố kiềm chế cơn ho, uống một ngụm nước Vĩnh Kỳ đưa: “Nói năng không để ý thời gian địa điểm thế này có thể gây tổn hại đến tính mạng người khác đấy”.

“Thế lúc nào mới được nói đây?” Hấn ngây ngốc gãi gãi đầu hỏi.

Tôi trừng mắt nhìn hấn một lúc mới thốt ra mấy chữ: “Vì khẩu vị của tôi, tốt nhất anh đừng bao giờ nói”.

Ăn xong cơm tối, chúng tôi trở về phòng.

“Tôi đi rửa hộp cơm”.

“Không, để anh rửa”. Vĩnh Kỳ cầm lấy hộp cơm của tôi.

Tôi hấp tấp giật lại: “Không cần, để anh rửa thì tôi sẽ bị ngộ độc mất. Muốn rửa thì rửa hộp cơm của anh ấy”.

“Đồng Đồng, để em chăm sóc anh thì em không vui, để anh chăm sóc em thì em không tin tưởng”.

Vĩnh Kỳ chau mày: “Em đừng có nhiều lời nữa được không?”, hấn giật phắt hộp cơm của tôi.

“Tại sao cứ phải người này chăm sóc người kia? Tôi không thèm”. Tôi thô bạo nói: “Hừ, anh bắt nạt tôi đủ rồi, bây giờ định đổi chiến lược, ra vẻ dịu dàng sao?”.

Vĩnh Kỳ sưng người, sắc mặt biến đổi, tiến hai bước về phía tôi.

Tim tôi bỗng đập như điên, hoảng sợ lùi về sau liên tục: “Vĩnh Kỳ, anh đừng có làm vậy”.

Mặt hấn tối sầm, đôi mắt lạnh băng như kim loại nhìn tôi không rời, một lúc sau mới cầm hộp cơm đi thẳng vào nhà tắm.

“Này!” tôi đuổi theo, phát hiện hấn đã chốt cửa rồi. “Rửa bát thôi mà cũng lắm chuyện. Để xem anh rửa sạch đến mức nào. Hừ, cùng lắm chốc nữa tôi tự rửa lại là xong”. Bên trong vọng ra tiếng nước chảy, có vẻ Vĩnh Kỳ thật sự đang ngoan ngoãn rửa bát.

Tôi đứng trước cửa nhà tắm hét lên một tràng, nghĩ đi nghĩ lại, trong lòng chợt thấy phấn khởi.

Dưới sự dạy dỗ của tôi, Vĩnh Kỳ cũng xem như đã chăm chỉ lên một chút, nếu dì mà biết chắc sẽ cảm động đến phát khóc mất.

Đúng lúc này có người gõ cửa.

Là Hà Đông Bình, dáng vẻ trông lấm la lấm lét.

“Có chuyện gì?”, tôi hỏi.

Hà Đông Bình cười hì hì, ngó dáo dác vào trong: “Vĩnh Kỳ không có trong phòng à?”.

“Đang rửa bát”. Tôi hát hàm về phía nhà tắm.

Nghe thất thế, Hà Đông Bình thở phào một tiếng, ra vẻ bí ẩn: “Chuyện này, có người bảo mình chuyển lời tới cậu, đó là...”.

“Dẹp ra dẹp ra, lải nhải lắm thế. Để mình nói”. Người đứng sau gạt Hà Đông Bình sang một bên, “Đồng Đồng, mau lên, nhân lúc không có vĩnh kỳ, cậu đi cùng bọn mình một chuyến”, hóa ra lại là Ưông Ly Ly.

Tôi ngơ ngác: “Rốt cuộc có chuyện gì thế?”.

Ông Ly Ly hình như rất sợ bị Vĩnh Kỳ phát hiện, nhìn cửa nhà tắm một cái, kéo tay tôi lôi đi: “Đi chỗ khác rồi nói”.

“Này này...”

Tôi bị Ông Ly Ly lôi xềnh xệch đến một góc sân vận động hẻo lánh.

“Ly Ly, chờ mình với”. Hà Đông Bình đuổi theo phía sau: “Các cậu chạy nhanh thế, sau lưng có chó đuổi chắc?”.

Ông Ly Ly lườm hẩn một cái, quay đầu nói với tôi: “Đồng Đồng, hôm nay mình gọi cậu ra, là vì có chuyện rất rất quan trọng muốn hỏi cậu”.

“Hử?”

“Bây giờ mình thay mặt cho toàn thể con gái và một bộ phận con trai lớp mình hỏi cậu”, Ông Ly Ly ưỡn ngực, dùng ngữ khí cực kỳ nghiêm túc hỏi: “Rốt cuộc cậu thích Vĩnh Kỳ hay là Đới Xuân Triều?”.

“Mình á?” tôi tự chỉ vào mình, bắt đầu vò đầu: “Vĩnh Kỳ hay Đới Xuân Triều á?”.

“Đúng, rốt cuộc cậu thích ai?”

Hà Đông Bình đứng một bên cũng ra vẻ trịnh trọng tiếp lời: “Đúng, cậu nói đi, cậu thích ai?”.

“Liên quan gì đến cậu!” Tôi trừng mắt: “Mình thích ai là chuyện riêng của mình”.

Ông Ly Ly đột nhiên trở nên hung dữ: “Không được! Vĩnh Kỳ là Bạch mã hoàng tử của lớp mình, là đối tượng thầm thương trộm nhớ của bao cô gái. Đới Xuân Triều lại là bạn cùng phòng của mình, cậu thích ai cũng có liên quan đến mình hết”.

Tôi càng vò đầu dữ dội hơn: “Sao mình lại có thể thích Vĩnh Kỳ chứ?”.

“Vĩnh Kỳ rất thích cậu đó. Thực ra lúc đầu bọn mình rất thất vọng, không ngờ Vĩnh Kỳ lại thích con trai. Nhưng vì hạnh phúc của hai người, tất cả các bạn nữ đều lặng lẽ chúc phúc, hi vọng tình cảm của hai người phát triển thuận lợi...”

“Chờ một chút!”, tôi khoát tay lia lịa: “Cậu nói chúc phúc cái gì, phát triển cái gì?”.

“...Nhưng bây giờ cậu lại đột ngột quay sang thích Đới Xuân Triều. Hơn nữa còn vì cậu ấy mà nửa đêm lên vào ký túc xá nữ. Lúc đó, mình thực sự rất cảm động”. Ông Ly Ly siết chặt nắm đấm: “Nói thật thì mình cũng không biết cậu ở bên người nào thì tốt hơn. Nếu cậu bỏ rơi Vĩnh Kỳ thì tội nghiệp Vĩnh Kỳ quá. Nhưng nếu bắt cậu phải từ bỏ hạnh phúc cùng Xuân Triều, quả thật cũng có chút tàn nhẫn”.

Nhìn bộ dạng râu rĩ của cô nàng, tôi còn tưởng câu chuyện rắc rối này là chuyện tình cảm của cô ấy cơ.

Hà Đông Bình lại đổ thêm dầu vào lửa: “Đồng Đồng, cậu tham rồi. Cho dù cậu chọn ai thì cũng làm tổn thương người còn lại, không tránh khỏi bị mang danh Sở Khanh đâu”, vừa nói hẩn vừa lắc đầu, giống hệt đám học trò ngày xưa học thuộc lòng tứ thư ngũ kinh.

“Cậu im ngay cho tót!”, không hẹn mà tôi và Ông Ly Ly cùng cho hẩn một đấm vào bụng.

“Ồi... Các cậu thật bạo lực!”

Chẳng ai thêm để ý đến tiếng rên la của Hà Đông Bình.

“Đồng Đồng, cậu trả lời đi”.

Tôi chau mày: “Trả lời gì? Mình không thích Đới Xuân Triều. Mình đồng ý mua cơm, làm việc vặt cho cậu ấy là vì...”.

“Vậy tức là cậu thích Vĩnh Kỳ?”, Ông Ly Ly mở to mắt.

“Không phải, không phải!”

“Vậy tức là cậu thích Đới Xuân Triều?”, Hà Đông Bình tay vẫn còn đang xoa bụng, miệng đã nhảy vào quấy rối.

Tôi đập hân một phát nữa: “Cậu im miệng. Đã bảo là mình không thích Đới Xuân Triều, cậu không nghe thấy hả?”.

“Thế rốt cuộc cậu có thích Vĩnh Kỳ không?”

“Điên mất thôi!”, tôi bỗng hét lên: “Hai người im hết đi. Mình thích ai cũng chả liên quan gì đến các cậu cả”.

“Khụ khụ... là thế này”, Ông Ly Ly lên giọng kẻ cả: “Nếu cậu thích Vĩnh Kỳ thì đừng có làm thêm bất cứ hành động nào khiến Xuân Triều hiểu nhầm nữa. Ví dụ như xếp hàng mua cơm hộp, hay nửa đêm nửa hôm đột nhập vào ký túc nữ chỉ để tận mắt nhìn vết thương của cậu ấy...”.

Tôi trợn mắt, đang định lên tiếng thì Ông Ly Ly khoát tay: “Đây là nguyên văn lời Xuân Triều nhờ mình nói với cậu. Nếu cậu có ý kiến gì mình cũng vui lòng chuyển lời hộ”.

Tôi quay đầu, hừ nhạt hai tiếng, ngoài mặt thì tức tối thế thôi nhưng trong lòng đang đánh trống ăn mừng. Không cần làm bảo mẫu chăm sóc, mua cơm cho cô ấy nữa rồi. Nói thật, hôm đó nói xong tôi đã thấy hồi hận, hôm nay vừa hay có cơ hội rút lại lời hứa.

Nhưng tôi vẫn sẽ giúp cô ấy làm thực nghiệm gia công kim loại.

“Nếu cậu thích Xuân Triều... Mình thấy có vẻ ý cậu không phải thế. Mặc dù hôm qua việc cậu chui vào ký túc xá nữ làm bao nhiêu người cảm động, nhưng mình càng nghĩ càng thấy đáng ngờ, có vẻ cậu chui vào làm chuyện xấu xa gì đó thì đúng hơn...”

Tôi quay phắt lại, tức giận nhìn thẳng vào mắt cô nàng. Ông Ly Ly không hề hấn gì, vẫn tiếp tục lảm nhảm: “Nếu cậu thích Xuân Triều, phe con gái тут cũng ủng hộ cậu. Yên tâm đi, sẽ mau chóng có người hàn gắn lại vết thương lòng của Vĩnh Kỳ thôi”.

“Cậu nói xong chưa?”, tôi nghiêng răng ken két, hét to: “Mình chẳng thích ai cả”.

Lập tức vang lên tiếng vỗ tay lộp độp.

“Thế thì tốt quá rồi”. Ông Ly Ly vừa vỗ tay vừa gật đầu ra hiệu cho Hà Đông Bình.

Hà Đông Bình vội vàng cuối đầu lúi ra một núi thư trong cặp sách đưa cho tôi.

“Để không cản trở hạnh phúc của cậu và Vĩnh Kỳ, bọn tớ vẫn luôn lặng lẽ bảo vệ, không để ai quấy nhiễu hai người”. Ông Ly Ly chỉ vào đồng thư nói: “Nhưng bây giờ giữa hai cậu không có quan hệ gì, vậy đồng thư tình này phiền cậu chuyển cho Vĩnh Kỳ. Vĩnh Kỳ có rất nhiều người theo đuổi đấy”.

“Đồng Đồng, cầm lấy đi”.

Tôi quay đầu sang hướng khác: “Sao mình phải cầm? Muốn thì các cậu tự mà đi đưa cho Vĩnh Kỳ”.

Dám tự ý giấu thư tình của hân, để xem hân trừng trị các cậu thế nào”.

Hà Đông Bình quay sang nói với Ông Ly Ly: “Này này, cậu ta không chịu nhận, tức là ghen rồi”.

“Thật là ghen rồi?”

“Ly Ly, cậu nói nếu Vĩnh Kỳ là hoa đã có chủ, cậu sẽ nhận lời làm bạn gái mình”.

“Biết rồi”. Ông Ly Ly nhìn tôi, rồi thầm thì với Hà Đông Bình: “Không sai, hình như đang ghen đấy”.

“Các cậu đừng nói huyền thuyên nữa”. Tôi không chịu nổi đành phải quay lại, thô bạo giằng lấy đồng thư trên tay Hà Đông Bình.

“Cầm thì cầm, coi như giúp bạn, có gì ghê gớm”.

Không thèm để ý hai đứa dờ hơi kia nữa, tôi đi thẳng về phòng.

Vừa mở cửa phòng, một giọng nói âm u nặng nề đã chui vào tai.

“Em đi đâu về?” Vĩnh Kỳ ngồi trên giường, trên bàn là hai hộp cơm còn ướt nước.

Tôi bước đến, quan sát kỹ lưỡng, lần này hần rửa sạch bóng.

“Anh hỏi em đi đâu về?”, giọng nói của hần toát lên mùi thuốc súng.

Tiếc là tôi cũng đang ôm cả đồng “thuốc nổ” trong lòng, bức nào bức nấy cháy bỏng tình cảm đây này.

“Đi lấy một số thứ hay ho cho anh”. Tôi ném cả chồng thư lên đầu hần rồi lạnh lùng quay đi, không quên châm chọc một câu: “Đấy, anh từ từ mà thưởng thức”.

Tiếng lật giở thư vang lên sau lưng khiến tôi đột nhiên khó chịu, ngọn núi lửa giấu kín trong lòng như sắp phun trào.

Tên khốn kiếp, dè dặt phải chịu khó học hành, vậy mà hần chỉ biết ngày đêm trêu hoa ghẹo nguyệt.

Giọng nói của Vĩnh Kỳ vang lên lần nữa, còn đáng sợ hơn lúc trước: “Lương Thiếu Đồng, ý của em là gì?”.

“Tôi có ý gì ư?”, tôi quay phắt lại: “Đơn giản thôi, ý tôi là anh đừng có tưởng mình hấp dẫn, thu hút lắm. Có bao nhiêu người thích anh thì Lương Thiếu Đồng tôi cũng chẳng quan tâm. Đi mà chơi đùa với người khác, đừng có suốt ngày quanh quẩn ở đây mà chọc tôi điên lên”.

Khuôn mặt điển trai của Vĩnh Kỳ xám xịt, ánh mắt trở nên điên cuồng hơn bao giờ hết, vò nát một nắm thư ném xuống đất: “Thì ra là thế. Em đưa đồng thư này ra để thị uy với anh? Em cũng có người theo đuổi rồi? Bao nhiêu người viết thư tình cho em, bao nhiêu người thích em, xem nào”, hần nhặt mấy bức thư, chìa ra trước mắt tôi: “Khóa trên có, bạn cùng lớp cũng có, già trẻ nam nữ em đều không tha”.

Hần đang nói nhăng nói cuội gì vậy? Tôi cúi đầu nhìn, mấy dòng chữ trên thư lọt vào mắt: Đồng Đồng thân yêu, không biết từ lúc nào, mình đã luôn tìm kiếm bóng hình cậu...

Tôi giật mình đánh thót, vội lật mấy bức khác: Đồng Đồng, nếu như được hôn lên bờ môi xinh xắn của em thì anh hạnh phúc biết nhường nào...

Không thể ngờ được cái đồng này đều là thư tình viết cho tôi! Tim như ngừng đập, tôi ngồi thụp xuống xé nát đồng thư.

Nền nhà ngập trong giấy vụn.

Một bóng đen trùm lên người tôi. Vĩnh Kỳ đã tiến lại lúc nào không hay.

Tôi hoảng hốt ngẩng đầu, ánh mắt Vĩnh Kỳ đang nhìn xuống, rõ ràng là không cần nghe tôi giải thích. Nhưng mà tôi cần phải giải thích...

“Hi hi, chuyện không như anh nghĩ đâu. Là tại hai tên khốn Hà Đông Bình và Uông Ly Ly...”

Chỉ mất một giây, mũi hần đã cách mũi tôi một milimet.

“Đồng Đồng, em làm anh sáng mắt ra rồi đấy”, hần nửa cười nửa không, nhẹ nhàng nói với tôi.

Nguy hiểm! Người tôi run lên.

Uông Ly Ly, Hà Đông Bình, tại sao các người lại hại tôi?

Trong bụng ầm ục kêu oan, chỉ hận không được phanh thây xé xác hai tên khốn đó ngay lập tức.

Tôi nghiêng răng kèn kẹt tưởng tượng cảnh trả thù bọn họ. Đến lúc ngẩng đầu lên mới giật mình phát hiện, đây không phải là lúc để suy nghĩ lung tung.

Đôi mắt nhìn tôi với vẻ trêu tức, nhưng từ đôi môi mím chặt có thể thấy Vĩnh Kỳ vẫn đang giận.

Lúc này, dù sợ muốn chết cũng tuyệt đối không được tỏ ra mềm yếu. Nếu không, kết cục sẽ bị hần ăn sống nuốt tươi mất.

“Anh muốn làm gì?”, tôi thở sâu, hét lên.

“Muốn hôn em”, câu trả lời của hần nằm ngoài dự liệu của tôi. Ồ, hóa ra là hôn thôi, còn tưởng anh định nuốt gọn tôi luôn chứ... “Sau đó mới thật sự ra tay”.

Tôi giật bắn như bị kim châm: “Còn có sau đó?”.

Còn chưa nhận được câu trả lời thì nụ hôn của hắn đã không mời mà đến. Bỏ qua màn hỏi thăm, đầu lưỡi lập tức tiến thẳng vào trong, cuốn lấy lưỡi tôi.

“Ư...ư ư...”

Cơn nóng lan truyền khắp người, những chỗ bị Vĩnh Kỳ chạm phải đều nóng rực đến khó chịu.

“Đồng Đồng, nhắm mắt lại”. Vĩnh Kỳ khẽ nói lỏng, lấy tay che đôi mắt mở to của tôi: “Lúc hôn phải chuyên tâm một chút”.

Nụ cười của hắn vừa thân thiết vừa dịu dàng, nhưng lời nói thì thật đáng ghét.

“Tại sao tôi lại phải chuyên tâm hôn anh?”, tôi thở hồng hộc, hít lấy hít để không khí: “Được, bây giờ đến lượt tôi hôn anh, anh nhắm mắt vào cho tôi”, tôi học rất nhanh, đưa tay che mắt hắn lại.

Bàn tay lập tức bị Vĩnh Kỳ nắm chặt, không cách nào rút ra được.

Hắn mỉm cười: “Còn chưa tính sổ xong mà em đã càn quấy thế này rồi?”.

Bị nụ cười nguy hiểm của hắn dọa đến run rẩy, tôi liếc đồng hồ bị hắn vò nát dưới đất, vội vàng thanh minh: “Tôi bị oan”.

“Còn dám kêu oan?”

“Là bọn họ hại tôi”.

“Bọn họ? Ai?”

“Ông Ly Ly, Hà Đông Bình, bọn họ nói thư của anh”.

Thấy Vĩnh Kỳ nghiêm mặt nhìn mình, tôi vội vàng chớp lấy thời cơ: “Không tin thì anh đi hỏi bọn họ, nếu chứng minh được tôi nói dối thì mặc anh xử lý”. Điều kiện bấu bả đến thế là cùng.

“Mặc anh xử lý?”, giọng của hắn quả nhiên nhuốm mùi mờ ám.

Nếu không phải đang bị hắn đè vào tường không động đậy được thì tôi đã đập vỡ đầu hắn ra rồi.

Tại sao lúc nào hắn cũng lơ đi nội dung chính, chỉ toàn chú ý vào mấy chi tiết nhỏ nhặt ngoài lề khác như thế?

Tôi khẳng khái gạt đầu: “Đúng, mặc a xử lý”. Thời khắc nguy hiểm đến tính mạng, không khẳng khái cũng không được.

Vĩnh Kỳ đắn đo một lúc, quan sát tôi từ đầu đến chân vài lần, sau đó mới chậm rãi nói lỏng tay:

“Được, anh đi hỏi bọn họ”.

Tôi nhanh nhẹn chui khỏi vòng kìm kẹp của hắn: “Anh mau đi đi”.

Vừa đuổi được Vĩnh Kỳ còn bán tín bán nghi ra khỏi cửa, tôi vui vẻ định khép cửa lại thì...

“Đợi chút”, một tay Vĩnh Kỳ thò vào từ khe cửa.

Tôi sợ thót tim: “Anh đổi ý?”.

Vĩnh Kỳ không nói gì, đi đến tủ sách rút ra hai cuốn nhét vào tay tôi: “Em xem hai cuốn này đi. Anh biết em là học sinh ngoan, nhất định phải học cho kỹ những thứ trong này nhé”. Hắn giơ tay xoa đầu tôi rồi nhanh nhẹn chuồn ra ngoài.

Học những thứ trong này?

Tôi cúi đầu nhìn, trang bìa vẽ hai mũi tên đỏ chót, chẳng đoán được nội dung bên trong là gì. Gãi đầu lật tiếp, một bức tranh màu đập vào mắt làm tôi suýt nữa thì hét toáng lên.

Không thể tin nổi, đó là bức tranh vẽ hai thằng con trai trần truồng đang làm chuyện đó.

“Không thể nào!”, tôi hét lên, nhắm chặt mắt không dám nhìn tiếp. Không lẽ Vĩnh Kỳ định làm chuyện đó với tôi thật sao?

Ảo giác, chắc chỉ là ảo giác thôi.

Tôi thở sâu mấy hơi, tay run rẩy nắm chặt quyển sách, khó khăn lắm mới bắt bản thân mở được mắt ra, tập trung nhìn bức tranh...

Cơ thể trần truồng của con trai...

Bên cạnh còn có mấy dòng chữ giải thích tường tận cho độc giả biết khi hai người con trai làm chuyện đó thì sẽ dùng đến những bộ phận nào, phải làm thế nào để đạt được khoái cảm.

Sau cơn chấn động mạnh mẽ, lòng hiếu kỳ đã chiến thắng.

Mặt tôi đỏ bừng, tim đập thình thịch lướt qua vài dòng.

Cốc cốc.

Đột nhiên có tiếng gõ cửa, tôi nhảy dựng lên, hoảng loạn tìm chỗ giấu sách.

Vừa nhét sách xuống gầm giường xong thì đột nhiên tỉnh táo trở lại. Sợ gì chứ, lúc đi Vĩnh Kỳ quên đem theo chìa khóa, lúc về đương nhiên phải gõ cửa. Chính hần đưa sách cho tôi xem, sao tôi phải giấu giấu giếm giếm làm gì? Chẳng phải là cho hần một cái cớ để trêu tôi à?

Cốc cốc.

Tiếng gõ cửa lại vang lên.

Tôi hừ nhạt một tiếng, xoa xoa mặt, cố xóa đi dấu vết xấu hổ lúc nãy, rút cuốn sách khiêu dâm từ gầm giường lên, nghênh ngang đi ra mở cửa.

Lương Thiệu Đồng tôi là một nam tử hán đầu đội trời chân đạp đất, sao lại bị cuốn tạp chí đồng tính tầm thường này dọa được cơ chứ? Ha ha, buồn cười quá đi.

“Hỏi rõ ràng chưa? Cuốn tạp chí này tôi xem xong rồi, có gì ghê gớm đâu. Hừ, mấy cuốn trước kia tôi đọc mới gọi là kinh điển, anh còn non lắm...”, vừa mở cửa, tôi liền ra vẻ thản nhiên như không, ném cuốn sách vào đối phương, dùng giọng điệu của bậc đàn anh châm chọc hần.

Ngoài cửa vang lên tiếng kêu do bị sách ném trúng, đồng thời, một giọng nói mà ngay lúc này lọt vào tai tôi nghe như tiếng oan hồn từ địa ngục vọng lên: “Ồi, chị ơi, chị có làm sao không?”.

Dì?

Toàn thân chấn động, mắt tròn to đến không thể to hơn, tim đập điên cuồng, nhưng ánh mắt tôi tuyệt nhiên không dám nhìn về phía dì...

“Đến mẹ con cũng dám ném?”, mẹ tôi hét lên một tiếng, bàn tay đã nhéo tai tôi hàng vạn lần giờ ra nhanh như chớp.

Tai đau nhói.

“Mẹ! Mẹ! Mẹ nhẹ một chút...”, tôi hét lên đau đớn, thấy mẹ đang phùng mang trợn má, liền quay đầu sang phía dì cầu cứu.

Giây phút đó tôi mới phát hiện ra đại họa đang gần kề.

Cứu mạng! Sắp to chuyện rồi! Dì đang lật xem cuốn sách đã đập vào đầu mẹ.

Lần này thì có nhảy xuống sông Hoàng Hà cũng không rửa sạch tội. Tôi vô cùng sợ hãi, run rẩy như chim cút trong mưa, chờ đợi khoảnh khắc sét đánh xuống người.

Trong lúc dì lật sách, tôi tuyệt vọng nghe thấy tiếng dì hít một hơi dài.

“Sao thế? Sách gì đó?”, mẹ một tay véo tai tôi, lớn tiếng hỏi: “Chẳng lẽ là thứ văn hóa phẩm đồi trụy gì?”.

Dì chần chừ vài giây, sau đó chìa sách ẹ. Hiện ra trước mặt chúng tôi là bức họa hai chàng trai đang làm tình.

Hai đôi mắt bàng hoàng và trách móc cùng lúc chiếu thẳng vào cặp mắt to tròn vô tội của tôi.

“Lương... Thiếu... Đồng...”, giọng của mẹ tôi đột nhiên trầm xuống.

Bốn bề mây đen ầm ầm kéo đến.

10. Chương 10

Chương 10

Tôi bị xách tai lôi vào phòng.

Giây phút cửa đóng lại, tôi cuối cùng đã biết thế nào là cảm giác rơi xuống địa ngục. Dùng tính từ hung ác để miêu tả mẹ mình thì có chút bất hiểu, nhưng tôi thấy nó thậm chí còn không thể hiện hết vẻ mặt của mẹ tôi lúc này.

“Con nói đi, thế này là thế nào?”, lúc giận giọng mẹ tôi thường nâng lên một quãng tám, nhưng một khi pà đang giận mà giọng chẳng những không cao lên, lại còn thấp xuống một quãng tám thì chết chắc rồi – tôi chết chắc rồi!

Tôi từng bước lùi về phía sau, bị mẹ kéo tai tôi lại: “Mẹ! Mẹ! Mẹ bỏ tay ra, tai con sắp đứt rồi”.

“Chuyện này là thế nào?”

Vật chứng hươu hươu trước mặt, vừa liếc bức tranh màu in trên đó đầu óc tôi liền choáng váng, vội vàng quay đi chỗ khác.

“Con cũng không biết”. Mặc dù lời tôi nói là sự thật nhưng chắc chắn không ai thêm tin. Tôi khổ sở nhăn nhó, cúi đầu thấp đến mức không thể thấp hơn được nữa: “Con thật sự, thật sự, thật sự không biết”.

“Con...”, mẹ tôi mặt xanh tái, vung tay đập thẳng lên đầu tôi.

“Ồi...”, tôi chỉ có thể ôm đầu chịu trận.

Tên Vĩnh Kỳ khốn khiếp, tôi hận anh đến chết!

May mà có dì xông ra che chắn, chặn Kim Cang Chuông đáng sợ của mẹ tôi lại: “Chị, chị đừng kích động, chị nghe em nói đã...”.

“Có gì để nói nữa đây?”, mẹ tôi mặt mày hung dữ, định tiếp tục đánh nhưng bị dì kéo lại, đột nhiên khuôn mặt bà xuất hiện vẻ thất vọng: “Bây giờ còn gì để nói nữa? Nó... không ngờ nó lại dám xem mấy thứ bậy bạ đó! Chị còn biết nói gì nữa đây?”.

Bà ngồi bệt xuống giường, vỗ bồm bộp mấy cái lên giường, đột nhiên bật khóc: “Trên tivi nói đồng tính thế này thế nọ, chị chẳng có cảm giác gì. Giờ thì hay rồi, không ngờ con trai mình lại... là... là”. Bà lặp lại đến vài lần chữ “là” nhưng vẫn không cách nào nói tiếp được, nước mắt đã chảy đầy mặt.

Dì nhìn mẹ, rồi quay ra nhìn tôi.

“Đồng Đồng, con... sao con lại mắc bệnh này?”, dì trách móc một câu, sau đó vuốt ve má trái bị mẹ đánh sưng vù của tôi: “Từ nhỏ con đã là đứa bé ngoan ngoan hiểu chuyện... Không phải dì kỳ thị gì đâu, nhưng người đồng tính đều có bệnh, sẽ chết đó, con biết không?”.

Người đồng tính đều có bệnh ư?

Dì ơi, vấn đề này thì dì thiếu hiểu biết cơ bản rồi.

“Dì ơi, thực ra...”. Tôi nuốt nước bọt, hắng giọng định phản bác, may mà kịp thời nhớ ra đang lúc dầu sôi lửa bỏng, liền lập tức đổi giọng: “Thực ra con cũng là bất đắc dĩ thôi”.

“Cái gì? Bất đắc dĩ?”

Nhắc tới ba chữ bất đắc dĩ, tất cả những việc xui xẻo từ khi bước chân vào trường đại học này lần lượt hiện ra trong đầu, khiến tôi bất giác rầu rĩ. Đang định tung hê tất thảy, kể hết những tai ương mà Vĩnh Kỳ gây ra thì chợt nhớ, người đứng trước mặt mình chính là mẹ ruột của Vĩnh Kỳ.

Làm thế... có vẻ không được hay cho lắm. Tôi bắt đầu do dự.

Dì vẫn âu yếm nhìn tôi: “Đồng Đồng, có nỗi khổ gì con cứ nói hết ra đi. Ôi, Vĩnh Kỳ cũng thật là, sao nó không khuyên bảo con? Chuyện của con, Vĩnh Kỳ có biết không?”.

Nếu dì biết được bộ mặt thật của Vĩnh Kỳ nhất định sẽ rất đau lòng, chắc chắn là đau lòng hơn mẹ tôi nhiều, nói không chừng còn mắc bệnh trầm cảm nữa ấy chứ.

Mẹ tôi mà còn trở nên đáng sợ thế này, tôi không muốn cả người dì xinh đẹp, dịu dàng của mình cũng bị tổn thương.

Tôi lắc đầu theo phản xạ.

“Vĩnh Kỳ không biết sao?”, dì thở dài: “Đồng Đồng, hai anh em lúc nào cũng bên nhau, có chuyện gì con cũng nên nói với anh mới phải. Không dám nói với người lớn thì nói với anh, cùng tìm cách giải quyết”. Dì lại thở dài thườn thượt, ánh mắt nhìn tôi trĩu mền. Khi này bị mẹ véo tai mắng mỏ tôi cũng không khóc, nhưng được dì vỗ vai xoa đầu, sống mũi liền cay cay.

“Dì, con... con... là con không tốt”. Nói xong câu này, trong lòng tôi lại càng buồn bực. Sao lại là tôi không tốt? Tất cả đều tại tên khốn Vĩnh Kỳ mới đúng!

Dì khẽ nói: “Con có nỗi khổ riêng, dì hiểu”. Dì quay người, bước đến bên mẹ tôi lúc này đã chuyển từ gào khóc sang khóc rầm rức, nhẹ giọng khuyên nhủ: “Chị, chị cũng nghỉ cho Đồng Đồng một chút. Nó mắc phải căn bệnh này áp lực đã không nhỏ, chị còn đánh nó mắng nó, nhỡ ép nó vào đường cùng thì...”.

Không không, dì ơi, dì lại sai rồi, con tuyệt đối không mắc bệnh này.

Mẹ nghe dì nói thế, hình như rất kinh ngạc, liền quay đầu sang nhìn tôi. Chắc lúc này mẹ mới nghĩ ra, bạo lực quá mức luôn dẫn đến bi kịch gia đình.

“Chị, chị xem, chị đánh Đồng Đồng đến nông nổi nào rồi?”, dì chậm rãi nói: “Chị lúc nào cũng nóng tính thế, một khi tức giận là chẳng phân biệt nặng nhẹ gì nữa cả. Vĩnh Kỳ nhà em, em chưa từng động tay động chân với nó lần nào. Bọn trẻ bây giờ đều được cưng chiều từ bé, không chịu nổi cái cách thượng cẳng tay hạ cẳng chân của chị đâu. Với lại, chị đánh nó thì nó có thể bình thường trở lại sao?”.

Cho dù tôi có chưa từng được nuông chiều đi chăng nữa thì cũng không tài nào chịu nổi sự bạo lực của mẹ, dì nói đúng quá đi mất. Tôi đứng bên cạnh, gật đầu như bồ củi, nhiệt liệt tán thành.

Được một lúc mới lờ mờ nhận ra, hình như câu cuối của dì là... Mặt tôi biến sắc, chẳng lẽ tôi vừa thể hiện sai thái độ mất rồi?

“Đúng thật, chuyện này có phải đánh nó là xong đâu?”, mẹ tôi cuối cùng cũng lấy tay lau nước mắt, cất tiếng.

Thôi chết, quả nhiên là thể hiện sai thái độ rồi. Tôi thầm kêu khổ.

“Em nói xem chị nên làm gì với nó đây? Đánh cũng không được, vứt đi cũng không xong...”

Trời ơi, mẹ sao lại có ý định vứt bỏ tôi cơ chứ? Tôi trợn tròn mắt, cho dù tôi có là đồng tính thật thì mẹ cũng không nên có ý nghĩ đó mới phải?

“Khoan đừng nói gì cả, chúng ta làm đơn xin cho Đồng Đồng nghỉ vài ngày, đưa nó về nhà cái đã”. Dì ngẫm nghĩ rồi nói: “Về nhà chúng ta mới có thể bình tĩnh mà giải quyết chuyện này. Chị, chắc chắn sẽ có cách giải quyết mà”.

“Ừ”.

Đột nhiên vang lên tiếng gõ cửa.

“Đồng Đồng, anh về rồi đây. Mau mở cửa ra, lần này em thua chắc nhé”, là giọng nói vui mừng hớn hở của Vĩnh Kỳ.

Hắn cứ la hét ầm ĩ cho đến lúc dì mở cửa ra mới ngẩn người.

“Mẹ? Mẹ đến từ lúc nào thế?” Vĩnh Kỳ có chút mất hứng, chỉ đến khi bước vào phòng, nhìn thấy nét mặt khó coi của mẹ tôi và vết sưng trên má tôi, mới cảnh giác hỏi: “Xảy ra chuyện gì thế?”, chưa kịp hỏi hết đã liếc thấy quyển sách hắn bắt tôi đọc ở trên giường, lập tức biến sắc, nhìn tôi dò hỏi.

Tôi trừng mắt lườm hắn. Anh nhìn tôi làm cái quái gì? Đều do anh hại cả, may mà tôi có nghĩa khí, không bán đứng anh, một mình chịu oan ức.

“Vĩnh Kỳ, đừng hỏi nữa”. Hình như dì định giữ lại thể diện cho tôi, nhanh nhẹn cất cuốn tạp chí vào túi xách của mình: “Hai đứa mau đi xin nghỉ học vài hôm, về nhà với mẹ và bác”.

“Xin nghỉ học? Tại sao?”

“Con hỏi ít thôi, tóm lại là nhà có việc”.

Lôi cả Vĩnh Kỳ về nhà ư? Liếc hắn một cái, tôi không muốn, hắn chỉ giỏi hại tôi thôi.

May mà mẹ tôi lên tiếng: “Em à, chị thấy cứ để Vĩnh Kỳ ở đây đi. Chuyện của Đồng Đồng không cần làm ảnh hưởng đến việc học của Vĩnh Kỳ. Chúng ta đưa Đồng Đồng về là được rồi”.

Có vẻ Vĩnh Kỳ cuối cùng cũng đã hiểu ra chân tướng sự việc, đột nhiên lớn giọng: “Sao lại chỉ đưa một mình Đồng Đồng về?”

Con vừa là anh vừa là bạn học, có việc gì cũng phải chịu một phần trách nhiệm”.

Tôi nhìn hắn khẳng khái hiên ngang, ưỡn ngực nói với mẹ tôi: “Bác, con sẽ luôn ở bên cạnh Đồng Đồng. Bây giờ con đi xin phép nghỉ học” mà chỉ muốn khóc rống lên.

Vĩnh Kỳ ra tay, chuyện xin nghỉ nhanh chóng êm xuôi.

Bốn người chúng tôi vội vàng xuất phát, im lặng tiến về cổ hương.

Vừa về đến nhà, tôi lập tức bị mẹ nhốt vào trong kho.

Nhà tôi ở tầng một, là một căn nhà liền sân có hai phòng khách ba phòng ngủ. Ở một bên sân, mẹ tôi nhờ người dùng xi măng xây một căn phòng thấp bé đựng đồ linh tinh, bình thường chỉ có chó mèo chui vào đấy chơi thôi.

Chính tại nơi này, tôi đã trải qua ba ngày không thấy ánh mặt trời, trong lòng thấp thỏm không yên, lồng ngực chua xót buồn tủi.

Tại sao lại nhốt tôi? Lẽ ra bọn họ phải nhốt cái tên biến thái Vĩnh Kỳ kia mới đúng! Tôi nghiêng rằng cảm phần cả buổi, nhưng khi đối mặt với ánh mắt thương xót của dì mỗi lần đến đưa cơm là tôi lại không thốt ra được chữ nào.

Hà Vĩnh Kỳ, tôi hận anh, anh phải đền bù cho thanh danh của tôi!

Ngày thứ ba, trong lúc tôi đang coi cái sofa cũ lâu không dùng đến là Vĩnh Kỳ mà ra sức đấm đá, cánh cửa bị khóa ngoài đột nhiên mở ra.

Bữa trưa hôm nay đến sớm vậy sao?

Quay đầu lại thì nhìn thấy bộ dạng toe toét của Vĩnh Kỳ, mặt tôi lập tức tối sầm lại.

“Cút!”, tôi hét lên, phát ra âm thanh trầm thấp như lũ chó hoang nhìn thấy kẻ địch.

Vĩnh Kỳ vẫn giữ nguyên nụ cười đáng ghét, giọng nịnh nọt: “Đồng Đồng, anh đến cứu em đây”.

“Cút!”

“Em bị nhốt ba ngày, anh lo phát điên lên được. Nhưng anh cũng bận tối mắt tối mũi”, Vĩnh Kỳ lờ tịt ánh mắt căm hờn của tôi, ung dung bước đến ngồi xuống sofa: “Ngày đầu tiên, anh vất vả lắm mới giải thích cho bác hiểu, đồng tính không thể đổ hết lỗi lên đầu một người được, bởi vì cấu tạo gene của con người quá phức tạp”. Thấy tôi siết chặt nắm đấm tiến lại, hắn cũng biết không nên dài dòng, vội vàng kết luận: “Tóm lại anh đã giải thích cặn kẽ cho bác biết, chuyện này không thể trách em được. Em cũng chỉ là bất đắc dĩ thôi”.

“Không thể trách tôi?”, tôi hơi cúi người, bất thành linh lao tới, bóp cổ hắn: “Đều tại anh! Tại anh cả!”.

Vĩnh Kỳ như có chuẩn bị trước, tay tôi vừa chạm cổ, hắn liền xoay người, vật tôi xuống sofa: “Xem em này, bị nhốt đã ba ngày mà lửa giận vẫn ngùn ngụt như thế. Đừng nghịch cổ anh, anh có máu buồn”. Hắn gỡ từng ngón tay tôi ra, thái độ thản nhiên như không làm tôi tức muốn ói máu.

Sau đó, hắn tiếp tục nói: “Ngày thứ hai, anh phải hi sinh cả bản thân mình để giúp bác hiểu, hai người đàn ông quan hệ với nhau rất nguy hiểm, đặc biệt là AIDS này, bệnh lây qua đường tình dục này,... bất cần một chút có thể mất mạng như chơi”.

Tôi chớp chớp mắt, bắt đầu nghiêng rằng: “Anh cũng biết có thể mất mạng như chơi, sao không cải tà quy chính đi... ư ưm...”.

Vừa lơ là phòng bị một cái, lưỡi của tên khốn đó lập tức đột phá vòng vây, nhanh nhẹn tiến vào trong trêu chọc khắp nơi. Đến lúc bắt được lưỡi tôi liền không ngừng mút mạnh.

“Ư ư...”, tôi sắp nghẹt thở đến nơi.

“Ngày thứ ba, dựa vào kết quả của hai ngày trước, anh và bác cuối cùng đã đưa ra một kết luận chung”. Vĩnh Kỳ vẫn chưa thỏa mãn, còn cắn môi tôi một cái mới đắc ý buông tha, cúi đầu cười nhẹ: “Thứ nhất, không thể dùng những biện pháp cưỡng chế vô dụng như chửi mắng, đánh đập để thay đổi khuynh hướng giới tính của em nữa. Thứ hai, nếu như các biện pháp điều trị tâm lý đều vô ích thì, dựa vào yếu tố khách quan là bác chỉ có em là con một, mọi người quyết định chấp nhận khuynh hướng giới tính của em”.

Tôi khóc không thành tiếng. Tại sao lại phải chấp nhận? Tôi làm gì có cái khuynh hướng biến thái đó đâu!

“Thứ ba, nếu như khuynh hướng giới tính của em đã không thể thay đổi, vậy thì vì sự an toàn của em, nhất định phải vô cùng cẩn thận khi chọn người yêu. Bởi thế, nếu không có sự đồng ý của mọi người, em không được phép tùy tiện qua lại với bất kì thằng nào”. Vĩnh Kỳ ngẫm nghĩ, sau đó thêm vào một câu mờ ám: “Bác và mẹ đã cho anh toàn quyền quyết định chuyện chọn người yêu cho em, anh cũng tiện thể giám sát luôn các mối quan hệ của em với đám con gái”. Hắn vui sướng nhìn tôi, kết luận một câu: “Tức là, nếu không có sự cho phép của anh, bất kể trai hay gái, e cũng không được phép tiếp cận”.

Hắn cúi đầu, lại lao vào hôn tôi điên cuồng.

Tôi thật không hiểu nổi, sao có lúc đánh hắn dễ như trở bàn tay, có lúc không tài nào đẩy hắn ra nổi?

“Đã giải quyết hết rồi, em còn câu hỏi nào không?”

Khó khăn lắm tôi mới thoát ra khỏi miệng sói của hắn, vừa thở dốc vừa hỏi: “Các biện pháp điều trị tâm lý ở điều thứ hai. Mọi người định làm gì?”, chắc không phải đưa tôi đến viện tâm thần chứ?

Vĩnh Kỳ dụ giọng nói: “Chúng ta vừa là bạn học, vừa là anh em kết nghĩa, lại ở cùng phòng...”.

Tôi sởn gai ốc. Không phải chứ?

“...Đương nhiên bác sĩ tâm lý của em sẽ là anh rồi”. Vĩnh Kỳ lại cúi đầu, lần này hắn liếm nhẹ mũi tôi, nói bằng giọng rất dịu dàng: “Đồng Đồng yên tâm, có anh chăm sóc thì cả đời này khuynh hướng giới tính của em cũng không thay đổi được đâu”.

“Tôi chưa bao giờ có cái khuynh hướng đó”.

“Em xem, lại bắt đầu nói năng lung tung rồi. Miệng không ngoan thì phải chịu phạt”. Chắc hắn đã xem quá nhiều cảnh gà mổ thóc nên bắt chước rất sinh động, hơi tí lại cúi xuống hôn tôi thật mạnh.

“Cứu với... ư...”

Trong lúc giằng co hăn ăn của tôi mấy đạp, nhưng vẫn đề chặt lấy tôi.

Đạp cũng không chịu buông, tính cắn môi thì không cắn được, tôi đành phải đe dọa: “Anh dám làm chuyện này với tôi tại chính nhà tôi à? Mẹ tôi và mẹ anh bất cứ lúc nào cũng có thể đem cơm trưa đến, vì thế...”.

“Đồng Đồng, em thật đáng yêu”, hăn cắt ngang lời tôi, cười hì hì: “Sau khi đưa ra quyết định cuối cùng, mẹ anh đã đưa mẹ em ra ngoài thư giãn đầu óc rồi. Anh nói với bác, Đồng Đồng vừa phải chịu sự đả kích nặng nề, mặc dù vết thương trên mặt đã khỏi, nhưng vết thương trong tâm hồn khó mà lành ngay được. Lúc này e là Đồng Đồng không muốn gặp người khác, càng sợ đối mặt với bác, vì thế bác nên để cả hai có không gian riêng”.

Tôi nghe hăn thao thao bất tuyệt, không khó hình dung ra cảnh mẹ tôi bị hăn khua môi múa mép thuyết phục.

“Vì thế, mẹ em và mẹ anh đã đi du lịch rồi. Anh ở lại điều trị tâm lý cho em, giúp em mau chóng hàn gắn vết thương lòng”.

Trời đất quay cuồng.

Mẹ ơi, dì ơi, thần hộ mạng của tôi ơi.

Tôi lầm bầm: “Mẹ ơi mẹ mau về đi, con thà bị mẹ đánh chết còn hơn phải làm mồi cho tên lang sói này”.

Vĩnh Kỳ càng cười tươi hơn, nằm lên người tôi phần khích nói: “Đồng Đồng hôm nay em muốn ăn gì? Hiếm lắm mới có dịp anh đích thân xuống bếp đấy. Hôm nay thời tiết thật đẹp, chuyện rắc rối này cũng được giải quyết thuận lợi rồi”.

Tôi dờ ra nhìn hăn một lúc, hét lên thất thanh: “Thuận lợi cái đầu anh ấy!”.

“Đồng Đồng sao em lại nói vậy rồi?”, ánh mắt hăn đột nhiên trầm xuống làm tôi cảm thấy sợ hãi. Hăn khẽ nhướn mày, môi cong lên gian xảo: “Chà, anh đã nói miệng không ngoan sẽ bị phạt mà. Xem ra em rất thích anh phạt em nhỉ?”.

“Không phải! Tuyệt đối không phải”, thấy hăn lại sắp mặt lại, tôi vội vàng lắc đầu lia lịa.

Vĩnh Kỳ đã lần nào thềm nghe tôi giải thích đâu, hăn tự biên tự diễn: “Đã vậy thì, cung kính không bằng tuân mệnh Đồng Đồng nhỉ?”.

Bờ môi lại nóng ran, hàm răng cứng cáp của hăn chạm lên bờ môi hơi sưng của tôi, từ tốn cắn nhẹ.

“Ư ư... cứu...”

Tôi khóc không thành tiếng, đảo mắt nhìn khắp bốn phía.

Xem ra bữa trưa hôm nay chẳng có hi vọng gì rồi. Tại sao đã rời trường mà số tôi vẫn không khá lên được?

Tôi tin chắc, nơi nào có Vĩnh Kỳ là nơi đó có vận xui.

11. Chương 11

Chương 11

Nhà không có mẹ và dì thật đáng sợ, nhà không có mẹ và dì nhưng lại có Vĩnh Kỳ thì còn đáng sợ hơn cả trăm lần.

Sau khi kế hoạch đào thoát bằng cửa sổ lần thứ mười bảy của tôi thất bại, tình hình chuyển biến xấu hơn.

“Em giỏi thật đấy”. Vĩnh Kỳ đặt một đĩa dưa chuột xào tươi ngon lên bàn, lạnh lùng liếc tôi: “Anh chỉ nấu có một bữa cơm mà em trốn ra ngoài những mười bảy lần”.

Tôi cúi đầu nhìn đôi tay bị trói, vẻ mặt đáng thương: “Là suýt nữa thì trốn được ra ngoài”.

“Đúng, suýt nữa thì để em trốn ra ngoài rồi”. Lòng mảy mảy động, Vĩnh Kỳ tiến sát lại, chăm chú nhìn tôi: “Em định trốn đi đâu?”.

Đương nhiên là trốn đến nơi không có anh rồi.

Tôi chuẩn bị phản pháo, phát hiện sắc mặt Vĩnh Kỳ không được tốt, đành phải nuốt trở lại, cúi đầu ủ rũ trả lời: “Chỉ là muốn ra ngoài đi dạo một chút thôi mà”.

Vĩnh Kỳ hừ nhạt: “Đi dạo, em muốn trốn anh thì có?”.

Coi như anh cũng tự biết mình, không trốn anh thì trốn ai? Tôi ngắc đầu, để hấn nhìn cho rõ tội lỗi hấn đã gây ra ôi và cổ tôi: “Thế này đi, anh không lại gần thì tôi không trốn nữa”, bắt đầu ra điều kiện với hấn.

“Được, anh tạm thời không lại gần em”. Không ngờ Vĩnh Kỳ lại gật đầu đồng ý luôn.

Kết quả đàm phán đạt được quá dễ dàng khiến tôi buộc phải nghi ngờ.

Bộp, tự dưng có một vật rơi trên đầu gối tôi.

“Trong lúc ăn cơm, anh tạm thời không lại gần em”. Vĩnh Kỳ cúi xuống nhìn tôi nói: “Em xem cái này trước đã”.

Tôi cúi đầu nhìn, hóa ra là cuốn sách chết tiệt đã khiến tôi bị hàm oan hôm trước. Sao mẹ tôi còn không đốt nó đi?

“Tôi không xem!”, đôi tay bị trói của tôi xé nó làm hai, ném thẳng ra xa. Bộp! “Sao tôi lại phải xem thứ này chứ?”

Vĩnh Kỳ điềm nhiên trả lời: “Em không xem thì làm sao tiến hành bước tiếp theo được đây?”.

Tôi chỉ muốn ngắt ngay tại chỗ: “Sao tôi lại phải tiến hành bước tiếp theo? Đợi đã, anh nói bước tiếp theo là ý gì?”, giọng nói của tôi bất giác run lên.

Khuôn mặt tức tối của Vĩnh Kỳ đột nhiên quay ngoắt một trăm tám mươi độ, tươi cười nói: “Đồng Đồng không cần giả vờ, em biết rõ mà”. Hấn tiến sát lại, cười gian xảo hơn: “Cuốn đó không phải em cũng xem qua một chút rồi còn gì?”.

Thoáng cái, Vĩnh Kỳ đã chạm vào cổ tôi, mân mê vuốt ve liên hồi.

Tôi run lấy bầy: “Đừng đùa nữa. Như thế sẽ rất đau, hơn nữa, cái đó... cái đó...”.

“Anh sẽ không làm đau em đâu”. Vĩnh Kỳ chậm rãi liếm vành tai tôi: “Anh đã suy nghĩ từ rất lâu rồi, cơ hội lần này thật hiếm có. Đồng Đồng lại là người rất dễ dao động, nếu không nấu gạo thành cơm, em sẽ không hết lòng hết dạ với anh...”.

Giọng hấn càng nói càng nhẹ nhàng, da gà toàn thân tôi nổi lên điểm danh đầy đủ.

“... thay vì ngày đêm thấp thỏm lo lắng, chẳng thà dứt khoát một lần cho xong”.

“Vĩnh Kỳ, anh đừng có làm vậy. Tôi cảnh cáo anh...”

“Cảnh cáo cái gì?” Vĩnh Kỳ đột ngột buông tôi ra, đến bên bàn rót một cốc cô ca, đưa lên miệng tôi: “Anh còn không hiểu em chắc? Cứ mỗi khi sợ là em lại cảnh cáo này cảnh cáo nọ. Đồng Đồng, cách đe dọa này hoàn toàn chẳng có tác dụng với anh đâu”.

Tôi uống ừng ực hết sạch cốc cô ca. Cổ họng sưng khoái rồi, tiếp tục tranh luận với Vĩnh Kỳ.

“Đầu tiên, tôi không thích anh”.

“Em thích anh, chỉ là lúc này em vẫn chưa nhận ra thôi”, Vĩnh Kỳ mỉm cười.

Tôi lườm hấn: “Chúng ta đều là con trai, tôi không phải biến thái”.

“Yêu người cùng giới không có nghĩa là biến thái”. Vĩnh Kỳ nói: “Hơn nữa chuyện chúng ta đều là con trai anh đã biết từ lúc ba tuổi. Và từ ba tuổi anh cũng đã tháo gỡ được khúc mắc ấy rồi. Dù em là con trai, anh vẫn thích em”. Câu cuối hấn thêm vào làm tôi không biết nên tức ói máu hay nên cảm động rơi lệ nữa.

“Anh lúc nào cũng bắt nạt tôi!”

“Người như em không bắt nạt sao được?”

Nói thế mà nghe được à? Tôi tức đến nỗi vênh râu trợn mắt. Nhưng không có râu, đành trợn mắt không thôi vậy.

“Đồng Đồng, anh thực sự không nhịn nổi nữa”.

Hắn từ từ tiến lại, như mãnh thú nghỉ ngơi đủ rồi bắt đầu lên đường đi săn.

Bầu không khí nguy hiểm bao trùm.

Tôi biết sắp xảy ra chuyện, lo sốt vó cả lên, kết quả là buột miệng thốt ra: “Cố nhịn một chút, Vĩnh Kỳ, anh cố nhịn một chút đi. Để tôi nghĩ đã”.

Hắn không chịu: “Em cũng phải thông cảm cho anh. Tính từ lúc ba tuổi đến giờ, anh đã nhịn bao nhiêu năm rồi?”.

Không phải chứ? Từ ba tuổi đến bây giờ? Không ngờ trên thế gian này lại có người dậy thì sớm như thế!

Lúc tôi bận trợn mắt sợ hãi, hắn đã từ tốn đề lên người tôi.

“Đồng Đồng, bước cuối cùng này tuyệt diệu vô cùng”, Vĩnh Kỳ nhẹ nhàng dụ dỗ tôi: “Em nhất định sẽ rất thích”.

Tôi hét toáng: “Anh nói bậy. Sao tôi lại có thể thích chứ?”.

Vĩnh Kỳ gãi đầu, ngạc nhiên nhìn tôi: “Ủa? Chẳng lẽ em không cảm thấy toàn thân nóng ran, tay chân mềm nhũn, dục vọng xâm chiếm sao?”.

Tôi khinh bỉ: “Có anh mới toàn thân nóng ran, tay chân mềm nhũn, dục vọng xâm chiếm ấy! Đồ dê cụ!”.

“Nhưng mà...” Vĩnh Kỳ chậm rãi nói: “Không phải em đã uống sạch cốc xuân dược đầy ắp lúc nãy sao?”.

Xuân dược? Tôi chợt nhớ lại cốc cô ca hắn chìa ra lúc nãy.

“Ừ...”

Bị hắn nhắc nhở, tôi lập tức toàn thân nóng ran, tay chân mềm nhũn, dục vọng xâm chiếm. Những cái vuốt ve nhẹ nhàng như có như không của Vĩnh Kỳ càng làm tôi kích động.

“Anh là đồ thô bỉ, vô liêm sỉ, hạ lưu!”, mặc dù tay hắn khiến tôi rất dễ chịu nhưng tôi vẫn to mồm chửi hắn.

Vừa thở dốc chửi rửa, vừa ưỡn người đón nhận những cái vuốt ve của hắn quả là có chút vô duyên, nhưng mọi người đều biết tất cả là do nguyên nhân khách quan.

Những nguyên nhân khách quan đó là: thứ nhất, tôi bị lừa uống xuân dược; thứ hai, tôi là một thằng con trai, mà con trai là loại sinh vật khi bị kích động thì không còn tuân theo mệnh lệnh nào cả.

“Đồng Đồng, để tránh đem dài lâu lắm, anh quyết định ra đòn quyết định”. Bàn tay Vĩnh Kỳ đã chui sâu vào trong áo sơ mi, khiến tôi toàn thân run lấy bầy: “Em sẽ không hận anh chứ?”.

“Đương nhiên là có!”, bàn tay hắn làm khoái cảm dâng lên, tôi cắn răng thật chặt: “Tôi hận anh đến chết”.

Hắn đột nhiên thu tay lại: “Vậy thôi, anh không muốn em hận anh”.

Da thịt thiếu vắng bàn tay vuốt ve của hắn lập tức điên cuồng phản đối, từng đợt hơi nóng không còn gì chống đỡ, sắp thiêu cháy tôi đến nơi rồi.

“Cho dù bây giờ dừng tay tôi cũng hận anh!”, mắt tôi dường như không mở ra nổi, giọng nói đan xen với cảm xúc khác lạ, dần dần trở nên gấp gáp, khản đặc: “Tôi hận anh cả đời này”. Mấy chữ cuối cùng được thốt ra với ngữ khí chém đinh chặt sắt.

Vĩnh Kỳ thần nhiên như không, cười hì hì trườn tay vào trong áo tôi lần nữa: “Vậy thì anh ra tay đây”.

“Ừm...”, bị hắn chạm vào một cái, tôi lập tức cong người phối hợp.

Hắn móc đầu ra loại xuân được hiệu nghiệm thế này?

Những động chạm vuốt ve làm dây trối ở tay tôi dần dần lỏng ra.

Mặc dù dục vọng xâm chiếm nhưng lý trí vẫn tỉnh táo, dây trối bị nới lỏng, lòng tôi lập tức vui mừng khôn xiết.

Liếc mắt nhìn Vĩnh Kỳ, dục vọng trong mắt hắn còn dữ dội hơn cả người đã uống xuân được là tôi đây, hơi thở vô cùng nặng nề. Tay hắn chậm rãi từ ngực lần xuống bụng tôi.

“Vĩnh Kỳ...”

“Ừm, anh thích nghe em gọi tên anh”. Vĩnh Kỳ nhẹ nhàng hôn, kéo khóa quần tôi: “Đồng Đồng gọi tên anh là ngọt ngào nhất”.

“Vĩnh Kỳ, anh có nhớ hộp trang sức mà mẹ anh tặng mẹ tôi không?”

“Ừ, nhớ chứ”. Trong lúc trả lời hắn hôn tôi không dưới chục cái, đầu ngón tay còn lướt qua chỗ nhạy cảm của tôi, làm tôi thở dốc một hồi.

Đầu óc sắp mụ mị, phải nhanh chóng hành động thôi.

“Cái hộp đó đặt ở nóc tủ bên cạnh này”.

“Vậy thì sao?” Vĩnh Kỳ dịu dàng nói: “Đồng Đồng, em đừng làm ồn. Tập trung hưởng thụ đi, rất thoải mái đấy”. Giọng hắn trầm ấm, có sự hấp dẫn hiếm thấy, nghe dễ chịu vô cùng.

“Ừ, không nói nữa”. Tôi ngoan ngoãn ngậm miệng.

Giây tiếp theo, cái hộp trang sức đập thẳng vào gáy hắn.

Bốp! Vĩnh Kỳ bị đánh lén, kinh hoàng trợn mắt nhìn tôi.

“Đồng...” , hắn từ từ ngã xuống.

Tôi không dám thở mạnh, nhanh nhẹn chui ra. Trong thời khắc nguy hiểm, năng lực tiềm ẩn được phát huy hết mức, tôi mau mắn dùng dây thừng trối tay hắn ra sau.

“Phù, thoát được rồi”. Tôi thích thú chiêm ngưỡng bộ dạng bị trối của Vĩnh Kỳ, đột nhiên nhớ ra vết thương sau đầu hắn.

Hi vọng chưa đánh hắn thành thiếu năng. Tôi giờ tay sờ, không có máu. Chắc không có chuyện gì đâu, Vĩnh Kỳ da dày thịt nhiều mà.

Tiếp theo, xem xét tình cảnh của mình.

Không hay rồi! Cúi đầu nhìn một lượt, cúc áo đã bung hết, phía dưới cảnh xuân lại càng lộ rõ. Sự trong trắng đã bị xâm phạm một nửa rồi.

Không có thời gian để thương tiếc nửa phần trong trắng vô hình kia, vấn đề trước mắt quan trọng hơn nhiều.

Vĩnh Kỳ đã ngất xỉu, mà tôi thì vẫn đang ở trong tình trạng dục vọng chưa được thỏa mãn.

Làm sao bây giờ? Tôi chau mày nhăn trán, đi đi lại lại trong phòng.

Tắm nước lạnh? Ra ngoài tìm thuốc giải? Hay cứ để thế này đến mai? Nghĩ ra mấy biện pháp, càng nghĩ càng điên người. Tại sao chuyện rõ ràng là do Vĩnh Kỳ gây ra mà lần nào tôi cũng phải giải quyết?

Quay lại nhìn, Vĩnh Kỳ đang nhắm mắt thư thái vô cùng. Tên khốn, hắn muốn làm yêu râu xanh sao không tự mình uống xuân được, bắt tôi uống làm gì? Tôi nghiêng răng ken két, dăm dăm nhìn Vĩnh Kỳ đúng một phút, đột nhiên nảy ra ý nghĩ đen tối.

Hừ, định làm thịt tôi? Không bằng để tôi làm thịt anh cho rồi. Tôi uy phong lẫm liệt bước đến chỗ Vĩnh Kỳ đang nằm trên sofa, khuôn mặt say ngủ đẹp như thiên thần.

“Hà hà, thật là một bữa ăn hấp dẫn...”, tôi bắt chước bộ dạng bọn dê cụ, cười khan hai tiếng tự cổ vũ mình, vỗ vỗ mặt Vĩnh Kỳ, vô cùng vui vẻ vì hẳn chẳng có phản ứng gì cả.

Lửa nóng thiêu đốt thân thể, lại nhớ đến cuộc sống đại học thê thảm của mình, tôi càng nghĩ càng thấy mình tuyệt đối không thể bỏ qua cơ hội báo thù ngàn năm có một này.

Hơn nữa, không phải do tôi bị dục vọng che mắt, mà là nguyên nhân khách quan bắt buộc tôi phải làm thế.

“Vĩnh Kỳ, đây gọi là tự tạo nghiệt, không trách ai được”. Tôi tự lẩm bẩm, tiện thể thanh minh với thượng đế một chút về hành vi của mình, sau đó mới bắt đầu ra tay.

Đầu tiên là cởi áo sơ mi của hắn, bộ ngực săn chắc lộ ra. Làn da màu đồng khỏe mạnh, đưa tay sờ trơn láng mát lạnh. Chẳng biết có phải do tác dụng của xuân dược hay không mà tim tôi bỗng đập loạn xạ.

Ra đòn quyết định là chiến lược của Vĩnh Kỳ, áp dụng lên người hắn thì cũng hợp lý thôi. Vừa cởi bỏ quần áo của Vĩnh Kỳ, tôi vừa ngẫm nghĩ bước kế tiếp nên làm gì.

“Bước tiếp theo phải làm gì nhỉ?” Trong đầu tôi lơ mơ có vài khái niệm nhưng đến lúc động thủ lại không biết phải làm thế nào mới đúng. Vĩnh Kỳ chắc chắn biết, nhưng không thể đánh thức hắn dậy bảo hắn chỉ cho tôi được. Mất lướt quanh phòng, tôi lập tức nhảy căng lên vì mừng: “Hà hà, chẳng phải là có sách sao?”.

Tôi lật cuốn sách bị xé làm hai phần lên, bắt đầu nghiêm túc nghiên cứu.

“Vĩnh Kỳ, đây là ý trời”. Tôi vừa xem sách vừa cảm tạ đấng Thượng đế trên cao: “Anh xem, trong sách ghi rõ từng chút một, đến sau khi làm xong phải chú ý những gì cũng có luôn”.

Ném cuốn sách sang một bên, tôi hào hứng đề lên người hắn.

“Đầu tiên mở rộng hai đùi”.

“Không đúng, phải hôn đối phương trước, phải có màn dạo đầu”.

“...”

“Hắn xỉu rồi, bỏ qua màn dạo đầu vậy. Trực tiếp mở rộng hai đùi thôi...”

Tôi dùng hết sức bình sinh, mồ hôi chảy ra như tắm, chiến đấu gian khổ với tấm thân vô cùng đẹp đẽ nhưng nặng như xác heo của Vĩnh Kỳ. Người không trực tiếp trải qua thì không cách nào hiểu được nỗi khổ này đâu.

Cuối cùng, tôi đành bỏ cuộc. Không có sự hợp tác của đối phương, muốn tiến vào nơi chật hẹp đó quả là chẳng dễ dàng gì.

Tôi thở dài một tiếng: “Mình là chính nhân quân tử, mấy chuyện thế này đương nhiên không làm”. Tôi chọc chọc má Vĩnh Kỳ, không cam tâm hừ nhạt: “Mặc dù cái tên khốn như anh thì cũng đáng bị dạy dỗ một trận nên thân lắm”.

Sau đó, tôi cọ lên tấm lưng trơn mịn của hắn, giải quyết nỗi khó chịu tích tụ trong người.

Chất lỏng màu trắng bắn lên đùi hắn, khoái cảm tà ác ẩn sâu trong lòng dâng lên. Hà hà, cũng coi như trả được mối thù nhỏ rồi.

Tôi dương dương đắc ý đi tắm, lúc quay lại liền tuân theo nguyên tắc “đã không làm thì thôi, đã làm phải làm cho hoành tráng”, hôn tới tấp lên cơ thể Vĩnh Kỳ, tạo ra một bầu không khí mờ ám kinh người.

Buổi tối, trước sự chờ đợi của tôi, Vĩnh Kỳ chậm chậm mở mắt ra.

“Ưm?”, ánh mắt mơ hồ, lông mi khẽ động đậy, biểu cảm của hắn làm tôi sướng khoái vô cùng.

Lúc hắn khẽ giằng sợi dây thừng trên tay, tôi bật cười ha hả: “Vĩnh Kỳ, anh dậy rồi à?”.

Vĩnh Kỳ cúi đầu, nhìn cơ thể trần truồng của mình chỉ chút những vết hôn.

“Đồng Đồng, thế này là thế nào?”

Tôi chau mày: “Anh không nhớ gì thật sao? Anh tự động hiến thân cho tôi mà”.

Nhìn biểu cảm ngơ ngác của hắn, tôi xoa xoa cái bụng đang rất khó chịu vì phải nhịn cười đến phát đau, nở nụ cười dịu dàng: “Tôi thật sự là số 1 dịu dàng đấy, chẳng làm anh đau tẹo nào cả”.

“Số 1?”, đôi mắt đen láy của Vĩnh Kỳ bám chặt tôi. Lúc này trông hắn thật đáng yêu, khuôn mặt tuấn tú đẹp dễ mê hồn.

“Ừ”. Tôi gật đầu: “Tôi đã làm thịt anh rồi”.

Về mặt của Vĩnh Kỳ hay ho hơn bất cứ lúc nào: “Em... làm thịt... anh?”.

Tôi lấy tấm, chậm rãi rửa răng, ra vẻ đang hôi tưởng lại hương vị thơm ngon vừa được thưởng thức – mặc dù tôi chẳng thưởng thức được cái quái gì cả.

“Vĩnh Kỳ, mùi vị của anh rất tuyệt”. Tôi vỗ vỗ khuôn mặt còn đang ngơ ngác, cúi đầu cẩn nhẹ lên sống mũi thẳng tắp của hắn: “Hôm nay anh đã mệt rồi, tôi cũng mệt. Đi ngủ thôi”, “Cởi trói cho anh”.

“Hử?”

“Em không cởi trói thì anh làm sao tắm rửa đi ngủ đây?”

Cứ đùa, cởi trói cho anh để chết à? Tôi biết rõ bộ mặt thật của Vĩnh Kỳ, lúc này hắn ngoan ngoãn thế thôi, đến khi tay tự do một cái, hắn không nhảy xổ vào tôi mới lạ.

Tôi lắc đầu lia lịa: “Không được, không được. Nhỡ chẳng may anh nghĩ quẩn muốn tự sát thì sao? Tôi không biết ăn nói thế nào với dì đã đành, nhưng mẹ nhất định bắt tôi xuống mộ cùng anh”. Nghĩ đến tâm hồn hắn có lẽ đang bị tổn thương sâu sắc, tôi vô cùng nhân từ nói: “Thế này đi, tôi sẽ tắm dùm anh”.

Mắt hắn liền sáng bừng, hớn ha hớn hở nhìn tôi: “Chẳng mấy khi em chủ động thế này”.

“Đương nhiên, tôi là một thanh niên có trách nhiệm”. Tôi lại đắc ý véo má hắn một cái: “Từ giờ trở đi anh là người của tôi rồi”.

Đêm đó, tôi đã rất tận tình tắm dùm hắn.

“Mang tai vẫn chưa kỳ”.

“Biết rồi”.

“Đừng quên rửa sạch cả chỗ đó của anh nữa”.

“Biết rồi”.

Thần kinh của Vĩnh Kỳ cực tốt, nếu tôi là hắn chắc đã khóc hết nước mắt rồi. Còn hắn chỉ thộn mặt ra một chút rồi coi như không có gì xảy ra, lúc được tôi tắm hộ còn dám sai khiến này nọ.

Nói thật thì bộ dạng lúc này của hắn nhìn rất sượng mắt: hai tay bị trói sau lưng, toàn thân trần như nhộng. Bởi thế lúc tôi xắn tay áo, khom người chà lưng giúp hắn, lòng cũng thấy hơi hơi tình nguyện.

Vĩnh Kỳ sung sướng hưởng thụ sự phục vụ tận tình của tôi, đột nhiên lẩm bẩm: “Kỳ lạ, sao chẳng thấy đau chút nào? Nghe nói lần đầu rất đau mà”. Hắn ngẩng đầu hỏi tôi: “Đồng Đồng, có thật là em nằm trên không?”.

“Hả?”, chiếc khăn trên tay chợt trở nên trơn tuột, tôi vội vàng nắm chặt lại: “Đương nhiên là tôi nằm trên rồi, anh ngủ như lợn thì nằm trên kiểu gì? Anh không đau là vì tôi đã rất dịu dàng. Dịu dàng, anh có hiểu không hả?”, tôi véo má hắn một cái thật mạnh, cười hì hì: “Tôi thương anh lắm mà”.

Có lẽ tại tôi tự dưng nhiệt tình sôi nổi quá đáng, Vĩnh Kỳ ngẩn người ra nhìn, sau đó rùng mình một cái, lập tức cúi đầu. Tôi thở phào, cũng coi như qua được một ải rồi.

“Này, phải rửa bên dưới nữa”.

Thói quen khó bỏ, tôi vô thức đập vào đầu Vĩnh Kỳ một cái: “Kêu cái gì mà kêu?”. Trải qua một buổi chiều sống gió, bây giờ khi đối diện với người anh em ngoại cỡ của hắn, tôi không còn cảm giác xấu hổ như lúc đầu nữa rồi.

Vĩnh Kỳ rên lên một tiếng, xị mặt kêu khổ: “Vừa nói là thương anh, bây giờ đã đánh ngay được”.

“Hi hi, xin lỗi nhé”. Tôi mỉm cười lấy lòng: “Phản xạ tự nhiên thôi”. Liếc xuống dưới, hấn đang có phản ứng!

Tôi kinh hoàng ngẩng lên nhìn hấn.

“Anh thích em mà, thấy em đương nhiên sẽ phản kích”. Vĩnh Kỳ bình thản như không nhìn lại tôi.

“Phản kích cái đầu anh ấy!” Tôi bạo dạn dùng ngón tay búng đỉnh đầu đang ngẩng cao của hấn, ra lệnh: “Trở về trạng thái nguyên thủy ngay!”.

Không chạm vào còn đỡ, chạm xong nó lại càng vươn cao hơn. Vĩnh Kỳ “Ừ” một tiếng, khe khẽ thở dốc.

Cảm xúc rạo rực lập tức ngập tràn căn phòng.

“Đồng Đồng...” Vĩnh Kỳ khẽ nói: “Anh đã là người của em rồi, em phải giúp anh giải quyết”.

Tôi nhảy dựng lên: “Cái gì? Giúp anh giải quyết?”.

“Đương nhiên”. Hấn nói rành rọt từng chữ: “Chiều nay anh đã giúp em rồi, bây giờ đến lượt em giúp anh. Cái này gọi là có qua có lại”.

“Qua lại cái đầu anh ấy!” Đứng nói là hấn hoàn toàn chẳng giúp tôi gì cả, mà cho dù hấn có giúp tôi đi chăng nữa thì tôi cũng tuyệt đối không tự nguyện hiến thân giúp hấn. Tôi quên mất phải “thương” hấn, giờ tay gõ như đánh trống lên trán hấn, chỉ hận không thể làm hấn bất tỉnh ngay được: “Tôi là số 1, nghe rõ không hả? Tôi thích làm thì làm, không thích thì không làm!”, tôi hét to vào tai hấn, làm hấn suýt nữa điếc lun.

Hôm nay Vĩnh Kỳ xui tận mạng, hai tay bị mất tự do, đành để mặc tôi hành hạ. Hấn nhắm mắt lại, mặt xị một đồng, rầu rĩ nói: “Em không phải người yêu tốt, chỉ biết lo ỉnh, chẳng quan tâm gì đến anh cả”.

“Hả, dám phê bình tôi?” Tôi gõ phát cuối cùng lên trán hấn, mở vòi nước xả từ đầu đến chân hấn một lượt, coi như công trình tắm rửa đến đây kết thúc: “Tắm xong rồi, anh lập tức lên giường đi ngủ cho tôi”.

Hấn ngoan ngoãn đứng dậy, để tôi quấn khăn tắm lên người.

Vĩnh Kỳ mặt mũi thất vọng, sau khi được tôi “tận tình khuyên bảo”, dường như hấn đã thôi hấn ý nghĩ xa xỉ nhờ tôi giải quyết hộ.

“Đồng Đồng, chúng ta ngủ chung một giường nhé”.

“Không”.

“Không ngủ cùng nhau, nửa đêm anh muốn đi vệ sinh thì làm thế nào?” Hấn cho tôi xem bàn tay bị trói sau lưng của mình, bướng bỉnh nói: “Em không ngủ chung với anh, đêm nay anh tè dầm ra giường. Hừ, chẳng nào ngày mai em cũng là người giặt ga”.

Tôi tức điên.

Không ngờ trên đời lại có người mặt dày như hấn, đã thế còn được vinh danh là Bạch mã hoàng tử của trường mới kinh chứ. Tôi thật muốn bọn Ông Ly Ly nghe được câu nói vừa rồi của hấn.

Có điều dựa vào sự mê muội ngu ngốc của bọn họ, nói không chừng còn gào thét ầm ĩ: “Vĩnh Kỳ thật cá tính”.

“Anh...”, tôi nghiêng răng nghiêng lợi nửa ngày trời, nhìn đáng vẻ ung dung thản nhiên của hấn, thật chỉ muốn lao đến cắn hấn vài miếng cho bỏ tức.

“Anh đã là người của em rồi”. Hấn trưng biểu cảm hờn trách.

“...” Tôi chửi thầm một tiếng, nuốt cơn giận vào bụng: “... Được rồi, chúng ta ngủ chung một giường”.

Nắm lấy dây thừng trên tay Vĩnh Kỳ, lôi hấn vào phòng. Cầm một đầu dây thừng buộc chặt vào thành giường. Nằm dài ra giường.

“Nằm im ngủ đi”. Tôi cảnh cáo hắn: “Anh mà dám tè dầm... tôi... hừ hừ... tôi cho anh thành hoạn quan”.

“Đồng Đồng”. Vừa tắt đèn, Vĩnh Kỳ đã lên tiếng.

“Gì nữa?”

“Hôn chúc ngủ ngon”.

“Anh phiền quá đấy!” Tôi ôm hắn hôn đại một cái.

Ừm, mùi vị không tệ, thơm tho sạch sẽ. Cũng dễ hiểu, do tôi đích thân tắm cho hắn mà, đương nhiên là phải sạch rồi. Không kìm được lại hôn thêm cái nữa.

“Ngủ đi”. Sau khi hôn hai cái, đến lúc nói câu này, âm thanh của tôi dịu dàng hơn rất nhiều.

“Đồng Đồng...”

“Lại gì nữa?”

“Em phải ôm anh”.

“Phiền chết đi được!” Không thể nuông chiều hắn mãi được, tôi cố ý quay mặt vào tường.

Sau lưng vang lên giọng nói khe khẽ của Vĩnh Kỳ: “Anh đã là người của em rồi...”, ngữ khí rụt rè, nghe như sắp khóc đến nơi vậy.

Tôi bất mãn cầu nhàu một câu: “Thật đáng ghét”, xoay người, ôm lấy hắn.

Mùi vị thơm mát sáng khoái của hắn chậm rãi tiến vào mũi tôi. Da hắn trơn láng mịn màng, sờ vào vô cùng thoải mái. Cơ thể không quá cứng, cũng không quá mềm như gấu bông, ôm rất dễ chịu, còn ấm áp nữa.

Tôi cứ ôm hắn như thế, bất giác cảm thấy, Vĩnh Kỳ làm gối ôm thật tốt.

12. Chương 12

Chương 12

Biết rõ sự xảo quyệt và sức phá hoại của Vĩnh Kỳ khủng khiếp cỡ nào nên cứ cách một giờ, tôi lại kiểm tra dây thừng trên tay hắn vài lần. Để đề phòng bị hắn phản công, đêm nào tôi cũng bắt ngờ tỉnh dậy hai ba lần, xem hắn có thực đang ngủ say không.

Lần nào cũng chỉ nhìn thấy gương mặt say ngủ hiền lành đáng yêu của hắn.

Khi ngủ nhìn hắn dễ thương hơn lúc không ngủ nhiều, mỗi lần nhắm nhìn khuôn mặt say ngủ của hắn tôi đều có ý nghĩ này.

Vĩnh Kỳ tỏ ra hết sức ngoan ngoãn, tôi cứ tưởng hắn sẽ giữ đủ trò, nào ngờ từ lúc bị trói đến giờ vẫn chưa thấy hắn kêu ca câu nào.

Trói tên yêu tinh chuyên gây chuyện này được ba ngày, tự dưng tôi cảm thấy rất mệt.

“Này, anh có nhận ra mấy hôm nay sắc mặt tôi không được tốt không?”, tôi ngồi cạnh bàn ăn, lơ đãng hỏi Vĩnh Kỳ.

Vĩnh Kỳ đang say sưa ăn món thịt bò xào nấm tôi làm: “Sắc mặt không tốt à? Có một chút. Đồng Đồng, anh muốn ăn miếng thịt ở sát rìa đĩa kia”. Hắn chọn xong một miếng thịt, bắt đầu mở miệng đòi hỏi.

“Đây”.

“Không phải miếng đó, miếng sát rìa cơ, miếng mỏng và to kia ấy”.

“Thì cái này cũng là thịt bò”.

“Không giống nhau...”

Tôi cầm đũa phang luôn lên đầu hắn: “Có ăn hay không? Không ăn cho chết đói”.

Thấy tôi điên tiết, Vĩnh Kỳ lập tức cúi đầu im bật.

“Đừng có làm bộ đáng thương với tôi”, tôi cảnh cáo hắn, bỏ miếng thịt hắn mong mồi vào miệng mình.

“Đồng Đồng, em định bao giờ cởi trói cho anh?”

“Hừ”. Tôi lấy một hạt đậu phộng bỏ vào miệng. Bao giờ anh không dám làm gì tôi, bao giờ mức độ nguy hiểm của anh về mo.

“Thực sự thì nếu em muốn trói anh, anh cũng cam tâm tình nguyện”. Vĩnh Kỳ nhẹ nhàng nói: “Em muốn anh làm gì, anh cũng cam tâm tình nguyện cả”.

“Hừ”. Tôi lại ném thêm một hạt đậu phộng vào miệng. Nói thật thì cảm giác lúc này rất sướng khoái, giống như Đại Vương bắt được mỹ nữ vậy. Mỹ nữ không ngừng khóc lóc van xin Đại Vương thả cô về nhà – chỉ là lúc này mỹ nữ đổi thành dê xồm thôi.

“Có điều, anh nghĩ nếu cứ tiếp tục thế này thì thiệt cho em quá”.

“Hử?”, tôi quay đầu nhìn sang, mặt hắn rất gian, chắc chắn đang có âm mưu gì rồi.

Quả nhiên, Vĩnh Kỳ nói: “Ba hôm nay, bát do em rửa, nhà do em quét, quần áo do em phơi, thức ăn do em nấu...”, hắn thuật lại từng li từng tí: “...Không những thế, em còn phải tắm rửa cho anh, anh đi vệ sinh em còn phải kéo hộ khóa quần, cơm ăn cũng do em nấu...”.

“Chả trách tôi lại mệt thế này”, tôi chợt tỉnh ngộ, ném ánh mắt căm phẫn về phía tên lười biếng khôn khéo.

“Đúng thế, vì vậy sắc mặt em mới không được tốt”. Hắn cười hì hì, dụ dỗ tôi: “Hay là thế này, chúng ta đổi vai. Anh làm việc nhà, giúp em tắm rửa bón cơm được không?”.

Nụ cười nham nhở của hắn làm tôi rùng mình, vội lắc đầu quầy quậy: “Tôi không thèm!” rồi nhảy bật dậy, vòng qua sau lưng hắn xem dây thừng còn chắc không. Tận mắt chứng kiến sợi dây thừng vẫn chắc như lúc sáng sớm, tôi mới an tâm ngồi xuống ghế.

Vĩnh Kỳ thấy kế hoạch thất bại, buồn rầu nhìn tôi một lúc, lại tiếp tục mở miệng: “Em trói anh thế này, tay anh không hoạt động trong một thời gian dài sẽ bị tàn phế mất”.

“Tàn phế càng tốt”. Tôi nhét một miếng nắm vào miệng hắn, tiếp tục bỏ một hạt đậu phộng vào miệng mình: “Dù sao thường ngày anh có khác gì tàn phế đâu, có việc nào là anh tự làm không hả?”.

Vĩnh Kỳ im lặng một hồi, bỗng cười khó hiểu.

“Đồng Đồng”, hắn từ tốn nói: “Mẹ và bác đi du lịch cũng sắp về rồi”.

“Càng tốt, mẹ và dì về rồi, tôi sẽ có người bảo vệ. Anh không thể tác oai tác quái được nữa”.

“Bọn họ trở về thấy cảnh này sẽ nghĩ sao đây?” Vĩnh Kỳ giả giọng hù dọa: “Anh không khuyên bảo được em, ngược lại còn bị em cưỡng bức. Thằng nhóc chết tiệt, cả anh kết nghĩa mày cũng dám ra tay, tao bắt mày phải chịu trách nhiệm với Vĩnh Kỳ!”. Hắn đột nhiên cao giọng la hét, khẩu khí mạnh mẽ, biểu cảm sinh động, bắt chước mẹ tôi một cách hoàn hảo.

Tay run run, đậu phộng đưa nhăm lên mũi.

“A... chết tiệt...”. Tôi lúng túng vứt hạt đậu đi ngẩng đầu trợn mắt nhìn Vĩnh Kỳ, xắn tay áo, chuẩn bị tung Đại Lực Kim Cang Chuông vào khuôn mặt đáng ghét của hắn.

Vĩnh Kỳ chẳng hề sợ hãi, thản nhiên nói: “Không những thế, trong quá trình cưỡng bức còn gỡ vũ lực, hết đâm lại đá”. Hắn nói năng trôi chảy, trưng ra vẻ mặt người – bị – hại, cuối cùng kết lại một câu: “Đồng Đồng đã cưỡng bức con như thế đấy”.

“Anh anh anh... anh nói cái gì?”, bàn tay tôi khựng lại giữa chừng.

“Anh đang nghĩ xem nên kể lại mọi chuyện với bác như thế nào”. Vĩnh Kỳ ngẩng đầu nhìn tôi một cái, lông mi khẽ chớp chớp, còn rất tốt bụng nhắc nhở tôi: “Đồng Đồng, em đừng tưởng không đánh vào mặt là bác không biết”.

Tôi đành phải bỏ ý định đánh lên người hắn.

Đúng, sao có thể dùng bạo lực với anh mình được? Nên dùng lý lẽ để giải quyết vấn đề thì hơn.

“Vĩnh Kỳ, anh đừng có nói bậy, chuyện có diễn ra như thế đâu”.

“Ồ? Vậy chuyện diễn ra như thế nào?”

Tôi sững ra một lúc, khuôn mặt bắt đầu trắng bệch: “Cái này... đâu phải tôi có dự tính từ đầu. Là anh trói tôi, còn bắt tôi uống xuân dược...”.

“Ừ”. Vĩnh Kỳ gật đầu, mỉm cười nói: “Còn uống xuân dược từ trước, rõ ràng là sớm đã có ý định ra tay với anh”.

Tôi lập tức nhảy dựng: “Xuân dược là anh lừa tôi uống đấy chứ!”.

“Thế thì phải xem bác sẽ tin lời ai đây”. Vĩnh Kỳ lạnh lùng phản bác: “Hơn nữa, cuối cùng là em đề anh xuống”.

“Tôi...”, tôi đi đi lại lại loay quanh một chỗ, cân nhắc kỹ càng thiệt hơn, cuối cùng quay lại, nghiêm giọng thú nhận: “Vĩnh Kỳ, thực ra hôm đó, tôi không làm gì anh cả”.

Hắn chẳng hề vui sướng, chỉ lạnh lùng nhìn tôi, gật đầu cười châm chọc: “Được lắm, em ăn xong định chùi mép bỏ đi chứ gì”.

Trời ạ! Thực sự là chưa ăn được gì cả!

“Tôi có biết làm như thế nào đâu, sao mà làm thịt anh được?”

“Có sẵn sách đấy thôi. Em còn tự khen mình thông minh bẩm sinh, học một biết mười mà”.

“Không phải anh đã thắc mắc sao không bị đau chút nào còn gì?”

“Đó là vì em đã rất dạn dày”.

Lần này có nhảy xuống Hoàng Hà cũng không rửa hết tội.

“Đó... chuyện đó...”, tôi dờ mắt một lúc, rụt rè đề nghị: “Chúng ta hãy giữ bí mật, coi như chuyện này chưa từng xảy ra được không?”.

“Được thôi”.

Tôi giật mình, hơn hử hỏi dồn: “Thật chứ?”.

Vĩnh Kỳ tỏ ra bí ẩn, bắt tôi ghé sát lại gần: “Em có thể giết người diệt khẩu. Người chết chắc chắn có thể giữ bí mật, đây là bí kíp của Cổ Long đấy nhé”.

Suýt nữa thì tôi đưa tay lên tát hắn một cái, nhưng nghĩ đến cảnh mẹ về nhìn thấy thương tích trên mặt đứa cháu trai yêu quý, đành đau khổ thu cánh tay lại.

“Đồng Đồng, nếu em định giết người diệt khẩu thì không cần lo lắng để lại thương tích đâu”. Vĩnh Kỳ chớp mắt nhìn tôi: “Bởi vì sau khi giết người nhất định phải thủ tiêu xác chết”.

“Cứu mạng!”, tôi hét ầm lên.

Lại lượn vòng vòng tại chỗ một hồi, tôi hỏi hắn: “Phải làm thế nào thì anh mới tin là tôi chưa làm thịt anh?”.

“Đánh chết anh cũng không tin là em chưa làm thịt anh”. Tự dưng thái độ của hắn kiên quyết đến kinh người: “Em đánh anh ngất xỉu, còn uống xuân dược, sau thì nhân cơ hội tốt làm thịt anh. Nể mặt chúng ta là anh em, anh sẽ giấu chuyện em uống xuân dược, chỉ nói với bác là em cưỡng bức anh thôi”.

Chết chắc rồi, chết chắc rồi!

Tôi ngồi phịch xuống ghế, vò đầu bứt tai.

Vĩnh Kỳ ung dung nhìn tôi, đột nhiên cười hì hì: “Thực ra muốn qua được ải này cũng không khó”.

Tôi lơ đãng hắt hủi một cái: “Đúng rồi, giết người diệt khẩu. Anh còn trêu tức tôi, cẩn thận tôi thật sự sẽ băm vằm anh ra đấy”.

“Chúng ta có thể thương lượng mà. Điều kiện tốt thì việc gì cũng giải quyết êm xuôi cả thôi”.

Chẳng còn đường thoát, tôi đành phải nghe điều kiện hắn đưa ra.

“Nói điều kiện của anh đi”.

“Điều kiện của anh không nhiều”. Vĩnh Kỳ rõ ràng đã chuẩn bị từ trước, hoàn toàn không ngập ngừng chút nào: “Thứ nhất, em không được phủ nhận đã làm thịt anh. Đây là nguyên tắc cơ bản, em làm thịt anh tức là đã làm thịt anh, không được phép chối bay chối biến”.

Dù sao tội danh này muốn chối cũng không được.

Tôi ủ rũ gật đầu: “Ừ, coi như số tôi đen. Đành chấp nhận thôi”.

“Thứ hai, bởi vì anh đã là người của em, nên em không được ra ngoài trêu hoa ghẹo nguyệt nữa”.

“Ai trêu hoa ghẹo nguyệt?”, tôi không phục.

“Đây là phương án dự phòng mà”. Vĩnh Kỳ cười trấn an tôi: “Đương nhiên anh biết Đồng Đồng rất chung thủy. Nhưng Đồng Đồng dễ thương thế này, người thêm nhỏ dãi nhất định không chỉ có mình anh”.

“Có mình anh tôi cũng đủ xui xẻo rồi”. Tôi gật đầu cái rụp: “Điều kiện này tôi đồng ý”.

“Thứ ba, bởi vì anh là người của em, nên em phải đối xử tốt với anh, phải yêu thương che chở, không được tùy tiện đánh đập”.

Tôi đắn đo một lúc. Đánh hắn đã trở thành thói quen, bắt tôi lập tức chấm dứt thói quen này quả là có chút khó khăn.

“Thi thoảng vô ý đánh một hai cái thì cũng có gì to tát đâu?”

“Không được, em mà đánh anh thì anh sẽ gọi điện cho bác ngay”, hắn đe dọa.

“Anh biết rõ là tôi luôn ra tay trước khi kịp động não, như thế chẳng khác nào muốn tôi lãnh đủ sao?”

Vĩnh Kỳ nghĩ một chút: “Thế này đi, chúng ta thay đổi một chút. Thi thoảng em có thể đánh anh, nhưng khi anh đã nhắc nhở thì không được cố ý đánh anh nữa”.

“Ừ, thế còn được”.

“Điều kiện này nói lỏng một chút thì điều kiện khác phải thắt chặt hơn”. Hắn quả nhiên không chịu thiệt một chút nào: “Đổi yêu thương che chở thành hết lòng yêu thương che chở!”.

Tôi nhú mày: “Đổi yêu thương che chở thành hết lòng... yêu thương che chở?”.

Có gì khác biệt?

“Hết lòng yêu thương che chở có nghĩa là...”, Vĩnh Kỳ đột nhiên nở nụ cười gian xảo: “Em phải hết lòng yêu thương anh, lúc anh muốn em ôm anh thì em phải ôm; lúc anh muốn em hôn anh thì em phải hôn; lúc anh ôm em, em không được đẩy anh ra; còn nữa...”.

“Dừng! Dừng!”, tôi lắc đầu: “Một đồng điều kiện như thế sao gộp vào thành một được, chia ra tính!”.

“Một đồng?” Vĩnh Kỳ nói: “Vậy thì tổng kết thành một điều kiện thôi. Hết lòng yêu thương che chở nghĩa là em phải cố gắng để anh cảm thấy hạnh phúc mỗi phút mỗi giây”.

“Thế nếu tôi đã cố gắng hết sức mà anh vẫn không cảm thấy hạnh phúc thì sao? Chẳng lẽ tôi vẫn phải chịu trách nhiệm à?”, tôi bĩu môi: “Không công bằng!”.

Vĩnh Kỳ bỗng dịu dàng nhìn tôi: “Đồng Đồng, chỉ cần em chịu bỏ một chút công sức vì anh thôi thì anh đã cảm thấy mình hạnh phúc hơn bất kì ai trên thế gian này rồi”.

Ánh mắt chan chứa tình cảm của Vĩnh Kỳ làm tôi run rẩy.

Tôi nhanh nhẹn lái câu chuyện về chủ đề chính: “Mấy cái đó là tất cả điều kiện của anh rồi chứ gì?”.

“Còn điều thứ tư...”

Tôi kinh ngạc hỏi hần: “Không phải chỉ có ba điều kiện thôi sao?”.

“Anh nói có ba điều kiện bao giờ?”

“Quá tam ba bận, anh có hiểu không?”

Vĩnh Kỳ nghiêm túc hỏi: “Thế có phải nếu quá ba điều kiện thì cuộc thương lượng của chúng ta coi như hủy bỏ không?”.

Tôi ỉu xiu như quả bóng bị xì hơi: “Coi như anh giỏi. Nói cho rõ ràng đi, rốt cuộc anh có mấy điều kiện?”.

“Bốn”.

Cũng còn đỡ, chỉ thêm một cái nữa.

Tôi hỏi: “Cái thứ tư là gì?”.

“Bị em đột ngột chặn họng, anh quên mất rồi”. Vĩnh Kỳ dương dương tự đắc ngấm ngấm khuôn mặt ngây ra của tôi: “Điều kiện thứ tư, chờ lúc nào anh nghĩ ra sẽ nói cho em biết”.

Tôi hừ nhạt một hồi, vắt óc suy nghĩ cũng không tìm ra được lý do nào để trở mặt với hần vào lúc này, đành phải nhẫn nhục chịu cam.

Vĩnh Kỳ cười rạng rỡ: “Nào, cời trói cho anh trước đã”.

“Không cời”. Tôi có phải thằng ngốc đâu, quay sang cười hì hì với hần: “Hình như mấy điều kiện vừa rồi đâu có cái nào nói là phải cời trói đâu. Tất nhiên, nếu đó là điều kiện thứ tư của anh thì cũng được thôi”.

“Không phải em đã đồng ý sẽ hết lòng yêu thương che chở anh à?”, Vĩnh Kỳ cười gian: “Em trói anh thế này, anh có thể cảm thấy hạnh phúc được sao?”.

Đột nhiên điều kiện hết lòng yêu thương che chở làm tôi e ngại.

Điều kiện đó... hình như không hề đơn giản...

Tôi do dự nửa ngày trời, nhớ ra mẹ có khi đang trên đường về, đành bực bội cời trói cho hần.

Vừa được tự do, hần liền reo lên một tiếng, lập tức sinh khí tràn trề, đứng dậy ôm chặt tôi vào lòng.

“Chúng ta về trường ngay thôi”.

“Tại sao?”, tôi cố ý chống lại, liếc xéo hần một cái rồi nói: “Đừng có tưởng từ giờ trở đi cái gì tôi cũng phải nghe lời anh”. Ngoài ba điều kiện trên, tôi sẽ tận lực bảo vệ quyền lợi cá nhân của mình. Hừ, tôi không đi đấy, chờ mẹ và dì về đến nhà tôi mới đi”.

“Em không đi? Vậy anh đi trước, anh chuẩn bị đồ đạc đã”. Vĩnh Kỳ nhảy tót vào trong phòng, thật khó tưởng tượng người nhanh nhẹn như thế là cái tên đã bị tôi trói đến ba ngày liền. Hần dừng lại trước cửa, hình như nhớ ra điều gì, quay phắt lại: “Đồng Đồng, nếu chẳng may mẹ anh hỏi về vụ bị đánh dấu học bạ ở trường, em nhớ giải thích hộ anh vài câu nhé”.

Tự dưng tôi thấy trước mắt đầy sao: “... Cái gì? Đánh dấu... học bạ...”.

“Nếu không em nghĩ tại sao họ lại đột nhiên tìm đến tận trường? Chắc chắn là nhà trường đã thông báo về nhà. Có điều tình cờ phát hiện chuyện của em nên họ mới quên mất chuyện đó thôi”. Vĩnh Kỳ nhăn nhó nói: “Đi du lịch về, đương nhiên họ sẽ làm cho ra lẽ. Anh chuẩn sớm một chút thì tốt hơn”.

Hần còn chưa nói xong, tôi đã chạy tót vào phòng như chó bị dẫm phải đuôi.

“Ý, Đồng Đồng, không phải em bảo đợi bác về sao?”

“Lắm lời!” Tôi trèo lên tủ lười đồ đạc xuống: “Sắp thi đến nơi rồi, dĩ nhiên là việc học quan trọng nhất. Tôi phải lập tức trở về trường. Vì một tương lai tươi sáng, nhất định phải chăm chỉ học hành, một giây cũng không được chậm trễ”.

Tôi lao ra khỏi nhà bằng tốc độ nhanh nhất.

Sợ bất ngờ gặp mẹ và dì, tôi có tình dẫn Vĩnh Kỳ đi đường vòng xa tít tắp.

Cả lớp dĩ nhiên nhiệt liệt chào đón sự quay lại của chúng tôi.

“Vĩnh Kỳ cậu quay lại rồi”.

“Aaa! Là Vĩnh Kỳ này!”

“Cuối cùng cũng nhìn thấy cậu rồi, cứ tưởng cậu không kịp về thi chứ”. Hà Đông Bình mừng rỡ ôm Vĩnh Kỳ một cái, quay đầu nhìn thấy tôi, sắc mặt liền trở nên trắng bệch, gượng cười nói: “Chào Đồng Đồng, sắc mặt không tệ nhỉ”.

“Đồng chí Đông Bình, chúng mình cũng ôm một cái chứ nhỉ”. Tôi cũng cười, một tay tóm lấy cổ áo của hắn, nghiêng rằng, thấp giọng dạy dỗ: “Cậu hại tôi một trận thâm!”.

Hà Đông Bình mặt xám xịt như đất sét: “Ấy, có gì từ từ nói mà...”, đảo mắt tứ phía, mong chờ sự tương trợ của bọn trong lớp.

“Từ từ nói?” Tôi lườm hắn bằng cặp mắt hung dữ: “Cho cậu một cơ hội, giải thích rõ ràng về đồng thư tình tối hôm đó đi”.

“Đó là tại Đồng Đồng có mê lực kinh người, hơn nữa... tại bọn mình sốt ruột thay hai cậu mà...”

Bốp! Tôi cho hắn một đấm.

“Khốn khiếp!” Tôi hét lớn: “Cậu có biết đồng thư chết tiệt đó gây ra rắc rối lớn thế nào không?”.

“Rắc rối gì? Chất xúc tác của tụi tớ có hiệu quả chứ?” Ưng Ly Ly chen vào, háo hức chờ mong tôi kể diễn biến câu chuyện.

“...” Nghĩ đến hàng loạt những sự kiện đẫm máu và nước mắt vừa qua, tôi dần lòng cổ họng. Có chết cũng không nói.

Không ngờ ánh mắt bi ai căm phẫn, chứa đầy oan ức của tôi lại khiến đám đông hò reo sung sướng.

Hạ Mẫn gật đầu nói: “Ừm, cuối cùng cũng có tiến triển rồi”.

“Mặc dù rất tiếc...”, Ưng Ly Ly quay sang đối mặt với Hà Đông Bình, cảm khái nói: “... nhưng ít nhất Vĩnh Kỳ cũng thuộc về người của chúng ta, không bị mấy cây si lớp khác cuốn mất”.

“Hi hi, Ly Ly, như vậy tức là chúng ta đã hoàn thành sứ mệnh rồi?”

Tôi hét ngó trái lại ngó phải, Vĩnh Kỳ đứng bên cạnh còn cười hi hi đồng tình, thật lộn ruột.

“Khoan đã”. Một giọng nói bình tĩnh nhưng mạnh mẽ phá tan bầu không khí. Đàm Diệu Ngôn rẽ đám đông tiến tới, trông uy phong凛凛.

“Đồng Đồng, có thật là cậu đã chính thức qua lại với Vĩnh Kỳ không?”

“Việc này...”

Hắn nhìn tôi, mỉm cười nói: “Mình biết, cậu nhất định là có chuyện khó nói”.

Câu nói đó đã chạm đúng chỗ ngứa, tôi chỉ muốn gật đầu òa khóc.

Đúng là chuyện khó nói mà...

“Đồng Đồng, chúng ta về phòng, mặc xác hắn”. Vĩnh Kỳ thần nhiên kéo tay tôi, cố ý thị uy với Đàm Diệu Ngôn.

Tôi lườm hắt một cái, tại sao lại phải về phòng? Làm thế có khác gì ở trước mặt mọi người chính thức công nhận hai đứa là một cặp?

Vĩnh Kỳ hạ giọng nói nhanh vào tai tôi: “Yêu thương che chở”.

“Che cái đầu anh ấy!” Tôi đưa tay cốc hắt một cái, sau đó tỉnh ngộ ngay tức khắc, vội vàng giải thích: “Vừa rồi là phản ứng tự nhiên, không tính là vi phạm giao ước”.

Vĩnh Kỳ chau mày, bắt đầu lẩm bẩm: “Không hạnh phúc, anh không hạnh phúc...”.

Uy hiếp tôi? Tôi lườm hắt tóa khói, cuối cùng vẫn bị hắt lôi đi.

Về đến phòng, Vĩnh Kỳ lập tức đóng cửa lại.

“Hứa với anh, sau này không được nói chuyện với Đàm Diệu Ngôn nữa”.

“Tại sao?”

“Hắn có ý đồ xấu với em”. Vĩnh Kỳ hù dọa: “Hắn sẽ nhân lúc đêm khuya thanh vắng giở trò với em”.

Tôi nhớ lại bộ dạng lịch lãm thanh thoát của Đàm Diệu Ngôn, cười châm chọc: “Sao anh biết chứ? Hắn đã làm như thế với anh à?”.

Vĩnh Kỳ đột nhiên đỏ bừng mặt, lúng túng quay đi chỗ khác: “Nói bậy”.

“Ồ?” Tôi gãi cằm: “Hình như có gì đó là lạ”, đứng dậy bước đến trước mặt Vĩnh Kỳ, nhìn hắn chằm chằm: “Vĩnh Kỳ, anh rất lạ”.

Vĩnh Kỳ dựng ngược lông mày: “Em còn chưa hứa với anh!”.

“Tại sao tôi lại không được nói chuyện với Đàm Diệu Ngôn chứ?”

“Bởi vì khi em nói chuyện với hắn, anh sẽ cảm thấy rất khó chịu”.

“Không được, không đồng ý”.

“Đồng Đồng, em nói sẽ yêu thương che chở cho anh”. Vĩnh Kỳ xuống nước.

“Không được, chiều quá hóa hư”.

“Anh đã là người của em rồi”. Hắn tung đòn sát thủ.

“Không được, là người của tôi thì phải ngoan ngoãn nghe lời tôi mới đúng”.

“Vậy anh đi gọi điện cho bác, nói em cưỡng bức anh”. Lần này, hắn ra át chủ bài.

Tôi cúi đầu như ngọn cỏ bị gió mưa hành hạ.

Vĩnh Kỳ mừng rỡ chớp mắt: “Em hứa chứ?”.

Tôi không nói gì.

Hừ, thô bỉ vô liêm sỉ, chỉ biết lợi dụng điểm yếu của người khác!

Hắn ôm tôi vào lòng: “Vậy là hứa rồi nhé”, hôn một cái thật kêu lên má tôi.

“Đừng có cắn tai tôi”. Tôi lắc đầu quạ quạ.

Hắn ôm chặt tôi, không ngừng cắn cắn, thì thầm: “Không được động đây, để anh liếm tai em”.

“Có phải bánh kem dâu, liếm cái gì mà liếm”. Tôi gầm khê, đập vào gáy hắn một cái, sau đó lại luống cuống thanh minh: “Phản ứng tự nhiên, không vi phạm giao ước”. Thật chẳng khác gì Hiệp ước Nam Kinh bất bình đẳng mà Anh ép Trung phải kí năm nào!

Tôi ngoan cường phản kháng, liên tục giáng cho hắn mấy cú “phản ứng tự nhiên”, Vĩnh Kỳ đành miễn cưỡng buông tôi ra.

“Hu hu...”, hắn phát ra thứ âm thanh mà chỉ những con mèo sắp chết đói mới kêu nổi, mặt mày bất mãn ngồi xuống ghế: “Anh không hạnh phúc, chẳng hạnh phúc một chút nào...”.

Tôi vốn định mặc xác hắn, nhưng phát hiện trong lúc rên rỉ, ánh mắt hắn không ngừng phóng về phía điện thoại, nhất thời đầu óc trở nên căng thẳng.

“Rốt cuộc anh muốn thế nào?”

“Anh chỉ muốn liếm tai em thôi mà”.

Tôi thử nói lý lẽ với hắn: “Thế này nhé, tôi không liếm tai anh, anh cũng không liếm tai tôi. Xem như công bằng, được chưa?”.

Vĩnh Kỳ xem ra cũng chịu nói lý lẽ: “Thế này đi, anh liếm tai em, em cũng liếm tai anh. Xem như công bằng rồi, được không?”.

Tôi tức hộc máu.

“Tại sao tôi phải cho anh liếm tai?”, to tiếng tranh luận vấn đề này với một thằng con trai thật là mất mặt.

“Bởi vì em đã cưỡng bức anh, vì anh là người của em, vì anh thích thế!” Vĩnh Kỳ còn to mồm hơn tôi: “Về trường một cái là em quên luôn giao ước của chúng ta rồi. Anh phải gọi điện cho bác, nói với bác em cưỡng...”.

Mặt tôi trắng bệch, lao đến bịt miệng hắn lại, lo lắng ngó ra ngoài cửa sổ xem có ai nghe trộm hay không.

“Coi như tôi sợ anh rồi”. Tôi cắn răng, nhắm mắt lại: “Đây, liếm đi, liếm cho no nê đi. Tối nay không mua cơm cho anh nữa”. Vĩnh Kỳ mắt sáng như đèn pha.

Căn phòng yên tĩnh trở lại, Vĩnh Kỳ chuyên tâm di chuyển đầu lưỡi.

Sức nóng lan từ đầu lưỡi xuống vành tai. Một cảm giác tê dại khó hiểu dần dần xâm chiếm toàn thân.

“Nhột quá”, tôi nhú mày.

“Đồng Đồng, tai em đang tự động dậy này”. Vĩnh Kỳ cười khê bên tai tôi: “Giật từng cái một, thật dễ thương”.

“Lắm lời, tai tôi đương nhiên là dễ thương. Đây, liếm đủ chưa, nhột chết được”.

Giọng hắn mỗi lúc một khàn hơn: “Em có biết không, tai của đàn ông thực ra rất nhạy cảm”.

Tôi lườm hắn một cái. Bị anh liếm như thế, không nhạy cảm mà được à?

“Đồng Đồng, anh thích em”. Vĩnh Kỳ khê khàng nói, từng chữ từng chữ như những hạt mưa, nhẹ nhàng rơi xuống mặt hồ tĩnh lặng.

Môi hắn, không biết từ lúc nào đã dờ xuống môi tôi.

“Hôn nào”, hắn bình tĩnh nói.

Tôi nghe thấy một thứ gì khác nữa trong giọng nói ấy, lại không nói rõ được.

Kì lạ nhất là, trong cơn mơ màng tôi đã khê gật đầu.

Bờ môi nóng ẩm của hắn chạm lên môi tôi, trong chớp mắt toàn thân nóng ran, một mặt, quá trình hô hấp bị chặn lại, mặt khác, dường như có một luồng khí nóng bỏng chảy vào khoang miệng.

Mùi vị của Vĩnh Kỳ lan ra trong miệng, đột nhiên tôi phát hiện, thì ra mùi vị của hắn đã để lại ấn tượng sâu sắc trong lòng tôi.

E là tôi đã ăn phải thứ bùa ngải gì đó, thần trí bắt đầu mù mị.

Có chút buồn ngủ, tôi mơ màng nhắm mắt lại, đầu lưỡi bỗng đón nhận đợt tấn công của Vĩnh Kỳ.

“Vĩnh Kỳ...”, tôi khê gọi tên hắn. Ngay lập tức giật mình, không ngờ thứ âm thanh trầm ấm hấp dẫn đó lại thoát ra từ miệng mình.

Vĩnh Kỳ như một mãnh thú tràn đầy sức mạnh, vừa nghe thấy tiếng gọi của tôi thì lại càng như được cổ vũ. Eo bị giật mạnh, Vĩnh Kỳ đè tôi xuống giường.

Tôi mở to mắt, nhìn thấy một cặp mắt mờ đi vì khao khát và ham muốn.

Đột nhiên tôi thấy sợ hãi chuyện sắp xảy ra, cảm giác bất an và lo lắng như bị bụi gió cuốn, ngày càng dâng cao.

“Vĩnh Kỳ”, bàn tay chạm vào thắt lưng làm tôi chấn động, quên mất khí chất anh dũng quả cảm thường ngày, chẳng những không nhảy bật dậy đập cho tên quỷ háo sắc này một trận, mà ngược lại, còn vô cùng căng thẳng nắm chặt tay hắn, ánh mắt khẩn cầu lí nhí: “Tôi... tôi...”.

Nói ra hai chữ “tôi sợ”, thực sự quá mất mặt.

Đôi mắt sâu thẳm của Vĩnh Kỳ nhìn tôi, có lẽ hắn sẽ nhanh chóng hiểu được thôi.

“Đồng Đồng, đừng sợ”. Hắn mỉm cười, nhẹ nhàng dời bàn tay tôi ra chỗ khác, tiếp tục công việc với cái thắt lưng của tôi.

“Đừng cởi”. Tôi bướng bỉnh yêu cầu, nhưng ngữ khí toát lên sự van nài bất lực.

Chết tiệt! Van nài cái khỉ gì? Bất lực cái khỉ gì?

Vĩnh Kỳ cúi đầu, tiếp tục thực hiện các động tác nhẹ nhàng. Chốt thắt lưng vang lên một tiếng “tách”, bị tháo ra rồi.

“Đã bảo là đừng cởi mà”. Tôi muốn quát lên, nhưng toàn thân cảm thấy tê dại. Bàn tay hắn thật quá đáng, từ lúc nào đã luồn qua phéc mơ tuya rồi?

“Anh có cởi đâu, tự nó bung ra đấy chứ”.

Vẻ mặt mới ngây thơ làm sao.

“Đừng chạm vào!” Lại nói chậm một bước. Tôi giật mình một cái, toàn thân rúng động.

Những ngón tay khéo léo mơn man trên đùi, cảm giác nhồn nhột truyền đến tận tim. Vĩnh Kỳ mỉm cười ngọt ngào: “Không vội, chúng ta sẽ làm từ từ”.

Tôi không thể không kháng cự: “Nhột lắm, đừng cù tôi... a... đã bảo anh đừng cù, cẩn thận không tôi... tôi...”.

“Ha ha, anh biết”. Vĩnh Kỳ nói: “Cẩn thận không em sẽ theo ‘phản xạ tự nhiên’ mà đánh anh chứ gì”. Vĩnh Kỳ vừa cười thích thú vừa di chuyển tay dần lên phía trên.

“Ừm...”, tôi rên khẽ, nhất thời thở dốc.

“Đồng Đồng, anh bắt được em rồi”. Vĩnh Kỳ làm như đang chơi trốn tìm không bằng.

Bụng dưới thắt lại. Ngón tay hắn ấn nhẹ lên chỗ nhạy cảm.

Tôi lại rên khẽ một tiếng.

Không thể không phản kháng nữa rồi. Tôi nắm lấy bàn tay hắn qua lớp vải mỏng: “Bỏ ra, anh bỏ ra. Tôi sắp không xong rồi”.

“Không xong? Sao lại không xong?” Hắn mờ ám hỏi, lực tay lại mạnh hơn một chút.

“Ừ...”, tôi không làm gì được, chỉ biết ra sức thở dốc. Phần eo không còn chút sức nào, đầu ngửa ra sau, tôi nửa nằm nửa ngồi tựa vào thành giường.

Ánh sáng trước mắt không ngừng lay động, bên tai chỉ nghe thấy tiếng tim đập điên cuồng.

Tim tôi đang đập thình thịch trong lồng ngực.

Vĩnh Kỳ ghé sát lại, nhìn tôi chăm chú. Giây phút này, vẻ mặt hắn thật hoàn mỹ, nụ cười giống như hoàng tử Bạch mã đích thực.

“Có phải anh hơi vội vội không?”, hắn khẽ hỏi.

Tôi không biết câu hỏi đó có ý gì, ngơ ngác nhìn hắn.

Vĩnh Kỳ mỉm cười, cuối cùng cũng chịu thu cánh tay xấu xa của mình.

Tôi thở phào một hơi, đồng thời có chút hụt hẫng vì mất đi hơi ấm của hắn.

“Nào, đuổi thẳng chân ra”. Hắn đứng bên giường, nắm lấy mắt cá chân tôi.

“Lại làm gì nữa?”, tôi vừa thả lỏng được một chút, không tránh khỏi có phần mất cảnh giác.

Vĩnh Kỳ dường như biến thành một con hồ ly vô cùng nhanh nhẹn, im lặng áp sát, tặng cho tôi một nụ cười mê hồn, bàn tay chậm chậm kéo xuống.

Quần dài của tôi đã bị Vĩnh Kỳ lột ra lúc nào không hay, vớt ở góc giường.

Những ngón tay thon dài lại trườn đến quần trong. Tôi giật bắn: “Anh làm gì thế?”, rồi ra sức giữ lấy phòng tuyến cuối cùng trên người mình.

“Cởi nó ra”, Vĩnh Kỳ nói rành rọt.

Tôi lắc đầu nguầy nguậy: “Không cởi!”.

Vĩnh Kỳ chau mày, có chút bất mãn nhìn tôi.

Anh bắt mãn cái gì? Tôi còn bắt mãn hơn đây này, ai cho phép anh cởi quần tôi ra? Tôi trợn mắt lườm Vĩnh Kỳ.

Hắn chợt bật cười, nụ cười đẹp rạng rỡ.

“Đồng Đồng, em có biết không?”, hắn chậm chậm ghé sát lại, hôn nhẹ lên môi tôi: “Lúc em trừng mắt nhìn rất đáng yêu”.

Vậy sao? Tôi cũng ngây ngốc cười theo. Có lẽ là do kỹ thuật hôn của Vĩnh Kỳ quá tuyệt, tôi lại bắt đầu có cảm giác nửa tỉnh nửa mơ.

Nụ cười trên môi hắn như sóng vô trên bờ cát, nhẹ nhàng lay động, đôi mắt tôi hình như đã lơ cao hơn một chút.

“Anh đang làm gì?” Tôi có chút ngờ ngợ hỏi.

“Cái này...”, tiếng cười trầm ấm quanh quẩn bên tai. Vĩnh Kỳ huơ huơ tay trước mặt tôi, trên ngón tay là một chiếc quần lót màu trắng.

Một chiếc quần lót rất bình thường, loại sinh viên vẫn hay dùng.

Tôi sững sờ, đưa mắt xuống phía dưới.

Giật mình đánh thót, tôi nhảy dựng lên: “Trả cho tôi!”. Miệng rống lên, mặt mũi thì đỏ bừng.

Vĩnh Kỳ lùi về sau vài bước, thản nhiên ngắm nhìn một hồi mới lắc đầu chép miệng: “Bộ dạng bán khỏa thân thật tuyệt. Hay anh giúp em chụp một bộ ảnh nhé?”.

Tôi “á” một tiếng, lấy tay che khu vực trọng yếu, thu mình vào góc giường.

“Anh là đồ khốn!” Tôi luống cuống vớ bữa thứ gì đó để che lên hạ thể: “Bạch mã hoàng tử cái con khỉ, rõ ràng là một tên háo sắc miệng chảy dãi ròng rọc thì có”.

“Háo sắc?” Vĩnh Kỳ kinh ngạc nói: “Vì em mà anh đã nhịn suốt bao lâu nay rồi, nhịn thứ mà người bình thường vốn không nhịn được”.

Vĩnh Kỳ sầm mặt, từng bước tiến lại chỗ tôi.

“Anh nhịn? Hừ, anh là đồ sói đội lốt người. Bây giờ anh đã là người của tôi rồi. Tôi nhất định phải dạy dỗ anh đến nơi đến chốn... Cứu mạng!” Chỉ một phút lơ là, gót chân đã lọt vào tay quỷ dữ, chỉ dùng một chút lực, hắn đã kéo được tôi ra khỏi góc phòng.

Vĩnh Kỳ mím môi, tự lẩm bẩm: “Đồng Đồng dễ thương thế này, miễn cưỡng quá cũng không hay”.

“Đúng thế, đúng thế”. Tôi bị vẻ mặt nghiêm túc của hắn làm giật mình, vội vàng gật đầu bừa.

“Nhưng chẳng có chút tiến triển nào thì lại hành hạ bản thân quá”. Hấn nhú mày, giọng nói càng trầm thấp hơn.

“Đúng thế, đúng thế”. Tôi tiếp tục gặt bữa, chân không ngừng quấy đạp, nhưng vẫn không thoát khỏi bàn tay hấn.

Thái độ kiên quyết xuất hiện trong đáy mắt hấn: “Vậy thì chúng ta sẽ làm từng bước một nhé, được không?”. Hai chữ cuối cùng, âm điệu tự dưng trở nên dịu dàng, vô cùng mê hoặc lòng người.

“Được thôi, được thôi”. Tôi tiếp tục nói linh tinh. Tay hấn sao lại nắm chặt thế kia? Nếu không phải tôi nghĩ đến hấn đã là người của tôi, không muốn làm hấn bị thương, thì đã sớm đá cho hấn một cước...

“Vĩnh Kỳ! Anh lại làm gì thế?”, cơ thể bị kéo ngã xuống giường.

Không nhìn thấy khuôn mặt Vĩnh Kỳ, giọng hấn vang lên từ dưới thân: “Chúng ta sẽ làm từng bước một”.

Đầu bị hấn đẩy ra, Vĩnh Kỳ nghịch ngợm khiến hai đầu gối tôi không tự chủ được mà co lên.

“Tư thế này thật kì quái!”. Tôi muốn khép chân vào lại bị tay hấn giữ lấy.

“Đồng Đồng, anh thực lòng rất muốn được yêu em”. Giọng nói trầm thấp khản đặc, ẩn giấu một thứ gì đó khiến người ta rung động tận tâm can.

Tôi chưa từng nghĩ đến, sẽ có một ngày chỉ một câu nói của Vĩnh Kỳ cũng làm lòng tôi dịu lại.

Một cảm giác nóng ướt xa lạ đột nhiên bao trọn lấy chỗ mẫn cảm của tôi.

“A!” Không chịu nổi sự kích thích mãnh liệt đó, tôi hét to một tiếng.

Lý trí dần bị che phủ, toàn thân tôi mềm oặt nhưng có một nơi đặc biệt lại đã bắt đầu cương cứng.

13. Chương 13

Chương 13

Máu toàn thân dồn lại ở một chỗ.

Nhận ra Vĩnh Kỳ đang làm gì, trong đầu tôi nổ ầm một tiếng lớn.

“Vĩnh Kỳ, anh dừng lại ngay!” Tôi hét lên, nhưng âm thanh lại nhỏ xíu như tiếng muỗi kêu.

Vĩnh Kỳ lắc đầu. Sự chuyển động đó gián tiếp ảnh hưởng đến việc hấn đang làm khiến tôi suýt nữa thì buột miệng kêu lên.

Trời ạ, tôi nhất định là bị hấn làm cho sợ hết hồn, mới cảm thấy khoái cảm trước nay chưa từng có trong lúc đang sợ hãi như thế này.

“Dừng lại... mau dừng lại...” Tôi nằm dài trên giường, rên rỉ bất lực như người sắp chết. Sức mạnh toàn thân bị rút hết, ngay cả muốn đạp cho Vĩnh Kỳ một phát cũng làm không nổi.

Không có từ gì miêu tả được cảm giác truyền đến từ hạ thân, thực sự là... nếu bỏ qua vấn đề thể diện... thực sự là quá tuyệt vời!

Đầu lưỡi hấn di chuyển một cách bài bản, giống như nhà thám hiểm cẩn thận khai quật từng khu vực địa lý, một điểm nhỏ cũng không bỏ qua.

Tôi thở dốc từng hồi, không khác gì cá nằm trên cạn.

Vào lúc này thì quả thực là không còn nghĩ được gì nữa. Tốt nhất là nhắm mắt lại, im lặng cảm nhận khoái cảm đáng kinh ngạc này.

Tim đập càng lúc càng nhanh. Tôi không biết kỷ lục về nhịp tim trên thế giới là bao nhiêu, nhưng tôi đoán nhịp tim hiện tại của tôi tuyệt đối không thua kém kỷ lục đó là mấy.

Khoái cảm mong đợi đang ở ngay trước mắt, trán tôi lấm tấm mồ hôi. Đúng lúc này, Vĩnh Kỳ đột nhiên dùng sức mạnh hơn một chút.

“A!”

Một luồng sáng trắng lóe lên trước mắt, tôi không nhìn được, hét lên một tiếng lớn, toàn thân kiệt sức như vừa trải qua cuộc trường chinh ngàn dặm.

Vĩnh Kỳ nhẹ nhàng trườn lên, quệt mồ hôi trên trán, đưa tay véo khuôn mặt còn đang đỏ ửng của tôi: “Thích không? Phát biểu cảm nghĩ đi”. Cái tên này, lúc nào cũng thiếu đứng đắn.

Tôi ngậy ra nhìn hắn: “Khóe miệng”.

“Hử?”

“Khóe miệng có...”, xấu hổ quá, thứ đó là của tôi. Tôi thật không biết nên dùng giọng điệu và thái độ gì để nói cho hắn biết: “Khóe miệng anh có... có... màu trắng...”.

“À”. Hắn dùng lưỡi liếm một vòng, khóe miệng lập tức sạch bong.

Tôi trợn mắt há mồm, nếu không phải khả năng chịu đựng cú sốc tâm lý rõ ràng đã được nâng cao không ít sau cuộc khảo nghiệm kinh khủng vừa diễn ra, chắc tôi đã ngất xỉu ngay tại chỗ rồi.

Giây tiếp theo, một cuộc khảo nghiệm kinh khủng khác lại bắt đầu.

“Đồng Đồng...” Mỗi lần Vĩnh Kỳ giả giọng nửa làm nũng nửa dụ dỗ như thế này, nhất định sắp có chuyện không hay.

Tôi lập tức cảnh giác: “Cái gì?”.

“Em có thích không?”

Tôi đỏ mặt: “Liên quan gì đến anh?”.

“Sao lại không liên quan đến anh?”, bộ dạng vô cùng hợp tình hợp lý.

Mà quả thật là hợp tình hợp lý, dù sao hắn cũng là người bỏ sức lao động.

Tôi chịu thua, chẳng thể tỏ ra quá vô lương tâm được, đành lạnh nhạt “Ừ” một tiếng.

“Ừ là ý gì?”, hắn giả ngu.

Tôi lườm hắn, hắn học nặn ra một chữ: “Thích”.

Vĩnh Kỳ lập tức tặng tôi một nụ cười tươi rói. Khách quan mà nói thì khuôn mặt tươi cười của hắn rất rạng rỡ, làm người khác vui lây.

“Thích thì tốt rồi”. Hắn mặt mày hơn hớn nhìn tôi: “Bây giờ đến lượt anh”.

Mặc dù cơ thể đang trong trạng thái mệt lử sau khi đạt được khoái cảm, tôi vẫn nhảy chồm lên như con mèo bị lửa cháy vào đuôi.

“Cái gì mà đến lượt anh?”

“Đến lượt em làm cho anh thoải mái rồi”.

“Vớ vẩn, sao tôi phải làm cho anh thoải mái?” Dùng ánh mắt sắc bén cảnh cáo hắn đừng có lại gần, lướt qua đũng quần đang căng lên của hắn, tôi hoảng sợ: “Tôi nói cho anh biết, chuyện này không thể trao đổi công bằng được. Là anh tự nguyện làm, tôi chưa hề đồng ý giúp anh”.

“Anh không yêu cầu cao đâu”. Vĩnh Kỳ lộ ra vẻ mặt cầu xin: “Không cần dùng miệng, dùng tay là được rồi”.

Thấy hắn định kéo tay mình, tôi liền hét lên: “Tránh ra! Anh không được lại đây!”.

Không ngờ tiếng hét của tôi lại có hiệu quả đến thế, hấn lập tức dừng lại. Có điều về ngơ ngác và ầm ức trong đôi mắt làm người ta không khỏi xót xa.

“Đồng Đồng...”

Tuyệt đối không thể tiếp tục nghe giọng nói đáng thương này nữa.

“Im ngay!” Vì an toàn bản thân, tôi đành gào lên với hấn. Vừa cảnh giác nhìn hấn, tôi vừa nhảy vội xuống giường, dùng tốc độ nhanh nhất từ trước đến nay rút từ tủ áo một chiếc quần mặc vào người.

Mặc quần xong liền phóng như bay ra ngoài cửa.

“Đồng Đồng, em đi đâu thế?” Vĩnh Kỳ ở sau lưng gọi với theo.

Hình như hấn rất đau lòng. Hừ, tôi còn đau lòng hơn đây này, danh tiếng cả đời thế là đi tong. Tôi bịt tai, chạy một mạch ra khỏi ký túc xá.

Lúc tâm trạng rối như tơ vò thì phải trốn đến một nơi không người.

Tôi lượn nguyên một vòng trong khuôn viên trường, góc khuất nào cũng có một đôi tình nhân chiếm giữ. Sinh viên bây giờ quả nhiên chẳng ai đến trường để học cả, thật không ra thể thống gì. Hết cách, tôi đành rút tay vào túi quần, đi lung tung vô định dọc mấy con đường.

Trong lòng rối bời.

Nếu Vĩnh Kỳ đuổi theo thì làm thế nào? Tôi không yên tâm, chốc chốc lại quay đầu nhìn đằng sau. Một lúc lâu cũng không thấy bóng dáng ai, đột nhiên lại cảm thấy lo lắng.

Sao Vĩnh Kỳ không đuổi theo? Bình thường hấn đều chạy theo, cho dù tôi có đuổi thế nào cũng không chịu đi cơ mà.

Tôi đứng lại, chau mày.

Lẽ nào là do bị đả kích quá lớn?

Lượn qua lượn lại vài vòng trong trường, cơn chấn động vì việc lúc nãy cũng dần dần lắng xuống. Tôi bắt giác phát hiện mình không hề dờ dẫm khỏi ký túc xá ở trước đó không xa.

“Làm cái quỷ gì đây?”, tôi ảo não vò đầu: “Có trốn cũng không trốn được, sớm muộn gì cũng phải về phòng thôi”.

Nghĩ đi nghĩ lại, đắn đo do dự cả ngày trời, cuối cùng tôi cũng đưa ra quyết định.

Rút chìa khóa mở cửa, chậm chậm thò đầu vào.

Trong phòng yên ắng. Nhìn thấy thân hình nằm dài trên giường, tôi cũng yên tâm phần nào.

“Tôi về rồi đây”. Nói bằng giọng bé đến mức chỉ có mình nghe được, tôi bước vào phòng như không có chuyện gì xảy ra.

Đóng cửa, đi vào nhà tắm rửa tay, chạm cái này, đụng cái kia... khóe mắt vẫn quan sát Vĩnh Kỳ lúc này đang nằm quay mặt vào tường.

Hấn chẳng có phản ứng gì cả.

Tôi kinh ngạc. Hấn ngủ rồi hay vẫn còn đang giận dỗi? Tôi cầm chiếc hamburger mua về làm quà giảng hòa, nhẹ nhàng bước đến cạnh giường.

“Có đói không?” Tôi mở lớp giấy bọc ngoài của chiếc hamburger: “Tôi đoán là anh chẳng chịu tự đi mua cơm đâu. Hôm nay vừa trở lại trường, ăn hamburger xem như chúc mừng vậy”.

Vĩnh Kỳ vẫn không nhúc nhích. Có vẻ mùi thơm của hamburger vô dụng với hấn. Tôi khịt mũi: “Anh không ăn thì tôi ăn. Tôi đang đói chết được đây, ăn vào cái là hết, đến vụn bánh anh cũng không có mà ăn đâu...”.

Kể khích tướng dường như hiệu nghiệm, Vĩnh Kỳ quay người, ngồi dậy.

Chỉ không gặp có một tiếng mà trông hẩn dường như tiêu tụy đi nhiều. Tôi cũng người nhìn bộ dạng suy sụp của hẩn.

“Anh có ăn không?” Cổ họng đắng ngắt, tôi cố tìm chủ đề để nói, tay hươ hươ chiếc hamburger duy nhất có khả năng hòa giải tình huống lúc này trước mặt hẩn: “Anh không ăn thì tôi ăn hết nhé”.

Chiếc hamburger trong tay bị hẩn giật lấy. Tôi yên tâm phần nào, ít ra quan hệ hai bên còn chưa đến mức không thể cứu vãn. Tiếp theo, eo cũng bị hẩn túm lấy. Vĩnh Kỳ giật mạnh một cái, ôm chặt tôi vào lòng.

Mặc dù chỉ cần đưa tay là đẩy được hẩn ra, nhưng mối quan hệ nhân quả phức tạp có khả năng xảy ra đã khiến tôi suy nghĩ kỹ hơn trước khi hành động. Bởi vậy, tôi chỉ có thể lúng túng dựa vào ngực hẩn, nhủ mảy mòi: “Anh lại định làm gì nữa?”.

Dường như Vĩnh Kỳ thâm trầm từ tốn hơn nhiều, hẩn bẻ một miếng nhỏ hamburger, nhẹ nhàng đưa vào miệng tôi: “Không phải em đói sao?”.

Tôi càng yên tâm hơn.

Cuối cùng Vĩnh Kỳ cũng chịu mở lời, giọng nói dịu dàng của hẩn làm tôi chỉ muốn òa khóc.

Không nói lời nào, tôi ngoan ngoãn há miệng đón lấy miếng hamburger hẩn đưa cho. Cảm giác được người khác bón thật tốt. Tất nhiên không tính đến lần bị Vĩnh Kỳ dùng miệng bón cháo.

Ăn một lúc năm, sáu miếng, bụng tôi bắt đầu phản kháng, nhưng động tác của Vĩnh Kỳ vẫn không có dấu hiệu ngừng lại.

“Không ăn nữa”. Tôi lắc đầu nhìn miếng bánh.

“Sao thế?” Giọng hẩn nhẹ nhàng: “Không phải em đói à?”

“Hi hi” Chết tiệt, lúc này dùng chiêu khích tướng làm gì, giờ thì hay rồi! Tôi quyết định nói ra sự thật: “Thực ra... lúc này tôi đã ăn ở quán McDonald rồi”. Nhìn sắc mặt của hẩn có chút thay đổi, tôi vội vã bổ sung: “Anh cũng biết mà, hamburger phải ăn lúc nóng mới ngon. Cái này là mua về cho anh đấy”, tôi chỉ vào cái hamburger chỉ còn một nửa trên tay hẩn.

Vĩnh Kỳ nhìn tôi dăm dăm, ánh mắt cổ quái, không biết đang nghĩ gì. Tôi cố gắng đoán thử nhưng rất nhanh liền bỏ cuộc. Thôi đi, tâm sự của hẩn có bao giờ tôi đoán trúng được đâu?

“Mua một cái hamburger coi như đền bù sao?” Hẩn nhìn tôi bằng cặp mắt vô cùng ảm ức.

“Không phải ý đó...”, tôi lắc đầu.

“Anh không ăn”. Vĩnh Kỳ quay đầu đi: “Chẳng đói tí nào cả”.

Sau một thời gian dài chăm sóc hẩn, tôi đã có trái tim của gà mẹ: “Vĩnh Kỳ, đừng dối nữa. Không ăn gì anh sẽ bị đau bụng đấy”.

“Anh ăn rồi. Thứ của em, anh đã nuốt sạch rồi”.

Tôi hít vào một hơi lạnh buốt, mặt mày trắng bệch.

Vĩnh Kỳ liếc tôi một cái: “Em chẳng hề giúp anh, đương nhiên có thể vui vẻ ăn hamburger rồi”. Lời trách cứ thật quá đáng, lại còn chẳng hợp lý tẹo nào.

“Không ăn thì thôi”. Tôi nhảy dựng lên, giằng lấy cái hamburger trên tay hẩn vứt xuống đất: “Anh chết đói luôn cho xong”.

Hẩn không thèm nhìn miếng hamburger dưới đất lấy một cái, xoay người nằm trở lại giường.

Phản ứng của hẩn làm tôi chưng hửng, không biết nên làm gì.

“Chẳng hơi đâu mà để ý anh. Có bản lĩnh thì sau này đừng có kêu đói với tôi”. Tôi hấp tấp hốt chiếc hamburger vào thùng rác rồi bỏ đi tắm.

Vừa tắm vừa lằm bằm chửi rửa. Xong xuôi bước ra ngoài, ánh mắt lại bắt gặp hướng về lưng hẩn.

Hừ, nếu không phải vì dì và mẹ, tôi chẳng thèm quan tâm chuyện sống chết của anh làm gì.

Thầm tự hào về tấm lòng hiếu thảo hiếm có của mình, tôi khẽ khàng tiến về phía Vĩnh Kỳ.

Ngồi bên cạnh giường, ngón tay khẽ động đây.

Chẳng hiểu tại sao, đột nhiên muốn giơ tay chạm vào người hắn. Tôi bị ý nghĩ hoang đường của mình làm cho giật nảy. Chạm vào người hắn? Chẳng thà đi sờ đuôi con hổ đang thức còn hơn.

Nhưng lúc này rồi đi, lại có chút không cam tâm.

Đang do dự thì Vĩnh Kỳ đột nhiên ngồi dậy.

“A!” Tôi giật mình hét lên một tiếng, cả người đã bị hắn kéo ngã xuống giường.

Hơi thở nóng hổi phả lên mặt tôi.

“Tắm rồi à?”

Tôi mở to mắt, thật thà gật đầu: “Ừ”.

“Anh cũng tắm rồi”. Hắn nhắm mắt lại, ghé mặt vào má tôi dụi dụi mấy cái: “Ngủ đi”.

Hôm nay trải qua quá nhiều chuyện, tôi nhất thời quên mất mỗi đứa chúng tôi đều có một cái giường.

“Vĩnh Kỳ, anh nói lỏng tay một chút, tôi không thở được”.

“Ôm chặt một chút mới tốt”. Hắn nhắm mắt, giọng nói nhẹ bỗng như sắp chìm vào giấc ngủ: “Anh phải ôm chặt Đồng Đồng của anh”.

Tôi chỉ có thể ngược mắt lườm hắn. Thôi vậy, đêm nay đành ngủ như thế này. Còn chuyện đập cho hắn một trận thì để mai tính.

“Đồng Đồng, đêm nào đi ngủ anh cũng phải ôm em vào lòng”. Giọng nói mơ hồ của Vĩnh Kỳ bỗng vang lên.

Cơn buồn ngủ làm mí mắt trĩu nặng, tôi cũng lơ mơ hỏi lại: “Tại sao?”.

“Bởi vì ôm chặt em sẽ không bị rơi xuống giường”.

Lý do thật có sức thuyết phục.

“Ừm”.

Cứ thế, tôi đồng ý trong vô thức.

Ngày hôm sau tỉnh dậy, mọi chuyện dường như chưa từng xảy ra. Tôi lặng lẽ đến sân vận động, sau đó đi mua đồ ăn sáng.

Vĩnh Kỳ vẫn lười chảy thây, nhàn hạ ngồi bên bàn chờ bữa sáng tôi mang về.

Hai đứa ngồi đối diện cúi đầu húp cháo, tôi bỗng ngẩng lên hét một tiếng thảm thiết.

“Sao thế?”

Tôi trợn mắt, ngáy ra một lúc: “Anh đã ôm tôi suốt đêm qua”.

Vĩnh Kỳ bình tĩnh gật đầu xác nhận: “Đúng thế”.

“Tại sao sáng nay tỉnh dậy tôi lại có thể bình thản như thế, một chút phản ứng cũng không có?” Tôi kinh ngạc hét lên: “Tại sao tôi lại phải ngủ chung giường với anh?”, lẽ nào tôi đã quá quen việc ngủ chung giường, đắp chung chăn với hắn rồi? Da gà dựng hết lên.

“Chuyện này hết sức bình thường, hơn nữa, em cũng đã đồng ý sau này sẽ ngủ chung giường với anh rồi”.

Tôi chau mày nhớ lại cuộc đối thoại đêm hôm qua, lắc đầu: “Nói mơ không tính”.

Vĩnh Kỳ trợn tròn đôi mắt long lanh như mắt mèo nhìn tôi: “Không tính?”.

“Chứ sao, chẳng nhẽ anh thật sự muốn tối nào cũng ôm tôi đi ngủ chắc?”

“Đồng Đồng nói lời không giữ lời”. Vĩnh Kỳ đẩy tô cháo trước mặt sang một bên, ngẩng đầu nhìn thẳng vào mắt tôi: “Em nói sẽ hết lòng yêu thương che chở anh, thế mà bây giờ lại nhấn tâm lừa gạt tâm hồn non nớt của anh”.

“Tâm hồn non nớt?”, tôi làm bộ muốn ói, lườm hấn.

Vĩnh Kỳ đứng dậy kéo tay tôi: “Không đi đâu hết, em nói cho rõ ràng trước đã”.

“Nói cái gì?”

“Nói là tối nào cũng sẽ để anh ôm đi ngủ”.

“Đó là nói mớ thôi”. Tôi hất tay hấn ra.

Vĩnh Kỳ đứng sau lưng tôi, bắt đầu lẩm bẩm bằng giọng đáng thương: “Không giữ chữ tín, anh chẳng hạnh phúc gì cả”.

Thực ra tôi đã tính mặc xác bốn cái điều kiện chết tiệt của hấn, thế nên mặt mày vẫn tỉnh bơ sắp xếp sách vở: “Anh không hạnh phúc thì tôi cũng bó tay, tôi đối với anh đã rất tốt rồi, mua cả bữa sáng cho anh còn gì”.

“Anh phải gọi điện cho bác”.

“Hừ, lại giở chiêu cũ”.

“Anh đã là người của em rồi”. Vĩnh Kỳ nói rành rọt từng chữ: “Em bắt nạt anh, đánh anh chửi anh, còn bắt anh phải dùng miệng...”

Bộp bộp! Cặp sách, hộp cơm đồng loạt rơi xuống đất.

“... lại còn bắt anh phải nuốt hết thứ đó”. Vĩnh Kỳ kể khổ: “Sao em lại đối xử với anh như thế?”.

Tôi quay người, lao vào bịt miệng hấn: “Im mồm, anh nói bậy”.

“Anh nói bậy chỗ nào?” Vĩnh Kỳ lườm tôi một cái tóe khói: “Em định không thực hiện giao ước phải không?”.

Trước ánh mắt sắc bén của hấn, tôi chỉ có thể cúi đầu.

Bây giờ đúng là có mười cái miệng cũng cãi không lại.

Vĩnh Kỳ cúi đầu còn thấp hơn tôi, trông như thể vừa bị đánh hội đồng, nhìn bộ dạng có lẽ chẳng có sức đâu mà đến lớp nữa.

Tôi đành xuống nước: “Anh muốn thế nào?”.

“Yêu cầu của anh không cao”. Vĩnh Kỳ thô lỗ nói: “Anh chỉ mong em đừng quên giao ước của chúng ta”.

“Ừ”.

Lúc này sắc mặt Vĩnh Kỳ mới đỡ hơn một chút: “VẬY... đầu tiên, em không được nói mà không giữ lời, sau này đêm nào cũng phải để anh ôm, ngủ cùng anh”.

“Anh không được kẹp chặt cổ tôi”. Tôi ra điều kiện.

“Thứ hai”, hấn đột nhiên cười hì hì, vẻ tội nghiệp rầu rĩ lúc nãy đã không cánh mà bay: “Mỗi sáng thức dậy phải có nụ hôn chào buổi sáng”.

“Hôn chào buổi sáng?” Tôi nhìn hấn nghi hoặc.

Hấn liền nhắm mắt, hớn hở chu môi ra.

Nắm tay tôi tự động siết chặt lại, nhưng nhìn bộ dạng ngốc nghếch của hấn lại chỉ có thể thở dài, miễn cưỡng chạm nhẹ lên môi hấn.

“Được rồi”.

“Đơn giản thế thôi à?”

“Anh còn muốn thế nào nữa?”, tôi gầm khê: “Được voi đòi tiên!”.

Vĩnh Kỳ quả nhiên được voi đòi tiên, vèo một cái đã lao đến, ép tôi vào tường. Đôi môi nóng bỏng mạnh mẽ không chút khách khí, trực tiếp đè lên môi tôi, đầu lưỡi càn quét từng góc ngách.

Bất ngờ trước cuộc xâm lăng của hắn, tôi vừa rên rĩ phản kháng vừa đau khổ nghĩ đến câu thành ngữ “thả hổ về rừng”.

“Đồng Đồng có tiến bộ rồi”. Hôn đã đời xong, Vĩnh Kỳ nháy mắt cười tươi: “Chắc đã quen với nụ hôn của anh rồi đúng không?”.

Nhìn cái bản mặt đắc ý của hắn, tôi thật không biết nên đập cho hắn một trận hay là nên chui vào góc tường mà khóc một trận cho thỏa.

“Đi học thôi”. Hắn xách cặp, nắm chặt tay tôi như sợ vừa bước ra cửa tôi sẽ chạy mất hút không bằng.

Lớp học vẫn như cũ, hai đứa chết tiệt Ưng Ly Ly và Hà Đông Bình thì tôi tuyệt đối không thèm để ý đến nữa rồi. Đàm Diệu Ngôn giờ ra chơi vẫn cứ tìm đủ mọi cách lại gần tôi. Còn Vĩnh Kỳ thì trong giờ học tựa vào tay tôi ngủ gà ngủ gật, nhưng chuông vừa vang lên một cái liền nhảy dựng dậy, giữ lấy tôi như cọp mẹ bảo vệ cọp con, xem Đàm Diệu Ngôn là quái thú.

Tình hình xung quanh thì căng thẳng như thế, nhưng tôi đang bận chép lại bài mấy hôm nghỉ, cũng chẳng có thời gian để ý.

“Đồng Đồng, cậu thông thạo môn toán rồi rạc[5] chưa?” Bất chấp ánh nhìn như hổ đói rình mồi của Vĩnh Kỳ, Đàm Diệu Ngôn vẫn tiến đến chỗ tôi.

“Hả?” Tôi vừa ngẩng đầu, bàn tay Vĩnh Kỳ đã vuốt ve đùi tôi. Một cảm giác tê dại từ đùi lan ra toàn thân, tôi vội quay sang lườm hắn: “Anh làm cái gì thế?”.

Vĩnh Kỳ khẽ môi vào tai tôi: “Em đã hứa sẽ không nói chuyện với hắn nữa”.

“Tôi nói thế lúc nào chứ?”

“Anh đã là người của em rồi”.

“Tôi chưa hề đồng ý”.

Trước mặt Đàm Diệu Ngôn, tôi và Vĩnh Kỳ ngang nhiên thì thầm vào tai nhau như thế.

“Anh đã giúp em thế này thế kia, còn nuốt hết thứ đó...”

Câu này đánh trúng tử huyệt của tôi. Toàn thân rúng động, mặt mũi đỏ bừng, tôi lườm hắn một cái tóe lửa rồi quay đầu đi chỗ khác.

Đàm Diệu Ngôn vẫn đang chờ câu trả lời của tôi: “Nếu cậu không biết làm toán rồi rạc, mình có thể chỉ cậu”.

Đề nghị này thật đúng lúc, sắp thi rồi mà.

Nhưng...

Vĩnh Kỳ thay tôi trả lời dứt khoát: “Đồng Đồng không cần mày dạy, Đồng Đồng rất giỏi toán rồi rạc”.

Tôi trợn mắt nhìn hắn, cho dù không muốn Đàm Diệu Ngôn dạy tôi cũng đâu cần một tác đến trời thế chứ?

Ánh mắt Đàm Diệu Ngôn chuyển sang tôi: “Đồng Đồng, mấy hôm vừa rồi cậu không đi học, mình đã chép bài giúp cậu rồi đây”, nói đoạn chìa ra một cuốn vở.

Tốt vậy sao? Tôi mỉm cười cảm kích, lập tức giơ tay ra. Vĩnh Kỳ không cho phép nói chuyện với Đàm Diệu Ngôn, nhưng có bắt không được nhận đồ của cậu ta đâu.

Vĩnh Kỳ đột ngột đứng bật dậy, nghiêng người một cái, vừa vịn chen vào giữa hai chúng tôi.

“Có rất nhiều người chép bài hộ bọn tao rồi”. Vĩnh Kỳ đứng chắn trước mặt, tay còn đưa ra sau véo tôi một cái: “Môn toán rồi rạc có cả chồng kia”.

Tôi ngồi trên ghế, bị thân hình của Vĩnh Kỳ che khuất, không nhìn thấy sắc mặt của Đàm Diệu Ngôn.

Nhất định rất khó coi.

Thế là, Vĩnh Kỳ đã hoàn thành vô cùng xuất sắc trách nhiệm của cọp mẹ.

Buổi tối đáng lẽ phải trôi qua trong yên bình, nhưng khi chúng tôi tắm xong, chuẩn bị lên giường đi ngủ thì Vĩnh Kỳ lại rất hào hứng đứng trước giường tôi.

“Ngủ giường em hay giường anh?” Đây chính là lời nhắc nhở, dù tôi chọn giường nào cũng phải ngủ chung với hắn mà thôi.

Tôi thở dài: “Tùy”.

Hắn phấn khích kéo tôi vào lòng, hai đứa ngã xuống giường tôi.

Lúc nào nhiệt độ cơ thể của Vĩnh Kỳ cũng cao hơn tôi một chút. Thực ra ba hôm ở nhà, đêm nào cũng ôm hắn ngủ, tôi cũng đã quen rồi.

Nhớ lại hôm đó, khi trối hấn xong, lợi dụng lúc hắn chưa tỉnh, tôi đã sờ mó không ít. Ít nhất thì làn da màu đồng khỏe khoắn của hắn đã bị tôi vuốt ve không biết bao nhiêu lần rồi.

“Đồng Đồng, cổ em thật mịn”. Hắn lại bắt đầu giở trò, ngón tay mân mê cổ tôi. Mắt hắn mở to, sáng rực trong bóng đêm.

Đôi mắt Vĩnh Kỳ vô cùng đẹp, sáng lấp lánh còn hơn cả những vì sao.

Tôi có tránh ra: “Đừng sờ, buồn lắm”.

“Đồng Đồng, chúng ta làm thêm một lần nữa nhé”. Giọng Vĩnh Kỳ đột nhiên tràn ngập ham muốn: “Chậm chậm thôi...”.

Tôi giật bắn: “Không”.

“Đừng sợ”. Hắn nhẹ nhàng dụ dỗ: “Em sẽ thấy rất thoải mái”.

Đang định phản đối thì tay hắn đã luồn xuống thắt lưng, dễ dàng chạm tới nơi mẫn cảm của tôi.

“Ừ...”, sự kích thích mãnh liệt làm tôi bất giác rên khẽ.

“Thoải mái lắm phải không?” Vĩnh Kỳ cười cười, cọ mũi lên mặt tôi.

Sự thiếu đứng đắn và nguy hiểm của hắn không còn nữa, lúc này, hắn như hóa thân thành một lãng tử nho nhã, đang khoe ra nụ cười mê hồn của mình.

Nhưng bàn tay hắn vẫn dịch chuyển không ngừng.

Từ lúc nào tôi lại cảm thấy quen thuộc với chuyện hoang đường này? Chẳng lẽ là nhu cầu sinh lý của con người đã khiến tôi trở nên phóng túng như thế? Tôi hoàn toàn không chống cự, mọi thứ xảy ra hết sức tự nhiên, điều này khiến tôi cực kỳ hoang mang.

Tôi nghi hoặc nhú mày, tựa như đang gặp phải một vấn đề nan giải. Đôi mắt tôi đã không thể mở to được nữa, chỉ có thể nửa khép nửa hở, ngoan ngoãn ngắm nhìn Vĩnh Kỳ.

“Ừ... a... a...”

Vĩnh Kỳ nhẹ nhàng hôn lên đôi mắt nửa khép nửa hở của tôi: “Đồng Đồng, em cũng giúp anh một chút được không?”.

Tay còn lại nắm chặt tay tôi, hướng dẫn tôi tiến tới hạ thân của hắn.

Thật cứng! Thật nóng!

“Chỉ cần chạm nhẹ vào là được”. Vĩnh Kỳ dịu dàng ghé miệng nói vào tai tôi.

Cảm giác thoải mái như đám mây phiêu bồng trên cao, có lẽ tôi đã bị Vĩnh Kỳ thôi miên rồi cũng nên. Nhìn đôi mắt lấp lánh của hắn, tự dưng tôi thấy áy náy.

Không chỉ một chút, mà là vô cùng áy náy.

Đúng lúc tôi đang cảm thấy cực kỳ, cực kỳ áy náy như thế, giọng nói khẩn cầu da diết của hắn vang lên: “Xin em, chạm một cái thôi cũng được”.

Câu nói đó tựa như một hòn đá từ trên cao rơi xuống mặt hồ đóng băng, lớp băng lập tức bị vỡ ra, dòng nước bên dưới bắn lên dữ dội.

Đầu óc mông lung, tôi không chút do dự bắt đầu dùng tay vuốt ve hắn.

“Đồng Đồng, Đồng Đồng, em thật tốt”. Vĩnh Kỳ kích động đến mức như sắp bật khóc.

Khoảnh khắc đó tôi cảm động vô cùng, không chỉ di chuyển bàn tay nhanh hơn, tôi còn chủ động quay sang hôn hắn.

Mũi, mắt, tai, cằm, tôi hôn như thể cả đời cũng không hôn đủ vậy.

“Đồng Đồng, em thật tốt”. Vĩnh Kỳ nói luôn miệng: “Trên đời này em tốt nhất, anh yêu em, rất yêu rất yêu em”.

“Em cũng vậy”. Tôi nhẹ nhàng lặp lại, cơ hồ như trúng phải thứ bùa mê thuốc lú nào đó: “Em cũng vậy...”.

Cao trào không kéo đến điên dại như lần trước, sự lãng mạn và dịu dàng dường như thấm sâu vào xương cốt. Hình như chúng tôi đã cùng lúc thốt lên tiếng kêu ngạc nhiên trước sự kì diệu của tạo hóa, cùng lúc nhìn thấy ánh sáng trắng lóe lên trước mắt.

Chất lỏng màu trắng dính lên tay chúng tôi.

Thứ đang chuyển động trên tay tôi, không biết là đầu lưỡi của Vĩnh Kỳ hay của tôi, hoặc có thể là của cả hai chúng tôi.

“Đồng Đồng, đây là mùi vị của em”.

“Em cũng biết mùi vị của anh rồi”.

Hồi ức đến đây kết thúc, tôi không biết mình là do mệt quá mà lảo nhao ngay sau đó, hay là đã ngất luôn trong giây phút cao trào rồi.

Có điều sáng hôm sau tỉnh dậy, hồi ức rõ mồn một. Đến lúc cúi đầu phát hiện phần thân dưới của tôi và Vĩnh Kỳ trống trơn, mọi tình tiết cụ thể đều hiện ra trong đầu. Điều duy nhất không nhớ nổi là tại sao tôi lại có thể làm ra chuyện đáng sợ như thế.

“A!”, tôi kinh ngạc nhìn cái tên khó hiểu kia nửa ngày trời, bất giác kêu lên một tiếng thảm thiết, túm lấy quần chạy thẳng vào nhà tắm.

Đóng chặt cửa rồi, tôi dựa vào tường bật khóc.

Trời ơi, tại sao tôi lại làm ra chuyện đáng sợ như thế?

Tôi tự hỏi bản thân rất nhiều lần, chốc chốc lại nhòm qua khe cửa xem xung quanh có ai đang chỉ trỏ gì mình không.

Phòng tắm chỉ có một mình tôi, nhưng cho dù chỉ có một mình, tôi vẫn cảm thấy không yên tâm.

Vĩnh Kỳ đứng ngoài gõ cửa: “Đồng Đồng, em đang làm gì, mau ra đây”. Giọng nói của hắn vẫn như ngày thường, bình tĩnh khiến người ta phát điên.

“Tôi không ra”. Tôi hét lên: “Tôi vĩnh viễn không ra”.

Xấu hổ chết mất, sau này tôi còn mặt mũi nào nhìn người khác chứ?

“Em yên tâm, anh sẽ không kể với ai là em đã liếm của anh đâu”.

“A!”, tôi càng la hét thống thiết.

Hận hắn! Hận hắn đến chết! Tên Vĩnh Kỳ khốn kiếp. Tôi nhịn không nổi lao ra ngoài, siết chặt nắm đấm xông vào hắn.

“Đều tại anh!” Mặt đỏ đến tận cổ, tôi gào lên với hắn: “Đều tại anh!”.

Quá kích động, trừ ba chữ “Đều tại anh”, tạm thời tôi chưa nghĩ ra được câu chửi nào khác.

Vĩnh Kỳ tỉnh bơ tóm gọn nắm đấm của tôi: “Một câu cũng kích được em chui ra, ha ha”. Hắn còn dám cười.

Tôi nghiêng rằng.

“Đồng Đồng của anh thật ngây thơ”. Vĩnh Kỳ cười rộ: “Anh thật yêu em”.

Tôi nghiêng lợi.

Hắn vuốt ve má tôi, ghé lại gần hôn lên môi tôi: “Thời đại này, ngây thơ thuần khiết như em chính là quốc bảo đấy”.

Lời trêu chọc và cử chỉ sàm sỡ của hắn làm tôi có một cảm giác bất lực đáng ghét.

“Quốc bảo?”

Tôi siết chặt nắm đấm...

Buổi sáng có hai tiết, tiết đầu là toán cao cấp, tiết sau là vật lý.

Bộ mặt đầy thương tích của Vĩnh Kỳ vừa vào lớp, lập tức toàn thể ánh mắt đổ dồn về phía chúng tôi. Tôi có chút bất an, mặc dù đôi mắt gấu trúc của hắn đích thực là tác phẩm của tôi, nhưng trước giờ chẳng ai chịu hiểu lý do vì sao tôi lại muốn đập hắn cả.

Nhớ lại lần trước bị đám con gái công kích mà sồn da gà.

“Vĩnh Kỳ, mắt cậu...” Ưông Ly Ly là người đầu tiên phát ra tiếng hét thất thanh. Ánh mắt kinh ngạc thể hiện rõ thái độ của cô nàng: không thể chấp nhận được việc hoàng tử Bạch mã lại có đôi mắt gấu trúc.

Hà đồng bình thở dài: “Đồng Đồng, cậu thật bạo lực”.

Dưới ánh mắt thương cảm của toàn thể bạn cùng lớp, Vĩnh Kỳ lại càng ra vẻ, xuyết xoa: “Đau quá...”.

Tôi quay phắt sang, ném cho hắn một cái nhìn sắc lẹm: “Đau lắm à?”.

Giáo dục bạo lực cơ hồ có hiệu quả, Vĩnh Kỳ lập tức cười nịnh nọt: “Không đau, không đau”.

Trước nay hắn hiếm khi có hành vi thay đổi thái độ một trăm tám mươi độ trước mặt đám đông, vì thế bộ dạng nịnh nọt ngoan ngoãn vừa xuất hiện lập tức khiến mọi người xung quanh choáng váng.

Ai cũng nhìn tôi chằm chằm, bắn khoăn tự hỏi tôi đã cho Vĩnh Kỳ uống thuốc gì.

Đằng nào tôi cũng đóng vai người xấu quen rồi, lần này đã làm thì làm đến cùng luôn. Tôi đảo mắt một vòng quanh lớp, trực tiếp thách thức những ánh mắt trách móc, ngang nhiên nói: “Là mình đánh đấy, thì sao nào? Các cậu hỏi hắn xem có đáng bị đánh không?”.

Ánh mắt cả lớp đồng loạt đổ dồn về phía Vĩnh Kỳ.

Vĩnh Kỳ cười khổ: “Đáng đánh, đáng đánh”.

Lòng tôi thoải mái hơn một chút, mỉm cười nói: “Vậy rốt cuộc tôi là quốc bảo hay anh là quốc bảo đây?”.

“Là anh, là anh”.

Nhìn cái bộ dạng a dua nịnh nọt của hắn mà xem, hừ, không biết là tại hắn cảm thấy có lỗi với tôi, trong lòng áy náy hay là đã biết sọt nắm đấm của tôi rồi?

Hôm nay xem anh làm sao bảo vệ hình tượng Bạch mã hoàng tử đây!

Cảm giác chiếm thế thượng phong thật là tuyệt vời, tôi đặc ý quay sang nhìn Ưông Ly Ly: “Cậu nghe rõ chưa, là hắn cam tâm tình nguyện”.

Hắn đã là người của tôi rồi, tôi thích đánh thì đánh, thích chửi thì chửi. Nhủ thầm trong bụng thêm câu này, tự dưng cảm thấy giao ước đã ký cũng không đến nỗi tệ lắm.

Mới đắc ý được vài giây, trong đám đông vẫn đang sừng sốt bỗng vang lên một tiếng kêu đầy kích động: “Vĩnh Kỳ, cậu thật vĩ đại!”.

Tôi dần mặt.

Từ lúc nào mà ánh mắt thương cảm của mọi người chuyển hết thành sùng bái thế này?

“Không ngờ cậu lại yêu Đồng Đồng say đắm đến thế”.

Hà Đông Bình đặt tay lên ngực, xúc động thốt lên: “Tình yêu chính là như thế, cho dù bị giày vò, bị chà đạp thế nào cũng vẫn kiên trì đến cùng”.

“Yêu là phải dũng cảm”.

“Mặc dù tình yêu của hai người có chút khác thường, nhưng chỉ cần hai người yêu thương nhau thì sẽ đạt được hạnh phúc thôi. Đều là thanh niên thời đại mới, bọn mình nhất định sẽ không phản đối hai người”.

“Cậu mãi mãi là hoàng tử Bạch mã trong lòng tớ”. Ưông Ly Ly chớp mắt thổ lộ.

“Đồng Đồng, Vĩnh Kỳ đối với cậu thật là quá tốt”. Câu nói này, không ngờ lại là của Đới Xuân Triều.

Liếc sang bên cạnh, đôi mắt gấu trúc đang cười sung sướng.

“Ngồi xuống, sắp vào lớp rồi”. Tôi quay ra quát hấn.

Hắn ngoan ngoãn ngồi xuống, bộ dạng toàn tâm toàn ý, vô cùng nghe lời làm lũ con gái lại xuýt xoa một lần nữa.

Tôi bực bội ngồi xuống, lườm hấn một cái.

Tại sao Vĩnh Kỳ làm gì mọi người cũng thấy tuyệt vời? Nếu như mọi người biết chuyện tối qua hắn làm với tôi, chẳng lẽ vẫn không để ý?

Không được, không được, tôi lắc đầu quầy quáy. Lỡ bọn họ biết được chuyện hôm qua tôi làm, chắc tôi chẳng còn mặt mũi nào mà sống nữa mất.

Suy nghĩ lung tung một hồi, ngẩng đầu lên, thầy giáo môn toán cao cấp đã đứng trên bục giảng từ lúc nào, miệng nói không ngừng.

Trời ạ, không ngờ tôi cũng có ngày lơ đãng trong giờ học. Vội vàng tập trung tinh thần nghe, nghe được câu cuối cùng của thầy...

“Những thứ vừa nói chính là phạm vi ôn tập”.

Phạm vi ôn tập? Tôi suýt nữa thì hét lên.

Vĩnh Kỳ ngồi bên cạnh sờ đùi tôi, tôi liền trút cơn giận lên đầu hắn, thò tay xuống dưới ngăn bàn đập cho hắn một cái.

“Đã đủ bực rồi, anh còn giở trò gì nữa?”

“Anh chỉ muốn cho em xem ghi chép của anh thôi mà...” Vĩnh Kỳ bộ dạng đáng thương như con dâu mới về nhà chồng, nâng quyển vở bằng cả hai tay lên cho tôi.

Ghi chép? Tên lười biếng nghìn năm có một này mà cũng biết ghi chép sao?

Tôi cầm cuốn vở, trừng mắt cảnh cáo hắn thôi ngay cái trò sờ mó kia đi. Cúi đầu xem, quả nhiên là phạm vi ôn tập môn toán cao cấp, chép rất sạch sẽ ngay ngắn.

“Anh mà cũng ghi chép à?”, tôi lăm bầm vài tiếng, đặt vở lên bàn, bắt đầu xem kỹ.

Vĩnh Kỳ sán lại: “Đồng Đồng, có phải anh rất nghe lời không?”.

“Cũng coi là thế”. Tôi vỗ vỗ đầu hắn: “Hôm nay biểu hiện rất tốt”.

“Nhưng vốn dĩ là em phải yêu thương che chở cho anh. Em không thấy bây giờ có chút đảo ngược sao?”

“Đảo ngược cũng đâu có gì không tốt”.

“Đảo ngược cũng đâu có gì không tốt?” Vĩnh Kỳ chắc lại nghĩ đi đâu rồi, hần hí hửng nói: “Vậy thì, có phải có thể đảo ngược lại thành em làm người của anh không?”.

Toàn thân run lên một cái, tôi hét lớn: “Anh đừng có mà mơ!”.

Sau tiếng hét lớn, không gian im bật. Thảm rồi, vẫn chưa đến giờ nghỉ.

Bóng đen đổ xuống mặt bàn, tôi chậm chạp ngẩng đầu. Một thân người cao lớn đang nhìn xuống, hơn nữa mặt mũi còn u ám vô cùng.

“Lương Thiệu Đồng, có phải em nghĩ rằng đề thi sắp tới dễ ẹt, tiết ôn tập cuối cùng này không cần học cũng được, đúng không?”, thầy giáo tức tối nhìn tôi.

Vị giáo sư này lòng dạ hẹp hòi, nghe nói sinh viên nào đắc tội với ông thì trăm phần trăm phải học lại, là một trong tứ đại sát thủ lòng lấy tiếng tăm của trường.

Những ánh mắt đang chiếu tướng tôi lập tức chuyển sang đồng tình.

Da gà nổi hết lên, trán đầm mồ hôi, tôi run rẩy đáp: “Không phải ạ”.

“Thế tại sao em hét lên?”, ánh mắt thầy sắc như dao: “Thầy muốn các em ôn tập chăm chỉ, em lại nói thầy đừng có mơ”.

Tôi tức học máu. Thật là oan tày đình, làm sao tôi biết được lúc đó thầy đang dặn cả lớp ôn tập chăm chỉ chứ? Đều tại tên khốn Hà Vĩnh Kỳ, chỉ hận không thể đập hắn chết luôn.

Tôi siết chặt nắm tay.

“Sao? Còn định đánh thầy giáo à? Em siết chặt tay thế làm gì?”

Tôi vội vàng buông năm ngón tay. Động một tí là bị bắt bẻ, hoàn cảnh lúc này của tôi còn đáng thương hơn cả thái giám nhà Thanh.

“Thầy hiểu lầm rồi”. Bên cạnh có người đứng dậy, là Vĩnh Kỳ.

“Hiểu lầm?” Chết tiệt, chỉ với Vĩnh Kỳ, thái độ của thầy mới hòa nhã như thế.

Tôi nghiêng răng.

“Em và Đồng Đồng đang bàn nhau, môn toán cao cấp khó thế này, có nên mời thầy dạy phụ đạo riêng bọn em vài buổi không”. Vĩnh Kỳ trước nay nói dối không hề chớp mắt: “Đồng Đồng nói đừng có mơ, thầy có nhiều học sinh thế, ai cũng đòi thầy dạy phụ đạo thì không phải thầy sẽ mệt chết sao?”.

Tên lừa đảo, chỉ giỏi đi lừa người.

“Có thật không?”, ánh mắt nghi ngờ lướt đến chỗ tôi.

Tôi gật đầu như bả củi, cố gắng cười lấy lòng thầy.

Thầy ơi, không phải thầy thích nhất là Vĩnh Kỳ sao, làm sao Vĩnh Kỳ có thể gật thầy được chứ? Hơn nữa, Đồng Đồng em luôn là một học sinh ngoan mà.

14. Chương 14

Chương 14

Đúng lúc đó chuông hết tiết vang lên. Sau khi trợn mắt nhìn tôi một hồi, cuối cùng có vẻ thầy cũng chấp nhận cách giải thích của Vĩnh Kỳ, quay lưng bỏ đi. Tôi thở phào nhẹ nhõm, nguy hiểm vừa qua, toàn thân lập tức trở nên mềm nhũn, nằm bẹp xuống bàn.

Vĩnh Kỳ sán lại kể công: “Đồng Đồng, anh có giỏi không?”.

Tôi lạnh lùng liếc một cái, làm hắn tự động rút cổ lại. Hai tiết sau, hắn biết điều hơn, không dám thập thò sờ nọ mó kia nữa.

Chuông tan học vừa kêu, cả lớp reo lên một tiếng, lũ lượt kéo đi. Tôi vừa thu dọn sách vở vừa thở dài ngao ngán.

“Sắp thi rồi, sắp thi rồi”. Cứ nghĩ đến thi cử là đau đầu: “Đang lúc quan trọng lại bỏ mất mấy buổi học, làm sao bây giờ?”.

Lại có một tên lười biếng chỉ giỏi phá hoại, chẳng làm được tích sự gì nằm bò bên cạnh nữa chứ.

Vĩnh Kỳ cười: “Đồng Đồng không cần lo lắng, có anh đây, em còn sợ thi không qua sao?”.

Tôi lườm hắn một cái tóe khói, mở cặp, rút cuốn toán cao cấp ra.

“Em không đi mua cơm à?”

Tôi bực bội nói: “Bắt đầu từ bây giờ, tôi quyết định bù đắp lại khoảng thời gian lãng phí đã bỏ ra để chăm sóc anh. Tôi phải học hành chăm chỉ, nghiêm túc ôn bài mà thi cho tốt”. Mỗi tiếng phát ra đều vô cùng rõ ràng kiên định.

“Anh muốn ăn uống hàng hoàng”. Vĩnh Kỳ long lanh đôi mắt đen nhánh nhìn tôi: “Em không đi mua cơm, anh sẽ bị đói”.

Miếng kẹo cao su chỉ đem lại toàn rắc rối và phiền phức...

Tôi bắt đầu thở phì phò, siết chặt nắm đấm.

Vĩnh Kỳ liếc nắm đấm của tôi, vội vàng nói: “Em đã hứa sẽ yêu thương che chở cho anh, thế mà vừa về đến trường em đã hét đánh lại mắng. Bây giờ còn không cho anh ăn cơm, thật là vô nhân đạo”.

Nắm tay càng siết chặt hơn.

“Nói xong chưa?”

“Thật là không ăn cơm sao?” Vĩnh Kỳ gãi đầu, nhìn tôi ngơ ngác: “Lẽ nào tối qua em liếm có một chút thứ đó của anh là không cần ăn cơm ba ngày sao?”.

Đúng là miệng chó không mọc được ngà voi!

“Anh... anh...” Tôi nghiêng răng ken két, mặt mũi đỏ dừ.

“Anh đói”.

“Anh... đây là... đây là...”

“Đồng Đồng, anh đói”.

Tôi tức điên người, khí nóng toàn thân bốc lên đỉnh đầu, đang định lao vào đập cho hắn một trận nên thân thì chân bỗng mềm nhũn, trước mắt tối đen.

Vĩnh Kỳ lúc này mới kinh hoàng: “Đồng Đồng, em sao thế? Đồng Đồng!”.

Tôi nằm quay đơ, cuối cùng đã bị Vĩnh Kỳ chọc tức đến ngất đi.

Tôi nằm trên bàn học, chậm chậm tỉnh dậy, nghe thấy tiếng gọi khe khẽ của Vĩnh Kỳ: “Đồng Đồng, Đồng Đồng...”, giọng hắn tràn ngập sự hoảng loạn bất an.

Tôi chậm chạp mở mắt nhìn về phía hắn. Vĩnh Kỳ giống như con thỏ đang nơm nớp lo sợ, tròn tròn đôi mắt đen nhánh nhìn tôi, làm như tôi sẽ đi gặp ông bà bất cứ lúc nào không bằng.

Hừ, tên đầu đất này cũng biết không có tôi hắn sẽ khôn khổ thế nào – đồng nghĩa với không có bảo mẫu, máy giặt, máy rửa bát...

“Sắp thi rồi, tôi không có hơi sức đâu mà đối phó với anh. Anh để tôi nghỉ ngơi mấy ngày có được không?”, tôi cố ý nói không ra hơi, mặt mũi hờ hững.

“Được, được”. Vĩnh Kỳ gật đầu lia lịa.

Tôi cười thầm trong bụng, thì ra khổ nhục kể lại hiệu quả đến thế.

“Vậy anh tự mua cơm được không?” Thấy Vĩnh Kỳ bắt đầu cảnh giác, tôi vội thêm vào một câu: “Dĩ nhiên chỉ trong đợt thi thôi”. Đến học kỳ sau, nhất định tôi sẽ cao chạy xa bay, dọn đến phòng khác.

“Được”.

“Vậy anh có thể tự giặt đồ không?” Dù sao anh cũng là hoàng tử Bạch mã, anh không giặt thì khối người tình nguyện giặt hộ anh.

Vĩnh Kỳ gật đầu: “Được”.

“Vậy rửa bát...”

“Được”.

“Giày của anh...”

“Anh tự lau”.

“Ga giường...”

“Anh tự phơi”.

Tôi suýt nữa thì phá lên cười, bụng tức anh ách vì nhện từ nãy đến giờ. Lần đầu tiên thấy Vĩnh Kỳ ngoan như thế, tôi nở nụ cười dịu dàng nhất, vuốt ve đầu hắn: “Vậy tôi có thể ngủ một mình một giường không?”.

“Không được”, giọng hắn đột nhiên đanh lại.

Tôi cau mày nhìn hắn. Có nhầm không đấy, tôi vừa ngắt đi, hơi thở nhẹ hẫng, giọng nói thều thào, vậy mà anh dám nói không được à?

Hắn cũng cau mày nhìn tôi.

“Đồng Đồng, không phải em đang giả vờ đấy chứ?” Hắn nhìn tôi nghi ngờ: “Em ngắt đi nhanh mà tỉnh lại cũng nhanh. Anh nhớ lần trước em ngắt rất lâu sau mới tỉnh lại cơ mà”.

Tên này nhiều lúc cũng thông minh đột xuất.

“Có anh giả vờ thì có”. Tôi ngồi dậy: “Thôi, bây giờ đến lượt anh đi mua cơm. Mau đi đi, đừng có bám dính lấy tôi nữa”.

Vĩnh Kỳ thộn mặt nhìn tôi rất lâu mới gật đầu: “Xem ra em đã quyết định dồn sức cho kỳ thi rồi”.

“Tôi vốn là học sinh ngoan mà. Lẽ nào lại cả ngày chỉ biết ăn chơi như anh?”

“Anh cả ngày chỉ biết ăn chơi? Cứ đợi đến lúc đó xem ai điểm cao hơn”.

Tôi liếc xéo một cái: “Ha, lại dám bì điểm thi với tôi cơ đấy? Quả là mặt dày ít ai bằng”.

“Vậy được, cá đi”. Vĩnh Kỳ nheo mắt: “Nếu tổng điểm thi cuối kỳ của anh cao hơn em thì thế nào?”.

“Nếu tôi cao hơn anh thì sao?”

Vĩnh Kỳ dường như có chút tức giận, trầm giọng nói: “Nếu điểm em cao hơn anh, anh sẽ tự động chuyển phòng, không bao giờ làm phiền em nữa, vĩnh viễn không kể tội của em với bác, vĩnh viễn nghe lời em”.

Tôi không chịu lép vế, cũng trầm giọng nói: “Nếu điểm anh cao hơn tôi, tôi sẽ hết lòng yêu thương che chở anh, làm người của anh”.

Bốn bề đột nhiên yên ắng vô cùng, một bầu không khí kỳ lạ bao trùm.

Không ổn...

Vĩnh Kỳ mặt tối sầm nhìn tôi rất lâu, ánh mắt chứa một thứ cảm xúc khó nói thành lời.

“Đồng Đồng, quân tử nhất ngôn”, giọng hắn hơi khàn vì kích động.

Mặc dù có chút chột dạ, tôi vẫn ưỡn ngực hiên ngang: “Tứ mã nan truy”. Trong đầu thầm nghĩ, không phải trên đời đã sớm tuyệt chủng cái loài động vật gọi là quân tử rồi sao?

Vĩnh Kỳ bỗng bật cười sung sướng.

“Ha ha, ha ha!” Hấn bắt đầu hoa chân múa tay: “Không ngờ Đồng Đồng lại chấp nhận làm người của anh? Em thật sự đã đồng ý rồi đúng không? Anh còn tưởng phải chờ đến lúc tốt nghiệp đại học cơ. Ha ha ha! Em nhận lời rồi, nhận lời rồi!”.

Tôi lườm hấn: “Này, đừng có mừng sớm thế. Đòi điểm cao hơn tôi à, mơ đi nhé”.

Hấn quay một vòng tại chỗ, rồi dừng lại, lịch lãm làm một tư thế cúi chào: “Bắt đầu từ bây giờ, anh sẽ thể hiện hết khả năng thiên phú của mình cho Đồng Đồng yêu quý của anh thưởng thức”.

“Nói trước, anh không được quấy nhiễu tôi học hành, nếu không coi như chẳng có cá cược gì cả”. Ai bảo sức phá hoại của hấn quá đáng sợ?

“Tất nhiên, anh sẽ khiến em thua tâm phục khẩu phục”.

Hấn cười vô cùng tự tin, tôi bất giác rùng mình.

Chỉ một tuần ngắn ngủi, hấn thực sự có thể đạt tổng điểm cao hơn tôi sao?

Đánh chết tôi cũng không tin.

Giai đoạn ôn thi học kỳ chính thức bắt đầu bằng vụ cá cược giữa tôi và Vĩnh Kỳ.

Ngày hôm sau, tôi phát hiện một Vĩnh Kỳ đã hạ quyết tâm còn đáng sợ hơn trước nhiều.

Hấn không còn suốt ngày nhàn rỗi ngồi cười hi hi ha ha nữa.

Hấn thật sự tự đi mua cơm, tự làm việc của mình.

Tôi kinh ngạc nhận ra hấn không đầu đất như tôi tưởng mà chính tôi mới là thằng ngốc suốt học kỳ vừa rồi, trong lòng ảm ức vô cùng. Có điều hiện giờ chuyện ôn thi mới là quan trọng, tôi tạm thời chưa hỏi tội hấn.

Kinh ngạc nhất là, hấn chủ động nhảy lên ngồi bàn đầu, chăm chú nghe như nuốt từng lời của thầy trong tiết ôn tập cuối cùng. Thậm chí còn liên tục giơ tay, đặt những câu hỏi vô cùng sâu sắc khiến thầy cười khoe hết cả hàm răng, bộ dạng vô cùng thích thú mãn nguyện với cậu học trò cưng.

Chỉ cần điểm tổng kết của Vĩnh Kỳ cao hơn, tôi sẽ trở thành người của hấn.

Thượng đế, ngài lại đang đùa bọn con sao? Tại sao ngay sau khi bắt đầu vụ cá cược ngu xuẩn kia, Vĩnh Kỳ lại trở thành tấm gương chăm chỉ xuất sắc của lớp?

Mọi người mắt tròn mắt dẹt nhìn hấn ngưỡng mộ. Riêng tôi thì mặt mày xanh như ớt nhái, chiếc bút trên tay hơi tí lại rơi xuống đất.

“Đồng Đồng, hôm nay Vĩnh Kỳ bị sao vậy?”

Giờ ra chơi, Hà Đông Bình thay mặt cả lớp, thò đầu lên hỏi.

Tôi nghĩ đến vụ cá cược ngu ngốc kia, không khỏi thở dài đau đớn, lắc đầu: “Đừng hỏi nữa, mình... Ồi, tóm lại là đen đủi”.

“Vĩnh Kỳ nỗ lực học tập, sao cậu lại đen đủi?” Hà Đông Bình càng tò mò, quan sát tôi nửa ngày trời, cuối cùng gật đầu, nghiêm túc đưa ra kết luận: “Bên trong chắc chắn có ẩn tình”.

“Ẩn tình?”

“Vĩnh Kỳ cố gắng như vậy nhất định là vì cậu rồi, đúng không?”

Hấn đoán thế cũng không sai. Tôi lườm hấn một cái, lại tiếp tục thở dài náo nề.

Hà Đông Bình càng thích chí, “wow” một tiếng rồi tự đắm đuối trong ảo tưởng: “Sức mạnh của tình yêu!”.

Tôi trợn mắt nhìn, cân nhắc không biết có nên đập hấn một trận không, cuối cùng chỉ thở dài một tiếng, cúi đầu ra sức tập trung nghiên cứu môn toán cao cấp trên tay.

Đến cuối kỳ, giờ tự học buổi tối tất nhiên không thể thiếu được.

Trên bàn ăn, tôi và Vĩnh Kỳ ngồi đối diện nhau, im lặng và qua loa mấy miếng cơm, sau đó hai đứa không hẹn mà cùng cầm cặp bước ra khỏi phòng.

Vì vụ cá cược hôm qua, Vĩnh Kỳ dồn sức ôn thi, còn tôi thì dồn sức chống đỡ với sự nghiêm túc bất ngờ của hấn, tránh cho bản thân không bị dọa ngất.

Cả ngày gần như không nói chuyện gì với nhau. Tự dưng không còn cục kẹo cao su đeo bám, cảm giác hơi là lạ.

“Vĩnh Kỳ, anh đi đâu thế?”

“Em hỏi làm gì?”

Tôi héch càm: “Để tránh bị làm phiền, tôi không muốn cùng học với anh”.

Chẳng ngờ hấn không chút bận tâm, gật đầu luôn: “Cũng phải, không ai làm phiền ai, để em được thua một cách tâm phục khẩu phục”.

“Nói mà không biết ngượng!” Tôi giống như giẫm phải đinh, trừng mắt hét to: “Tôi đến phòng học số năm, anh không được đi theo đâu đấy”.

Lửa giận ngàn ngút, tôi mặc kệ hấn, cầm cặp chạy đi.

Phòng học số năm có rất nhiều người, khó khăn lắm tôi mới tìm được một chỗ trống.

Nhất định phải thắng, nhất định phải thắng!

Tôi thâm hô khẩu hiệu kia hơn chục lần để củng cố niềm tin, đợi đến khi trấn tĩnh lại rồi mới giở bài tập môn toán cao cấp ra làm.

Chỉ cần cố gắng ôn tập, nhất định sẽ thắng!

Một bài, hai bài, ba bài... tôi dần dần quên chuyện của Vĩnh Kỳ, hoàn toàn tập trung vào việc giải toán. So sánh kết quả làm ra với đáp án, trong lòng khắp khởi vui mừng.

Nói thế nào thì, học hành là việc không thể đầu cơ trục lợi được – ngoài phần chuyên môn thì thầy chủ nhiệm chỉ nói được mỗi câu này là đúng nhất.

Một lúc sau, tôi chau mày.

Bài này, tôi không biết làm. Môn toán cao cấp sao lại có bài khó thế này chứ? Tôi vò đầu, tiếp tục nghĩ.

Nghĩ ngợi hồi lâu cũng không ra, tôi đành phải đi tìm người giúp đỡ.

“Hà Đông Bình”, cả mấy bàn xung quanh đây tôi chỉ quen mỗi một người, liền quay đầu gõ lên bàn cậu ta hỏi: “Bài này cậu có biết làm không?”.

Hà Đông Bình nhăn nhó đáp: “Đến cậu còn không biết thì làm sao mình biết được chứ?”.

Cũng đúng, môn này cậu ta học cũng không bằng tôi.

“Đi hỏi Hạ Mẫn”. Cậu ta gợi ý: “Kết quả thi giữa kỳ của Hạ Mẫn cao nhất lớp mình đấy”.

“Hạ Mẫn đang ở đâu?”

“Không biết, chắc là phòng bên cạnh. Thường cậu ấy chỉ tự học ở một trong hai phòng này thôi”.

“Ừ, thế mình đi tìm cậu ấy xem sao”, tôi đứng dậy.

Hà Đông Bình hạ giọng nói với theo: “Biết cách giải rồi nhớ bảo mình nữa nhé”.

“Biết rồi”.

Tôi vào phòng học bên cạnh bằng cửa sau, đứng trên bậc cao nhất nhìn khắp phòng, cuối cùng cũng tìm thấy dáng lưng gầy gầy của Hạ Mẫn.

Vừa cười một cái, chợt nhận ra tấm lưng ngồi bên cạnh cô ấy cũng vô cùng quen thuộc.

Hừ, Vĩnh Kỳ là cái đồ cơ hội, hẳn còn biết lợi dụng Hạ Mẫn để nhờ chỉ bài cơ đấy. Đáng tiếc, việc học hành không thể trông cậy vào người khác được, cho dù anh có cố gắng thêm mười lần nữa, Hạ Mẫn cũng chẳng dám liều lĩnh với khả năng bị đánh dấu học bạ mà vứt đáp án cho anh trong giờ thi đâu.

Tôi nhẹ nhàng đi đến sau lưng họ, định châm biếm Vĩnh Kỳ vài câu.

“Đây... đạo hàm cái này, sau đó áp vào công thức, phần còn lại thì đơn giản rồi”. Vĩnh Kỳ đang chụm đầu thì thăm với Hạ Mẫn.

“Vĩnh Kỳ, cậu giỏi quá!” Hạ Mẫn ngẩng đầu mỉm cười, chợt thấy tôi đang đứng bên cạnh: “Đồng Đồng, cậu cũng học ở đây à?”.

“Mình ở phòng bên cạnh”. Tôi phát hiện ra ánh mắt Vĩnh Kỳ có chút kỳ lạ. Cũng không thèm bận tâm tên đáng ghét đó nữa, tôi quay sang hỏi Hạ Mẫn: “Hạ Mẫn, bài này cậu có biết làm không?”. Tôi chìa sách ra, chỉ vào bài tập được đánh dấu.

“Bài này à? Có”.

“Thật à, chỉ mình với”. Tôi cố ý khen ngợi cô: “Hạ Mẫn, cậu giỏi thật đấy”.

Hạ Mẫn lắc đầu: “Không phải đâu, Vĩnh Kỳ vừa dạy mình đó”.

Suýt nữa thì tôi ngã lăn quay. Mặt cắt không còn hột máu, tôi quay ra nhìn Vĩnh Kỳ, hẳn không hề tỏ ra vênh váo tự đắc, chỉ cúi đầu tiếp tục ôn bài.

“Vĩnh Kỳ dạy cậu?”, tôi chợt dạ hỏi lại: “Có phải hẳn đã đi hỏi thầy trước rồi không?”.

“Vĩnh Kỳ rất giỏi toán cao cấp, Đồng Đồng, cậu không biết sao?”

Làm sao tôi biết cơ chứ? Nếu biết, tôi còn dám cá cược với hẳn chắc?

Tôi đưa tay quạt mồ hôi trên trán.

Dự cảm không lành lại kéo đến.

Thời gian ôn thi cuối kỳ vốn có thể dùng từ địa ngục để hình dung, lại cộng thêm vụ cá cược với Vĩnh Kỳ, quả thật đã trở nên đáng sợ hơn mười tám tầng địa ngục nhiều.

Tôi kinh hãi nhìn Vĩnh Kỳ phô bày tài năng đã éo nhem bấy lâu nay, mồ hôi trên trán càng lúc càng nhiều. Thì ra không chỉ toán cao cấp mà môn nào hẳn cũng giỏi. Gặp phải bài nào không làm được, người đầu tiên mọi người nghĩ đến là Vĩnh Kỳ, nếu không tìm thấy hẳn mới đến nhờ tôi giúp đỡ.

Hà Đông Bình nói: “Hai anh em cậu học hành đều tanh tuổi. Lần này hai người kiểu gì cũng chiếm hai vị trí nhất nhì của lớp cho xem”.

“Mình chỉ muốn đứng nhất, không muốn đứng nhì”.

“Wow, có chí khí!” Hà Đông Bình bật ngón tay cái: “Cũng tốt, cậu với Vĩnh Kỳ thử so tài xem ai đứng nhất lớp”.

Cậu ta không biết về vụ cá cược của chúng tôi, dĩ nhiên có thể nói dễ dàng như thế rồi.

Tôi thì lo lắng từng giây từng phút, không dám lơ là chút nào.

Vĩnh Kỳ nỗ lực học hành, không còn bám tôi như keo nữa. Đàm Diệu Ngôn chớp thời cơ, liên tục xuất hiện bên cạnh tôi. Trong các giờ tự học, tám trên mười lần quay đầu lại đều bắt gặp nụ cười của hẳn.

“Đồng Đồng, sao cậu lơ mình mãi thế?”

Tôi cúi đầu, nhớ tới lời hứa với Vĩnh Kỳ. Nhưng không được nói chuyện với Đàm Diệu Ngôn thì vẫn có thể viết ra giấy mà.

Tôi ngoáy vài chữ lên tờ nháp: “Vĩnh Kỳ không cho tôi nói chuyện với cậu”.

“Cậu nghe lời hần sao?”

Tôi lắc đầu, viết tiếp: “Bản thân tôi cũng không muốn nói chuyện với cậu”.

“Tại sao?”

“Tại vì cậu là đồ khốn kiếp”.

“Ai nói thế?”

“Vĩnh Kỳ nói thế”.

“Vậy tức là cậu vẫn nghe lời hần”.

“Mặc dù Vĩnh Kỳ cũng chẳng ra gì, nhưng hần đã nói cậu là đồ khốn thì chắc chắn không sai”. Viết đến đây, tự dưng tôi thấy mình có vẻ đang giấu đầu lòi đuôi, liền vo mảnh giấy ném đi, chỉ tay vào miệng, rồi lại chỉ vào cuốn sách, ra hiệu phải học bài.

Đàm Diệu Ngôn cũng không nói gì nữa, chỉ cười cười rồi cúi đầu đọc sách.

Kỳ thi cuối cùng cũng đến vào lúc tôi không mong đợi nhất.

Thi liên tục năm môn trong ba ngày.

Lớp học căng thẳng, tình hình như thế bất cứ lúc nào cũng có địch đột kích vậy

Tình trạng của tôi càng thê thảm, quả thực như tận thế đến nơi.

Làm câu nào cũng kiểm tra đi kiểm tra lại, mặc dù đã rất cẩn thận nhưng vẫn lo xảy ra sơ suất. Nếu có câu nào không hiểu hoặc không chắc chắn, tôi lại tự chửi mình, sao lại đồng ý vụ cá cược ngu ngốc thế chứ?

Chớp mắt đã hết ba ngày, đám làm bài tốt thì hơn ha hơn hở, bàn nhau đi đâu đó chơi, đám làm không tốt thì ngoan ngoãn nằm nhà vắt óc nghĩ cách năn nỉ xin xỏ các thầy.

Tôi mới là đứa thấp thỏm lo lắng nhất, cả ngày như kiến bò chảo nóng.

Hà Đông Bình đang hào hứng bàn bạc với mọi người, trước khi nghỉ hè cả lớp nên làm một bữa đồ nướng ngoài trời, đột nhiên chạy đến vỗ vai tôi: “Đừng lo lắng, chắc chắn môn nào cậu cũng qua thôi. Ai dám nói Đồng Đồng thi rớt, mình nhất định phản đối đến cùng”.

Đương nhiên tôi biết mình không thể thi trượt, trừng mắt nhìn hần: “Mình muốn đứng thứ nhất, thứ nhất!”.

“Cậu muốn giành học bổng à?”

“Học bổng cái con khỉ, mình chỉ muốn đứng nhất lớp”.

“Wow, Đồng Đồng thật là có chí khí!” Cả lớp đồng loạt vỗ tay, mặt đầy ngưỡng mộ.

Uông Ly Ly nghiêng đầu nói: “Nhưng tổng điểm của cậu có thể cao hơn Vĩnh Kỳ sao?”.

“Mình thấy khó đấy”, Hà Đông Bình gật gù chen vào làm tôi tức anh ách.

Vĩnh Kỳ ngồi bên cạnh, mỉm cười nhìn tôi.

Khoảng thời gian này, hần ít nói hơn, như thể bao nhiêu sức lực đã dồn hết vào việc ôn tập và thi cử rồi. Hần không mặt dày xồn xác như trước mà trở nên trầm tĩnh hơn nhiều.

Dĩ nhiên, cũng nhờ vậy, càng nhiều người tôn hần lên chức Bạch mã hoàng tử.

Cuối cùng cũng đến lúc công bố điểm thi.

Tờ mở sáng tôi đã chạy đi xem. Mới chỉ có kết quả bốn trên năm môn thi. Tôi thấp thỏm tìm tên mình và Vĩnh Kỳ trong bốn trang giấy dán trên tường.

“A! Hần cao hơn mình 5 điểm!”

“A! Cao hơn mình những 11 điểm! Đứng nhất và đứng nhì lại cách nhau những 11 điểm!”

“A! Môn này cũng cao hơn mình được sao? Không phải ngay cả trực X và Y hần cũng chẳng biết là gì sao? Đồ lừa đảo! Đúng là đồ lừa đảo!”

Mỗi lần tìm thấy tên hần, tôi lại hét lên thảm thiết.

Đến môn cuối cùng, tiếng hét của tôi làm lay chuyển cả tòa nhà.

“Tại sao?”, tôi hét lên thất thanh lao vào phòng giáo viên, làm các thầy cô đều giật mình. Tôi đứng trước mặt thầy dạy môn toán cao cấp, suýt chút nữa thì túm cổ áo thầy, may mà tia lý trí còn sót lại nhắc nhở tôi, người trước mặt là một giáo viên, vì thế tôi đành ầm ỨC vòng hai tay ra sau lưng, khổ sở nói: “Thưa thầy, sao điểm thi của em thấp vậy?”.

“Bài thi của em như thế, thầy cũng chịu thôi”.

“Sao lại thế được, em làm các đề thi thử cũng chưa bao giờ thấp đến thế này”. Trán đầm mồ hôi, tôi lắp bắp nói: “Em muốn xem lại bài thi”.

Chắc thầy cũng phát hoảng trước bộ dạng căng thẳng của tôi, lập tức giúp tôi tìm bài thi.

“Đây em tự xem đi”. Thầy đặt bài thi trước mặt tôi: “Lương Thiếu Đồng, lúc làm bài em quá căng thẳng. Em xem, hai câu nhiều điểm nhất em còn chép sai cả đề đây này”.

Tôi nhìn bài thi, hai chân mềm nhũn, suýt nữa thì ngã ngồi xuống đất.

Thầy vội đỡ tôi dậy: “Em không sao chứ?”.

“Em... em...”

“Không cần quá lo lắng, dù em chỉ được 57 điểm, nhưng cộng với điểm bình quân trên lớp, thầy sẽ cho em qua, không cần thi lại đâu”, thầy còn tốt bụng an ủi tôi.

Tôi khóc không thành tiếng.

Đó không phải điều em muốn! Thầy ơi, thầy có thể sửa 57 điểm thành 100 điểm được không?

Còn một môn chưa công bố kết quả nhưng tôi đã chẳng ôm tia hi vọng nào nữa rồi. Trừ khi môn đó Vĩnh Kỳ ăn trứng, nếu không tổng điểm của hần chắc chắn cao hơn tôi.

Tôi thất thế bước trên con đường nhỏ.

Làm người của Vĩnh Kỳ? Không muốn, không muốn, tuyệt đối không muốn!

Nhất định hần sẽ bắt nạt tôi đến chết, sẽ tiếp tục áp bức tôi, nhất định sẽ rất đau.

Mất mặt quá đi!

Vừa đi vừa thất thần, kết quả là đâm phải người khác. Tôi cũng chẳng buồn nhìn, nói lời xin lỗi rồi bỏ đi luôn.

“Đồng Đồng, cậu sao thế?”, người đó giữ tôi lại.

Hóa ra là Đàm Diệu Ngôn.

Lúc này, tôi đã quên bồng mất việc Vĩnh Kỳ không cho phép tôi nói chuyện với Đàm Diệu Ngôn.

“Tổng điểm của hần cao hơn mình”.

“Cái gì?”

“Cao hơn đúng 66 điểm”. Tôi dờ dẫm, tự lẩm bẩm: “Chỉ còn môn vật lý, lại là môn mình kém nhất, điểm của hần nhất định còn cao hơn nhiều nữa”.

“Đồng Đồng, cậu đang nói cái gì vậy?”

“Cậu đương nhiên không hiểu được. Cuộc sống của mình thế là hết, mình thua rồi”, tôi lắc đầu đau khổ, hất tay hần ra, ủ rũ bước đi.

Vừa bước vào phòng đã thấy con sói gian ác ngồi chờ sẵn, một bịch McDonald nóng hôi hổi đặt trên bàn.

Vĩnh Kỳ cười rạng rỡ, chỉ vào đồng hồ: “Ăn mừng”.

Lâu rồi không nhìn thấy bộ dạng nghịch ngợm này của hần, tôi sững ra một lúc rồi mới nhớ đến tình cảnh khốn khổ của mình.

“Ăn mừng cái gì?” Tôi tập trung tinh thần chuẩn bị ứng chiến.

“Ăn mừng chúng ta cuối cùng cũng đến với nhau”.

“Anh đừng có hoang tưởng, môn vật lý còn chưa có điểm”. Miệng thì nói cứng như thế nhưng trong lòng tôi cũng tự biết đã rơi vào thế lãnh ít dữ nhiều.

Vĩnh Kỳ sán lại, gọi tên tôi bằng thứ giọng dịu dàng, trầm ấm quyến rũ nhất của hần: “Đồng Đồng...”.

“Đừng có tiến đến đây”.

“Đừng sợ, dĩ nhiên anh sẽ chờ công bố nốt kết quả môn vật lý mới ra tay với em”. Hần cười nham nhở: “Anh sẽ rất dịu dàng, thật đấy”.

Tôi đau khổ nhìn hần.

Nghĩ đến những ngày sắp tới, tôi vừa tức đến nghiêng răng nghiêng lợi lại vừa thương xót cho bản thân mình. Sao tôi lại ngu dốt đến thế cơ chứ?

“Vĩnh Kỳ, chúng ta thương lượng một chút”. Tôi bảo hần ngồi xuống, nghiêm nghị nói: “Tôi đã nghĩ đi nghĩ lại, thấy vụ cá cược này không được công bằng...”.

“Em muốn nuốt lời?” Vĩnh Kỳ nhảy dựng lên.

“Không phải nuốt lời, tôi chỉ muốn...”

“Em muốn thay đổi điều kiện?”

“Ừ”. Vĩnh Kỳ quả nhiên thông minh, đoán cái trúng luôn.

Vĩnh Kỳ lắc đầu, bộ dạng như thể bị cướp đi món đồ chơi yêu quý nhất: “Không được. Chẳng qua là em muốn nuốt lời thôi”.

Đám lao thì phải theo lao, tôi đứng phất dậy.

“Cứ cho là tôi muốn nuốt lời đi, thế thì sao?” Tôi nổi xung, hét lên với hần: “Anh giỏi thì tìm luật sư đến chứng minh vụ cá cược là có thật? Anh kiện lên tòa án tôi cũng cóc sợ”.

Vĩnh Kỳ rõ ràng đang rất tức giận, hần nhìn tôi chằm chằm, đột nhiên hất tay làm đồng thức ăn văng xuống nền nhà.

Hần trầm giọng nói: “Em căn bản là không muốn ở bên anh”.

Tim tôi bỗng thất lại.

“Em hối hận rồi, em muốn nuốt lời...” Như một đứa trẻ bị đả kích nghiêm trọng, Vĩnh Kỳ đứng đó tự lẩm bẩm một lúc, rồi dường như không chịu được nữa, hần buồn bã bỏ đi.

“Này, anh đi đâu thế?” Nhìn dáng vẻ thất vọng của hần, tôi cảm thấy áy náy vô cùng, suýt nữa thì lao đến giữ hần lại, nói với hần tôi không hủy bỏ giao ước, làm người của hần cũng không sao. Vào khoảnh khắc cuối cùng, tôi đã kìm lại hành vi đại đột tương đương với tự sát đó, chỉ thần thờ nhìn theo bóng lưng của hần xa dần.

Cả buổi chiều tôi ngơ ngẩn như người mất hồn trong phòng, đến điểm thi môn cuối cùng cũng không thèm đi xem.

Đằng nào thì Vĩnh Kỳ cũng thắng chắc, mà hần lại bị tôi làm tổn thương, đến giờ này còn chưa chịu quay về.

Lúc này, ai thắng ai thua đã không còn quan trọng.

Phòng trống hơ trống hoác, trong lòng vô cùng khó chịu, tôi chỉ muốn gào khóc một trận cho bõ.

Vĩnh Kỳ đang đau lòng, liệu có khóc không? Tôi bỗng nhớ đến giọt nước mắt long lanh trong vắt của hân. Đêm đó tôi bị ghi sổ kỉ luật, hân đã ôm tôi vào lòng, khóc thay tôi.

Tôi ngồi trên giường thần thờ nhớ về hân, nước mắt tự dưng trào ra. Đến khi định thần lại, Vĩnh Kỳ đã đứng trước mặt từ bao giờ.

“Sao lại khóc?” Vĩnh Kỳ khẽ lướt ngón tay trên mặt tôi, làm nước mắt được thể thi nhau ứa ra.

“Ai khóc?” Tôi bực bội nói, lấy tay lau mặt, cúi đầu xuống thật thấp.

“Chuyện cá cược...”, Vĩnh Kỳ cũng cúi đầu: “Thôi bỏ đi”.

“Hả?”, tôi ngẩng phắt đầu lên, vô cùng kinh ngạc.

“Coi như chưa từng có chuyện cá cược được không?”

Tôi nhìn Vĩnh Kỳ, vừa cảm động vừa vui mừng. Đột nhiên cảm thấy hân thật sự là người anh, người bạn tốt nhất thế giới.

“Vĩnh Kỳ, anh thật tốt!”, tôi cảm động khen hân.

“Nói vậy, chuyện cá cược coi như bỏ?”

“Được”. Tôi liền ngoéo tay với hân: “Coi như chưa từng có chuyện đó. Tôi vẫn sẽ giúp anh rửa bát giặt đồ. Hì hì, tôi sẽ đối xử với anh tốt hơn nữa”. Để khen thưởng sự tiến bộ vượt bậc của Vĩnh Kỳ, làm nhiều việc hơn nữa cũng không vấn đề.

Ngoéo tay rồi, Vĩnh Kỳ cũng vui vẻ cười toe toét. Hân gãi đầu, hình như có chút ngượng ngùng.

“Đồng Đồng...”

“Hử?”

“Có một chuyện, anh nhất định phải nói cho em biết”.

“Chuyện gì? Có phải lúc thi anh đã quay cóp không?” Đẳng nào cũng không còn cá cược gì nữa, tôi hào phóng vỗ vai hân: “Thôi không sao, quay cóp cũng cần có bản lĩnh. Nhưng anh phải hết sức cẩn thận, bắt được sẽ bị đánh dấu học bạ đấy”.

Vĩnh Kỳ nhìn tôi, cơ hồ có chút khó mở miệng: “Tổng điểm của em cao hơn anh”.

Tôi đương nhiên không tin, lắc đầu nói: “Anh không cần an ủi tôi, bốn môn kia tôi đã tận mắt đi xem rồi, anh cao hơn những 66 điểm. Môn vật lý tôi có cao đến đâu cũng không thể thắng anh được”.

“Bài thi môn vật lý của anh bị mất rồi”.

“Cái gì?”, tôi nhảy bật dậy.

Bộ dạng của Vĩnh Kỳ không giống đang nói dối, hân chán nản nhún vai: “Anh cũng chẳng biết tại sao bài thi của anh lại biến mất, kết quả là anh bị 0 điểm. Thầy nói sẽ cho anh cơ hội thi lại, nhưng không được tính vào bảng xếp hạng của lớp, vì như thế là không công bằng”.

Chẳng trách hân tự dưng lại tốt bụng thế.

Trong lòng nổi lên cảm giác bị mắc bẫy, tôi tức giận trừng mắt lườm hân, cảm xúc tốt đẹp ban nãy hoàn toàn tan biến, tôi chỉ vào hân hét lớn: “Anh lừa tôi”.

“Anh đã nói với em rồi đấy thôi”. Vĩnh Kỳ tỉnh bơ: “Hơn nữa, em mới là người muốn nuốt lời trước cơ mà”.

“Nếu biết bài thi của anh bị mất thì tôi nuốt lời làm gì chứ?”, tôi càng gào to hơn: “Anh lừa tôi!”.

Thượng đế ơi, người cho con cơ hội sao lại không thông báo trước một tiếng chứ?

Cơ hội xoay chuyển cục diện cứ như thế mà vụt mất khỏi tầm tay.

Tôi đau khổ.

Tôi giậm chân vỗ ngực nửa ngày trời, học theo nàng Mạnh Khương Nữ, suýt nữa thì làm nghiêng ngã ký túc xá.

Cuối cùng, Vĩnh Kỳ ôm tôi vào lòng, lộ ra vẻ mặt vô lại quen thuộc: “Đằng nào cũng không cá cược gì nữa, chẳng ai được lợi cũng chẳng ai chịu thiệt. Làm anh khổ cực học hành một phen. Nào, cho anh một cái hôn khen thưởng đi!”, rồi không cho tôi cơ hội phản đối, môi hắn đã lao vào.

“Ư ư... ư ư ư...”

Không công bằng chút nào, rõ ràng hắn mới là người thua cuộc.

Lẽ ra hắn phải dọn đi, cả đời này cung kính nghe lời tôi răm rắp, còn không được mách lẻo với mẹ nữa.

Nhưng nụ hôn của hắn có mê lực kinh người, khiến tôi hoàn toàn mù mị, quên luôn cái ý tưởng phản kháng mạnh mẽ của mình.

Thế là, chúng tôi trở về cuộc sống bình lặng vốn có, không, là cuộc sống thê thảm vốn có chứ.

Tôi vẫn là đứa em kết nghĩa kiêm bạn học đáng thương nhất hành tinh này, ngày ngày làm trâu làm ngựa phục vụ Vĩnh Kỳ.

Từ khi bộc lộ khả năng học hành thiên phú, Vĩnh Kỳ càng được hâm mộ hơn, đi đến đâu cũng bị một lũ con gái bám lấy. Đáng sợ nhất là, vài thằng con trai cũng xuất hiện trong hàng ngũ đó.

Kết quả thi học kỳ công bố rồi, bầu không khí lo lắng cũng tan biến. Nhờ sự sơ suất trong môn toán cao cấp của tôi và việc bài thi môn vật lý của Vĩnh Kỳ bị thất lạc, Đàm Diệu Ngôn trở thành người đứng đầu lớp. Hà Đông Bình tròn mắt kinh ngạc. Nhìn bộ dạng đần độn của hắn mà tôi tiếc hùi hụi, hôm đó lúc hắn khẳng khẳng quả quyết Vĩnh Kỳ sẽ đứng đầu lớp, sao tôi lại không đánh cược với hắn cơ chứ?

Vĩnh Kỳ càng ngày càng bám dính lấy tôi, cả ngày lẫn đêm không rời nửa bước, hễ cứ bên cạnh không có người là lại đụng tay đụng chân.

Kĩ thuật hôn của hắn cũng ngày càng xuất sắc, có thể dễ dàng khiến người khác rơi vào trạng thái mơ màng mù mị. Kéo theo đó là tinh thần giác ngộ của tôi cũng nâng cao không ít, từ quyết tâm “không để cho kẻ thù tiến một bước” đến thỏa hiệp “hi sinh lợi ích cá nhân để bảo vệ hòa bình thế giới”.

Do đó, các phòng tuyến bảo vệ dần dần thất thủ.

“Làm gì nữa?”

Vừa sạch sẽ thơm tho bước ra khỏi nhà tắm liền bị người nào đó ôm chầm lấy. Vĩnh Kỳ hít lấy hít để, cười toe toét: “Đồng Đồng thơm quá”.

“Vớ vẩn, vừa tắm xong đương nhiên phải thơm rồi”, tôi lườm một cái, cổ đẩy hắn ra.

“Cho anh hôn một cái”.

“Này, anh đã hôn hàng chục cái rồi đấy”.

“Vậy thì em hôn anh một cái đi”.

Một cái hôn có thể gây ra hậu quả khôn lường. Tôi thông minh lắc đầu: “Không”.

Vĩnh Kỳ xì mặt, ra vẻ tội nghiệp: “Yêu thương che chở...”.

“Ngoan nào”. Tôi xoa đầu hắn, dịu dàng như vuốt đuôi cún con, lè lưỡi trêu: “Tôi đã yêu thương che chở lắm rồi đấy, anh còn giở trò, đừng trách tôi không không chế được phản xạ tự nhiên nhé”, đẩy Vĩnh Kỳ ra, thoải mái nằm ườn xuống giường.

Vĩnh Kỳ vội vàng leo lên theo.

“Không được động đây, nằm thẳng, ngửa mặt lên trần”. Trước khi hắn kịp hành động, tôi nghiêm giọng ra lệnh: “Đặt tay lên bụng, nằm đúng tư thế”.

Hắn ngoan ngoãn làm theo, nằm song song với tôi, nhắm mắt, rồi lại chậm chậm mở ra.

“Đồng Đồng...”, Vĩnh Kỳ nhẹ giọng nói: “Phần thưởng”.

Cứ như trẻ con đòi kẹo vậy, tôi thấy hơi buồn cười. Cổ nhin nâng người dậy, cúi đầu hôn nhẹ lên môi hắn.

Việc trao phần thưởng như thế này bắt đầu từ hôm hủy bỏ vụ cá cược, chỉ cần biểu hiện của hắn làm tôi vừa lòng, tôi sẽ thưởng cho hắn. Qua vài ngày, tôi sung sướng nhận ra phương pháp này tương đối có tác dụng đối với người vô thiên vô pháp như Vĩnh Kỳ.

Cái hôn nhẹ đó làm tôi có chút thích thú, bất giác mỉm cười với hắn. Đang định nằm xuống đi ngủ thì eo bị hắn kéo lại, trong chớp mắt bị Vĩnh Kỳ đè xuống giường.

“Vĩnh Kỳ, thôi ngay!”

Trời ạ, sao lại thành ra thế này?

Vĩnh Kỳ nằm bên trên tôi, cười nham hiểm: “Đồng Đồng, hôm nay chúng ta làm một tí nhé?”.

“Không một tí một tiếc gì cả”, tôi lắc đầu quầy quậy. Mấy hôm nay mặc dù phương pháp khen thưởng rất có tác dụng, nhưng không hiểu tại sao cứ đến phút cuối tôi lại mất tỉnh táo, để cho Vĩnh Kỳ ngày nào cũng “làm một tí”.

“Đồng Đồng, mai là bắt đầu nghỉ hè”. Hắn đột nhiên nhìn tôi đắm đuối, trầm giọng nói: “Chúng ta sắp phải chia tay rồi, khai giảng mới được gặp lại”.

“Chia tay?” Tôi ngẩn người.

Đúng rồi, mai là bắt đầu nghỉ hè, ai về nhà nấy. Hôm nay tôi đã thu dọn hành lý xong xuôi, nhưng lại chẳng mấy may nghĩ tới chuyện chia tay Vĩnh Kỳ.

Trong đầu hình như chưa bao giờ nghĩ rằng Vĩnh Kỳ sẽ rời xa mình.

Nhất thời tôi quên mất phải chống cự, chỉ ngơ ngác nhìn Vĩnh Kỳ: “Chẳng phải anh muốn ăn gà kho tấu mẹ tôi làm sao?”.

“Không phải em không thích anh đến nhà em à?”

Tôi chau mày: “Đương nhiên không thích”.

“Thế thì anh đành phải vì em mà nói lời chia tay với món gà đó thôi”. Vĩnh Kỳ thở dài, rồi đột nhiên mỉm cười: “Đồng Đồng, lần cuối cùng của học kỳ này nhé...”.

Tôi cũng thở dài, trong lòng có chút buồn bã.

Nghĩ kỹ thì chuyện này cũng chẳng sao, cũng không phải chưa làm lần nào, cần gì phải nghĩ nhiều ết? Với lại, có lần nào mà Vĩnh Kỳ không được toại nguyện đâu. Nhìn nụ cười của hắn, trong lòng tôi có chút xót xa, thực sự thì lần nào tôi cũng là người được sung sướng, bất giác cảm thấy có lỗi với hắn.

Tôi không phản kháng nữa, lần đầu tiên chủ động gật đầu.

Vĩnh Kỳ cười vô cùng rạng rỡ: “Vậy anh bắt đầu đây”.

Bàn tay thân thuộc môn trớn quanh eo, thoáng cái đã lột sạch các chương ngại vật.

Lúc bờ môi Vĩnh Kỳ chạm vào nơi đó, tôi khẽ rên lên, cong người lại, toàn thân tê dại như bị điện giật. Mặc dù đang nằm trên giường, nhưng tôi có cảm giác mình đang lơ lửng giữa không trung, chỉ có thể gơ tay ôm lấy cái đầu đang nhấp nhô của hắn.

“Vĩnh Kỳ...”

“Ừm, anh ở đây”, giọng Vĩnh Kỳ trở nên mơ hồ, miệng vẫn không ngừng kích thích thân thể tôi.

Tôi thở dốc từng đợt, bắt đầu chuyển động. Vĩnh Kỳ đã đánh thức khao khát mãnh liệt trong tôi.

Bàn tay hắn dịu dàng vuốt ve làn da tôi, không bỏ qua một góc ngách nào. Giây phút này tôi không thể không công nhận hắn làm tôi như mê đi.

Vĩnh Kỳ dường như biết rõ phải làm thế nào để thỏa mãn tôi, đầu lưỡi hắn lướt tới chỗ tôi thèm muốn nhất.

Trong tiếng thở hổn hển và tiếng rên rỉ kêu gọi, tôi lại lần nữa nhìn thấy luồng sáng trắng kia. Giây phút giải phóng trong miệng Vĩnh Kỳ, tôi có cảm giác như muốn khóc.

“Đồng Đồng”, Vĩnh Kỳ ngồi dậy, ôm tôi vào lòng: “Có thích không?”.

Hắn mỉm cười trêu mếu, trán đầm mồ hôi. Bên dưới có một vật cứng ngắc thúc vào hông buộc tôi phải cúi đầu nhìn.

Vĩnh Kỳ rút rờ nắm tay tôi hỏi: “Giúp anh một chút được không?”.

Tôi không hiểu nổi, tại sao hắn lúc nào cũng ngang ngược bá đạo là thế, nhưng đến giờ phút quan trọng lại luôn rút rờ nhút nhát, thấy tôi xì mặt một cái thì tự giác rút lui.

Hắn bắt tôi làm cái này làm cái kia, nhưng chưa bao giờ bắt tôi phải giúp hắn giải tỏa nhu cầu thiết yếu này cả.

Tôi nhìn hắn chăm chú, Vĩnh Kỳ hình như có chút thất vọng: “Không chịu sao? Không chịu thì thôi vậy. Aizz, ngày cuối cùng mà em cũng không chịu hợp tác một...”.

Máu nóng dồn lên, tôi nằm đè lên người hắn.

“Đồng Đồng?”

“Im mồm!” Tôi trừng mắt, tim đập loạn xạ ngẫu, ngay cả mở miệng cũng thấy khó khăn. Tôi đè chặt hắn, nghiêm giọng đe dọa: “Nếu sau này anh dám lấy chuyện này ra uy hiếp tôi, mỗi ngày tôi sẽ đánh anh đủ ba trận”.

Không cần biết Vĩnh Kỳ có cho vào tai lời uy hiếp này không, tôi thô lỗ kéo khóa quần hắn, như hổ đói lao vào mồi, nhắm mắt lại, dùng miệng ngậm lấy cái đó.

“U!”

“Đừng có la lớn thế, anh không biết xấu hổ à?”, khó khăn lắm tôi mới nói được thành lời.

Bây giờ mới biết dùng miệng khổ sở thế nào.

Vĩnh Kỳ cố hạ thấp giọng, kêu lên thăm thiết: “Em đừng dùng răng, cắn vào anh rồi”.

Tôi tỉnh bơ: “Ồ, xin lỗi nhé, người ta mới làm lần đầu nên không biết”. Tôi nhả ra, chăm chú quan sát, không thể tin nổi sao mình có thể ngậm được nó vào miệng chứ?

“Đau không?”, tôi khẽ vuốt ve giùm anh.

“Không đau”. Vĩnh Kỳ vô cùng hạnh phúc trả lời: “Đồng Đồng, em thật tốt”.

Mặt tôi lập tức đỏ au.

“Đừng có lảm lời, mau đưa bí quyết ra đây”. Lưỡi tôi lú lút, khó khăn lắm mới nói được ra lời: “Anh có thể làm giúp tôi, thì đương nhiên tôi cũng có thể làm giúp anh”.

Lại một phòng tuyến trọng yếu bị thất thủ.

Sau đó tôi mệt nhoài chìm vào giấc ngủ, sáng hôm sau tỉnh dậy mới phát hiện đã qua một đêm, cảm thấy khó mà đối mặt với hiện thực.

“Anh tiễn em ra ga”. Vĩnh Kỳ xách hành lý hộ tôi.

Tôi dần mặt nhìn hắn, định mở miệng nhưng rốt cuộc vẫn nuốt trở lại.

Hắn im lặng đưa tôi đến bến tàu.

“Anh tiễn em vào trong”.

Bọn tôi cùng vào phòng chờ, tôi kinh hoàng nhận ra một tấm vé nữa trên tay hắn.

Hắn cười cười: “Ngẫm nghĩ nửa ngày trời, anh quyết định tiễn Phật tiễn tới Tây Thiên luôn”.

Tôi choáng váng, không biết nên cười hay nên khóc, chỉ có thể trợn mắt nhìn hắn: “Hừ, anh là đồ lừa đảo”.

Tàu bắt đầu chạy, nhìn ra ngoài cửa sổ, tôi đột nhiên cảm thấy có một người bạn đồng hành kể cũng không tệ. Cúi đầu cười thầm, tâm trạng tốt hẳn lên.

“Đồng Đồng, anh muốn ăn táo”.

“Đồng Đồng, anh muốn uống nước”.

“Không, anh muốn chai nước trên tay Đồng Đồng cơ”.

“Anh muốn ngủ. Đồng Đồng ngồi im nào, để anh dựa lên đùi em một lúc”.

Chưa đầy một tiếng, tôi đã hoàn toàn phủ định suy nghĩ “có một người bạn đồng hành kể cũng không tệ” lúc này. Tôi liên tục giờ nắm đầm dọa hấn nhưng vẫn phải đau khổ chấp nhận số phận, đi gọt táo, đưa nước, làm gối cho hấn.

Hai bác gái ngồi đối diện nhìn thẳng tôi bằng cặp mắt trù miến, vừa khen ngợi vừa than thở: “Ôi, thanh niên bây giờ chẳng mấy đứa biết chăm sóc người khác như thế. Cháu này, đây là em trai của cháu à?”.

Em trai? Tôi cúi đầu nhìn Vĩnh Kỳ đánh một giấc ngon lành trên đùi, cổ nặn ra một nụ cười: “Hi hi, đây là cậu ấm nhà cháu đấy ạ”.

Vĩnh Kỳ cuối cùng cũng kịp tỉnh dậy trước lúc chân tôi tê dại vì máu không lưu thông được.

“Chà, mới đó đã đến nơi rồi”. Hấn thích thú ngắm nhìn cảnh vật bên ngoài, hoàn toàn không có ý định cảm ơn người đã khổ sở chống đỡ sức nặng của hấn là tôi.

Từ đầu đến cuối, hấn gây cho tôi bao nhiêu phiền phức, giúp đỡ duy nhất chỉ là xách va ly dùm tôi.

Xuống tàu, hành lý đương nhiên vẫn do hấn phụ trách.

“Bác, con và Đồng Đồng về rồi đây”. Vừa đến cửa Vĩnh Kỳ đã hét lên.

Mẹ tôi coi Vk1 như bảo bối, nếu để mẹ nhìn thấy Vĩnh Kỳ xách va ly dùm tôi, không biết sẽ làm ra chuyện gì đây. Tôi vội vã chạy đến giằng lấy va ly, không quên lườm hấn một cái cảnh cáo.

Hình dáng mẹ lập tức xuất hiện trước cửa.

Tôi định ninh mẹ sẽ hét lên một tiếng tràn đầy yêu thương “Vĩnh Kỳ”, bởi trong lòng mẹ, tôi vốn chẳng có địa vị gì cả. Không ngờ khi mẹ bước ra, ánh mắt lập tức hướng về phía tôi, chăm chú quan sát một lúc lâu, bộ dạng vô cùng xúc động, sau đó mới cất lên một tiếng gọi tràn đầy yêu thương: “Đồng Đồng!”, giờ tay kéo tôi vào lòng.

Tôi bị thái độ lạ lùng của mẹ ảnh hưởng, hành lý trên tay rơi xuống đất, kêu lên một tiếng lớn không kém: “Mẹ!”, đến khoe mắt cũng tự dưng cay cay.

“Đồng Đồng, sao con không gọi điện về ẹ? Vẫn còn giận sao?”, mẹ xoa đầu tôi, than thở: “Mẹ biết có những chuyện không nên trách con. Con mắc bệnh đó, trong lòng nhất định đã rất đau khổ, thế mà mẹ còn... mẹ còn đánh con...”.

Tôi ngây ra một lúc chợt nhớ, bây giờ trong lòng mẹ đã coi tôi là một người đồng tính, mặt lập tức trắng bệch.

“Mẹ... thật ra...”

“Vĩnh Kỳ vẫn thường xuyên gọi điện ẹ, bảo mẹ không nên làm con kích động thêm. Vĩnh Kỳ nói mọi chuyện ổn rồi, chỉ là con gây đi một chút”. Mẹ nhìn tôi từ đầu đến chân, xót xa nói: “Đúng là gây đi rồi. Đứa con tội nghiệp của mẹ, đừng nghĩ ngợi nhiều, chuyện gì mẹ cũng có thể chấp nhận, chỉ cần con được khỏe mạnh bình an là tốt rồi”.

Đúng là trên đời này mẹ là người yêu ta nhất, tôi xúc động nghĩ.

“Mẹ, vừa thi xong đương nhiên có gây đi một chút, con đã ôn thi rất chăm chỉ mà”.

“Đều do mẹ không tốt, khiến con sợ đến nông nổi này, ở trường bị bắt nạt cũng không dám nói với mẹ”. Mẹ kéo tôi vào nhà, từ đầu đến cuối vẫn nắm chặt tay tôi: “Thực ra bị đánh dấu học bạ cũng được, thi không

tốt cũng chẳng sao, tâm nguyện của ông bố bà mẹ nào cũng như nhau cả, chỉ mong con mình bình an vô sự. Nếu con có mệnh hệ gì thì mẹ biết làm sao đây?”.

Tôi quay đầu nhìn Vĩnh Kỳ, hắn đang nháy mắt ra hiệu cho tôi.

“Bác, con muốn ăn gà kho tàu”.

“Ừ, Vĩnh Kỳ ngoan, bác nấu ngay đây. Cảm ơn con đã chăm sóc Đồng Đồng hộ bác, nếu không có con không biết Đồng Đồng sẽ ra sao nữa”. Mẹ đứng dậy: “Bác đi làm gà kho tàu cho con đây, cả món sườn xào nầm, rau xào thập cẩm mà Đồng Đồng thích ăn nhất nữa”.

Mẹ vừa đi khỏi, tôi ra hiệu cho Vĩnh Kỳ lại gần: “Anh đã nói những nói cuội gì với mẹ tôi thế?”.

“Đương nhiên là nói tốt cho em rồi”. Vĩnh Kỳ cười gian: “Nói em rất đáng thương, ở trường thì bị người ta bắt nạt; nói chuyện bị đánh dấu học bạ là do một cô gái bị em từ chối nên vương quang cần oan cho em; nói em thần kinh yếu, tuyệt đối không được làm em kích động”.

“Thần kinh yếu?”, tôi hạ giọng, nghiêng răng gần từng tiếng.

“Anh còn nói, theo chuẩn đoán của bác sĩ tâm lý trong trường, sở dĩ em có khuynh hướng đồng tính là vì cách thể hiện tình cảm của người mẹ không được dịu dàng. Ngoài ra, làm việc nhà quá nhiều cũng là trở ngại trong quá trình hình thành tính cách một đứa con trai”.

Tôi cóc đầu hắn: “Anh điên rồi hả, nói thế chẳng phải sẽ làm mẹ tôi áy náy muốn chết sao?”.

“Bây giờ bác đối với em rất tốt còn gì”. Vĩnh Kỳ có vẻ rất mãn nguyện với thành quả mình đạt được.

Hừ, uống công mẹ tôi cứng hần như bảo bối.

Mùi thơm của thức ăn bay ra.

Mẹ bận tít tít trong bếp hồi lâu, mồ hôi đầm trán.

Tôi thò đầu vào.

“Mẹ, để con giúp cho”.

“Không cần đâu, con thi cử mệt rồi, ra ngoài nghỉ ngơi đi”. Mẹ không cho tôi vào bếp: “Đồng Đồng, con ra nói chuyện với anh đi”.

Tôi có chút sững sốt, ngày trước cứ đụng tới việc nhà là mẹ tuyệt đối không để tôi thoát cơ mà.

Từng đĩa thức ăn nóng sốt lần lượt được mang ra, quả nhiên đều là những món tôi thích – món gà kho tàu tôi cũng thích.

Chúng tôi quây quần bên bàn ăn, mẹ liên tục gấp thức ăn cho tôi.

“Đồng Đồng, ăn nhiều vào con. Vĩnh Kỳ, con tự gấp đồ ăn, đừng khách sáo. Đồng Đồng, ngồi thử ra đó làm gì, mau ăn đi”.

Mẹ gấp cho tôi một miếng sườn ngon nhất, lại đặt vào bát tôi một miếng rau đã thổi nguội bớt: “Con gầy đi nhiều quá, mẹ nhìn mà xót ruột”.

Da gà bắt đầu nổi lên.

Trước đây mẹ ít khi thể hiện cảm xúc, bây giờ thể hiện ra lại có hơi quá đà.

Dưới sự quan sát chặt chẽ của mẹ, tôi thấp thỏm ôm bát và lấy và để.

“Vĩnh Kỳ, hè này con ở lại đây chơi với Đồng Đồng nhé”.

“Bác, con có chút chuyện, e là không ở lại được”.

Tôi ngó người, hỏi lại: “Anh bận chuyện gì?”, nói xong liền hối hận, thế chẳng phải là tôi muốn hắn ở lại sao?

Mẹ nhìn tôi một cái, kéo Vĩnh Kỳ sang một bên. Tôi giả bộ uống nước, thật ra hai tai đang căng ra hết mức.

Mẹ hạ thấp giọng nói: ‘Vĩnh Kỳ, không phải vết thương trong lòng Đồng Đồng rất nghiêm trọng sao? Bác sợ không có con, nhờ nó đột nhiên tâm trạng không tốt thì biết làm sao...’.

“Con thật sự là có việc bận không ở lại được”.

Hừ, nghĩ hè rồi, dĩ nhiên là anh có nhiều chương trình, sao lại đồng ý ở đây được chứ.

“Nhưng... Đồng Đồng biết làm sao? Nó đã quen có con ở bên...”

Ai nói tôi đã quen có hấn ở bên? Vớ vẩn!

“Không sao đâu, chỉ cần bác đừng đánh, đừng mắng Đồng Đồng, quan tâm tới em ấy hơn, dịu dàng hơn, thì tâm trạng Đồng Đồng sẽ có chuyển biến tốt”. Vĩnh Kỳ thì thầm: “Có điều, thời gian vừa rồi con đã tiến hành điều trị tâm lý cho Đồng Đồng nhiều lần, bây giờ không có con ở bên, tâm trạng Đồng Đồng chắc sẽ hơi bất ổn. E là sẽ nảy sinh một số cảm xúc mâu thuẫn, có thể sẽ nói với bác con bắt nạt em, bác tuyệt đối đừng có tin”.

“Ừ, cái này thì đương nhiên bác không bao giờ tin rồi”.

Tên khốn khiếp xấu xa, thô bỉ vô liêm sỉ! Tôi điên tiết cắn miệng cốc.

“Khụ khụ khụ...”

Cứu mạng, bị sặc rồi. Có thể thấy lúc đang nghe lén người khác nói chuyện thì tuyệt đối không nên uống nước.

“Đồng Đồng, con sao thế?”

“Bị sặc rồi à?” Bọn họ vội vàng chạy đến vỗ lưng tôi.

Tôi trợn mắt, vạt vã ho một lúc mới trở lại bình thường được. Đang cơn giận, tôi giơ tay đẩy Vĩnh Kỳ về phía sau mấy bước.

“Tôi không cần anh ở lại, anh đi luôn đi”.

“Đồng Đồng, sao thế con?”

“Mẹ, con không muốn Vĩnh Kỳ ở lại, mẹ bảo hấn đi đi”.

“Được, được, Vĩnh Kỳ à, hay là con...”

Thế là, Vĩnh Kỳ chỉ ăn được một bữa gà kho tàu liền cuốn gói ra đi.

15. Chương 15

Chương 15

Tôi ở nhà, ngày ngày ăn sơn hào hải vị, được mẹ chăm sóc nâng niu từng tí một nhưng lúc nào cũng thần thờ, chẳng có hứng thú làm gì. Mẹ tôi đinh ninh đó là triệu chứng do “vết thương tâm lý” tái phát.

“Sao con vẫn gầy như que củi thế này? Cơm mẹ nấu không ngon sao?”

“Mẹ nấu rất ngon mà”.

“Nhưng sắc mặt con càng ngày càng tệ”.

“Làm gì có!”

“Ôi, nếu có Vĩnh Kỳ ở đây thì tốt rồi. Nó có thể khuyên giải con...”

Tôi giơ tay đầu hàng: “Mẹ, mẹ lại nhắc đến Vĩnh Kỳ rồi? Đừng nhắc đến anh ta nữa được không?”.

Cuối cùng cũng chịu đựng được hết kỳ nghỉ hè, đã đến lúc quay về trường.

Mẹ giúp tôi sắp xếp hành lý đầu ra đây. Tôi hết lời ngăn cản mẹ mới chịu để tôi về trường một mình.

“Con đi đây, tạm biệt mẹ”.

“Đợi một chút”. Trước khi đi, mẹ còn lôi cái cân trong phòng ra: “Để xem nỗ lực suốt mùa hè của mẹ có kết quả gì không”.

Tôi cười khổ, không thắng được ánh mắt kiên định của mẹ, đành phải đứng lên cân.

“A, sao lại gầy đi một cân rưỡi thế này?” Mẹ thở dài thườn thượt: “Mẹ đã cố gắng hết sức làm một người mẹ dịu dàng ân cần, tại sao con lại gầy đi một cân rưỡi? Chẳng lẽ mẹ vẫn chưa làm tốt sao? Hay mẹ không phải là một người mẹ tốt?”.

Tôi cũng thở dài bất lực. Mẹ à, làm ơn thương cho cái đám da gà da vịt của con với.

Một mình xách va ly lên tàu, ngồi cạnh là một cô gái hơi tí lại mỉm cười với tôi.

Tôi chẳng có lòng dạ nào mà cười, vì thế suốt chặng đường quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ.

Chán quá, nếu có bạn đồng hành thì tốt biết mấy.

Chỉ cần có người chịu đồng hành với tôi, tôi tình nguyện gọt táo, đưa nước, làm gối cho người đó.

Tâm trạng tự dưng chùng xuống.

Về đến trường cũng là ngày báo danh cuối cùng, bạn bè cùng lớp gần như đã đến đông đủ cả. Tôi nhắc chiếc va ly nặng trĩu, đưa tay mở cửa phòng.

Bên trong vô cùng yên ắng, dưới đất còn phủ một lớp bụi.

Không ngờ Vĩnh Kỳ vẫn chưa quay lại.

Tôi nghiêng rằng. Được lắm, ăn chơi nhảy múa đến giờ này còn không thèm quay về. Mặc dù không có bằng chứng về việc Vĩnh Kỳ ăn chơi nhảy múa, nhưng dựa vào biểu hiện hằng ngày và mức độ được yêu thích của hắn, tôi không thể nghĩ ra được ngoài việc tụ tập đàn đúm, hắn còn có thể ở đâu.

Uổng công tôi tình nguyện dùng miệng giúp hắn giải quyết vào đêm cuối cùng của học kỳ trước.

Hối hận!

Tôi tức tối lượn qua lượn lại quanh phòng, sau đó ngồi phịch xuống giường. Ngồi một lúc, tôi lấy tay chạm vào ván giường, cảm giác lạnh giá khiến tôi rùng mình.

Thật là, tại sao phải ngồi dằn ra như một bà cô già thế này? Lại còn giống oán phụ nơi khuê phòng nữa chứ?

Tôi lắc đầu quây quây, đứng phắt dậy, bắt chước tinh tinh vỗ ngực gào rú.

“Chẳng có gì ghê gớm cả!” Hét xong, tôi bắt đầu xắn tay áo lên dọn phòng.

Chắc là vì quá chăm chỉ lao động mà tôi hoàn toàn quên mất kế hoạch vạch ra từ trước: bước vào học kỳ mới sẽ lập tức xin chuyển phòng.

Ngày báo danh, Vĩnh Kỳ không đến. Tôi cười nhạt: Khà khà, tên ngốc này đến muộn rồi.

Ngày đầu tiên đến lớp, Vĩnh Kỳ không đến. Tôi nghiêng rằng: Đồ chết tiệt nhà anh.

Ngày thứ hai, Vĩnh Kỳ vẫn chưa đến. Tôi không biết nói gì.

Tôi có chút lo lắng, có khi nào trên đường đi hắn bị ô tô đâm chết rồi không? Thượng đế à, mặc dù con ghét hắn, tức hắn, nhưng Người tuyệt đối đừng để hắn bị đâm chết nhé.

Tôi thấp thỏm bất an. Bên người không còn miêng kẹo cao su, cảm giác như thiếu một lớp da vậy.

Đúng lúc tôi quyết định vứt bỏ sĩ diện, đi gọi điện cho hấn thì Hà Đông Bình chạy đến trước mặt.

“Đồng Đồng, Vĩnh Kỳ đi đâu thế?”

“Làm sao mình biết được?” Tôi có phải bảo mẫu của hấn đâu.

Hà Đông Bình nhú mồm: “Gì cơ? Cậu không phải bảo mẫu kiêm vệ sĩ của Vĩnh Kỳ sao?”

Ngực tôi như bị giáng ột cú cực mạnh, diên tiết siết nắm đấm định lao vào cho hấn một trận thì hấn đã cười ha hả: “Đừng nóng, đừng nóng, đùa chút thôi mà. Nói cho cậu hay, mình biết Vĩnh Kỳ đi đâu đấy”.

Tôi hừ mạnh mấy tiếng, quay đầu nhìn lên bảng, hai tai đỏ lên chờ đợi.

“Vĩnh Kỳ làm trợ thủ cho thầy giáo khoa Tự động hóa cả mùa hè, bây giờ được thầy tiến cử tham gia cuộc thi Robocon toàn quốc”.

“Robocon?” Tôi sững người, lấy tay vò đầu, Vĩnh Kỳ biết làm robocon sao? Hay chính hấn phải đóng vai rô bốt?

“Vĩnh Kỳ thật lợi hại, nghe nói tham gia cuộc thi lần này đều là nhân tài xuất sắc của các trường, mà phần lớn là các sinh viên đã tốt nghiệp. Rất hiếm sinh viên năm nhất được tiến cử tham gia như Vĩnh Kỳ”. Hà Đông Bình tấm tắc khen ngợi: “Không hổ danh là niềm tự hào của lớp chúng ta”.

Ồ, thì ra không phải hấn bặn ăn chơi đàn đúm.

Tâm trạng tôi tốt hơn một chút.

Sáng hôm sau không có tiết.

Giường vừa rộng vừa trống, thời tiết thì lạnh. Đêm qua tôi lăn qua lăn lại mãi vẫn không tài nào ngủ được. Gối đầu lên tay trần trần nhìn lên trần nhà, gần sáng tôi mới chớp mắt, ngủ một mạch đến trưa, quên cả tập thể dục buổi sáng.

Trưa, cố gắng bò dậy đi học.

Vừa bước vào lớp đã cảm nhận được một bầu không khí cuồng nhiệt hiếm có. Cả lũ đang bàn tán ầm ĩ, thấy tôi liền đổ xô lại.

“Sao, nghĩ ra cách chúc mừng nào hay ho chưa?”

“Chúc mừng?”

Hà Đông Bình lớn tiếng: “Mình đề nghị mượn hội trường giải trí của trường để tổ chức vũ hội, mời cả các bạn nữ khoa khác đến chung vui nữa”.

Lũ con trai đồng loạt tán thành.

Hạ Mẫn nói: “Đồng Đồng hiểu rõ Vĩnh Kỳ nhất, để Đồng Đồng quyết định đi”.

Tôi ngơ ngác hỏi lại: “Quyết định cái gì? Chúc mừng cái gì? Các cậu đang nói chuyện gì thế?”.

Mọi người kinh ngạc hỏi lại: “Cậu vẫn chưa biết sao? Trời đất, sáng nay cậu làm gì thế? Không nghe thấy bản tin phát thanh của trường à?”.

Sáng nay tôi ngủ say như chết, ai mà biết bản tin phát thanh nói những gì.

Hà Đông Bình ho khan một tiếng, long trọng tuyên bố: “Hà Vĩnh Kỳ, sinh viên Khoa máy tính trường chúng ta, với tác phẩm là chú robocon tìm đường dựa theo âm thanh, đã vinh dự giành giải nhất trong cuộc thi Robocon toàn quốc năm nay”.

“Vĩnh Kỳ giành giải nhất á?”, tôi tròn tròn mắt.

“Ừ”. Ông Ly Ly ngưỡng mộ nói: “Vĩnh Kỳ thật tuyệt vời, cái gì cũng giỏi”.

Đó là do cậu chưa biết về bộ mặt thật của hấn thôi.

Tôi nhìn bốn phía: “Vĩnh Kỳ bây giờ ở đâu?”.

“Sáng nay đã về đến trường rồi. Mình nhìn thấy cậu ấy cầm cúp bước vào cổng trường cùng thầy giáo mà” .

“Cậu ấy không về phòng à? Đồng Đồng, bọn mình đều nghĩ cậu ấy sẽ đi tìm cậu trước tiên cơ đấy”.

“Vĩnh Kỳ dĩ nhiên phải đi tìm cậu, không tìm cậu thì còn tìm ai chứ?”

Bọn họ bắt đầu chất vấn tôi.

Tôi sầm mặt.

Vừa về một cái đã chạy lung tung, chẳng nhẽ cuộc thi toàn quốc khiến hấn nổi lên dã tâm rồi? Mẹ đã dặn tôi phải trông chừng hấn cho tốt.

Tâm hồn treo ngược cành cây suốt hai tiết học. Về đến phòng, vừa mở cửa, một thân hình núp sau cánh cửa đã nhào đến.

“Đồng Đồng, anh nhớ em chết đi được”. Cổ tôi vừa đau vừa nhột, chắc chắn sẽ để lại dấu vết khiến người khác nhìn mà đỏ mặt.

Không cần quay đầu cũng biết là ai.

“Tránh ra!”

“Không, anh nhớ em chết được, cho anh hôn một cái”.

Tôi nhớ đến câu nói của Ưông Ly Ly: “Vĩnh Kỳ thật tuyệt vời, cái gì cũng giỏi”. Quả nhiên không sai, Vĩnh Kỳ mà muốn làm kẹo kéo thì có muốn cũng không dứt được hấn ra.

Vĩnh Kỳ ôm tôi thật chặt, không để cho tôi đường thoát.

Nụ hôn nồng cháy lập tức kéo đến. Trên mặt, trên trán, không chỗ nào bị bỏ sót cả.

Tôi quay đầu cố gắng né tránh cuộc xâm lăng, vô tình chạm môi vào môi hấn, lập tức bị hấn tấn công đến mê muội cả đầu óc.

“Đồng Đồng, anh rất nhớ em, nhớ em vô cùng”.

“Ừ ừ... tôi chẳng nhớ anh một chút nào cả...”

Trời ạ, sao kĩ thuật hôn của hấn mỗi lúc một hoàn hảo hơn thế này?

“Đồng Đồng, anh thật sự rất nhớ em”.

“Ừ... ừm ừm...”

Cánh tay hấn mạnh mẽ cứng cáp, khiến người khác chỉ có thể thuận theo.

“Nhớ vô cùng, ngày nào cũng nhớ, từng giây từng phút đều nhớ”.

Này, anh muốn bày tỏ tình cảm thì cũng nên đổi chiêu mới đi chứ, cứ nói đi nói lại một câu không chán à?

Tôi lườm hấn một cái, cúi đầu nhìn mới phát hiện, bản thân không biết đã nằm trên giường từ lúc nào.

Ý thức về sự nguy hiểm trôi dấy, tôi dồn lực vào hai tay, cố đẩy Vĩnh Kỳ ra. Còn hấn thì cứ luôn mồm lặp đi lặp lại điệp khúc “nhớ em”.

Cơ thể kịp thời được cung cấp luồng oxy mới.

“Tại sao tham gia thi cũng không nói cho tôi biết?”

“Muốn dành cho em một niềm vui bất ngờ mà”.

“Anh đi thi, tôi có gì mà vui?”

“Vĩnh Kỳ ghé mặt lại: “Đồng Đồng, anh được giải nhất toàn quốc đó”.

“Hừ, tôi không rảnh mà vui hộ anh đâu”, tôi khịt mũi.

“Nhưng mà, đây là lần đầu tiên trường mình có sinh viên được giải nhất cuộc thi Robocon toàn quốc. Đối với nhà trường mà nói, bất kể là uy tín hay chất lượng giáo dục...”

“Tôi cũng chẳng dư hơi mà vui hộ nhà trường”. Tôi gầm khê: “Tôi chỉ bực mình vì sự tùy hứng và vô trách nhiệm của anh thôi”.

Vĩnh Kỳ lè lưỡi: “Nghiêm trọng vậy sao?”.

“Mặc xác anh luôn”. Tôi tức giận đứng dậy, lập tức bị Vĩnh Kỳ kéo lại, ngồi phịch xuống giường.

Vĩnh Kỳ bắt đầu ra vẻ đáng thương: “Đồng Đồng, em sờ mà xem, anh gầy đi rồi”, hần cầm tay tôi áp lên mặt mình.

“Đáng đời!”

“Ngày nào anh cũng phải chạy tới chạy lui theo chỉ đạo của thầy giáo, sau mười hai giờ đêm mới được ngủ, khó khăn lắm mới hoàn thành được chú rô bốt đó...”

“Đáng đời!”

Nói thật thì hần đúng là đã gầy đi không ít. Tôi liếc mắt đánh giá, thầy giáo bên khoa Tự động hóa thật đã man, Vĩnh Kỳ giờ vừa đen vừa gầy, vùng xung quanh mắt còn thâm quầng.

Tôi quan sát hần từ đầu đến chân trong vài phút, lửa giận trong lòng cũng dần nguôi đi.

“Tôi nay muốn ăn gì?”, tôi lớn tiếng hỏi, rồi đưa ra gợi ý luôn: “Hay là McDonald?”.

Vĩnh Kỳ mỉm cười, nhìn tôi chăm chú, đôi mắt đen nhánh long lanh. Tôi bất giác cảm thấy hơi xấu hổ, vội đứng dậy chuẩn bị đi ăn.

“Đồng Đồng”, Vĩnh Kỳ lại kéo tay tôi, lần này tôi rơi thẳng vào lòng hần. Hần cắn tai tôi, nhẹ nhàng nói: “Việc đánh dấu học bạ của chúng ta được xóa rồi”.

Đánh dấu học bạ? Tim tôi giật đánh thót.

“Không thể nào!”

“Sao lại không thể chứ?” Vĩnh Kỳ cười, tự tin nói: “Sáng nay vừa về đến trường anh đã đi gặp thầy trưởng khoa, thầy đồng ý rồi”.

Tôi không dám tin, trợn mắt nhìn hần.

Vĩnh Kỳ nói: “Không uống công cả hè anh vất vả làm con rô bốt đáng ghét đó”.

Vĩnh Kỳ cọ khuôn mặt gầy guộc lên má tôi: “Anh nhớ em phát điên lên được, nhưng cuộc thi đến tận mấy ngày vừa rồi mới chính thức bắt đầu. Đồng Đồng, bây giờ thì em không cần phải đau lòng vì chuyện bị đánh dấu học bạ nữa”.

Tôi dờ dẫm nhìn hần, không biết từ bao giờ khóe mắt đã đầm lệ.

“Em đừng khóc”, Vĩnh Kỳ thấy tôi khóc thì luống cuống, vụng về lau nước mắt cho tôi: “Anh muốn dành cho em một niềm vui bất ngờ chứ không muốn em phải khóc. Đồng Đồng đừng khóc, hay là em không thích anh ôm em, vậy anh sẽ buông tay ngay”.

Tôi vội ôm chặt lấy hần, khóc òa.

Tôi cũng chẳng hiểu tại sao mình lại khóc? Có điều chắc chắn không phải vì việc bị đánh dấu học bạ bé xíu đó, tôi có phải người nhỏ nhen như vậy đâu.

Không ngờ thường ngày tôi quật cường là thế, mà hôm nay lại khóc một trận trời long đất lở, nước mắt không tài nào dừng được khiến Vĩnh Kỳ sợ xanh mặt, tay chân luống cuống không biết làm sao cho phải.

“Đồng Đồng, em đừng khóc nữa”.

“Ôi, anh xin em, em đừng khóc nữa có được không?”

“Đồng Đồng, anh sợ em rồi, em có yêu cầu gì thì cứ nói. Cái gì anh cũng đồng ý hết, xin em đừng có khóc nữa mà”.

Vĩnh Kỳ vừa ôm vừa dỗ dành tôi, vò đầu bứt tai, hoàn toàn không biết phải làm sao.

Tôi khóc đã đời, hết cả nước mắt rồi, mới quyết định không khóc nữa.

Giống như vôi nước bị người ta vắn lại, không còn rỉ ra được một giọt nước nào nữa. Tôi đã nín khóc đột ngột như thế, diêm nhiên lấy tay lau mặt.

Vĩnh Kỳ ngơ ngác nhìn tôi.

Chắc hẳn không ngờ rằng tôi lại có môn tuyệt kỹ giấu kín bấy lâu nay: muốn khóc là khóc, muốn dừng là dừng.

Hắn thử gọi khe khẽ: “Đồng Đồng...”, dường như sợ gọi to một chút sẽ kích động tôi, làm vôi nước một lần nữa tuôn ra xối xả.

“Vĩnh Kỳ”, tôi từ tốn mà vô cùng cương quyết nói: “Chúng ta làm đi”.

Thế là, trải qua bao nhiêu gian nan vất vả, vượt qua bao nhiêu sông sâu núi hiểm, dưới sự hãm hại của lũ bạn mà đại diện là Uông Ly Ly và Hà Đông Bình, cũng như sự giúp đỡ nhiệt tình của các thầy cô, trong niềm hứng khởi vô tận của Vĩnh Kỳ sau khi thoát khỏi cơn đờ đẫn (như lúc Tôn Ngộ Không chui ra khỏi vách đá đã giam cầm nó suốt năm trăm năm), chúng tôi đã làm chuyện đó một cách chính thức, kiên quyết và không hề hối hận.

Nhưng vấn đề nảy sinh trong quá trình tiến hành thực sự vượt ngoài sự tưởng tượng của tôi.

“Khoan đã”. Nhìn Vĩnh Kỳ rón rén leo lên người mình, tôi chợt nhớ ra một vấn đề vô cùng quan trọng: “Không phải tôi ở trên sao?”.

“Em ở trên?” Vĩnh Kỳ giả ngu.

“Đương nhiên, anh là người của tôi, tất nhiên là tôi nằm trên rồi”.

“Em có làm được không đấy?”

Tôi lườm hắn một cái: “Lần trước tôi cũng ở trên còn gì, sao mà không được?”. Mặc dù thất bại nhưng ai chả biết thất bại là mẹ thành công!

Ánh mắt Vĩnh Kỳ lóe lên một tia quỷ dị. Tôi đang sợ hắn giở mánh khéo gì, không ngờ hắn lại ngoan ngoãn nhượng bộ.

“Được, vậy thì em ở trên”. Hắn tự nằm xuống giường.

Một cơ thể tuyệt mỹ, tay chân thon dài, quả là một bữa ăn hấp dẫn.

“Vĩnh Kỳ, anh thật đẹp”. Tôi mân mê làn da hắn, thốt lên lời khen từ tận đáy lòng.

Chính thức bắt đầu, Vĩnh Kỳ ngoan ngoãn phối hợp với động tác của tôi.

Tay tôi vuốt ve từ trên xuống dưới, không bỏ sót bất kỳ chỗ nào, tiếp theo...

Làm thế nào cũng không tiến vào được.

Chỗ đó chật như vậy, còn tôi thì cứng thế này, không tài nào đưa vào được. Tôi thử đi thử lại năm lần bảy lượt, khiến người bạn nhỏ của tôi chịu hết cơn đau này đến cơn đau khác, tình cảnh không khác gì thăng giáng liên tục đập đầu vào tường.

“Đợi một chút”. Quả thật không còn cách nào khác, tôi đành phải dày mặt thỉnh giáo hắn: “Ở trên phải làm thế nào?”.

Vĩnh Kỳ nhìn tôi bằng cặp mắt kinh ngạc: “Em không biết sao?”.

“Ai nói tôi không biết?”, tôi hạ giọng nói: “Chỉ là nhất thời quên mất thôi”.

“Đồng Đồng”, Vĩnh Kỳ cố nhịn cười: “Có muốn anh dạy em không?”.

“Có”.

Hắn thở dài: “Thế thì anh đành phải làm thầy giáo của em vậy”, ngồi dậy, nở nụ cười đáng ghét rồi đẩy tôi nằm xuống giường.

“Nhắm mắt lại, thả lỏng toàn thân”, hắn khẽ giọng nói.

Tôi ngoan ngoãn nghe lời hắn. Hắn đưa tay tách chân tôi ra, cảm giác lạnh lạnh chầm chậm lan truyền. Tôi chớp mắt, Vĩnh Kỳ nằm đè lên, khẽ cắn tai tôi: “Không sao, là chất bôi trơn”.

Ồ, thì ra phải dùng chất bôi trơn. Tôi nhớ rồi.

Bàn tay hắn nhẹ nhàng di chuyển trên cơ thể tôi. Cảm giác được hắn mơn trớn thật vô cùng dễ chịu, tôi dần bình tâm trước những cái hôn dịu dàng rải khắp cơ thể, sau đó để mặc cơn nóng lan tỏa theo sự kích thích của hắn, cong người đón lấy khoái cảm...

“Đồng Đồng, anh yêu em nhiều lắm”.

Căn phòng chìm trong âm thanh thở dốc nặng nề. Giọng nói trầm thấp nhẹ nhàng thủ thủ bên tai khiến tôi vô thức tin tưởng từng lời hắn nói ra.

Không có dấu hiệu báo trước, một vật thể lạ đột ngột tiến vào cơ thể tôi.

“Á...”, tôi thét lên đau đớn, mở to mắt, hoảng loạn nhìn hắn.

Vĩnh Kỳ dịu dàng trấn an tôi: “Đừng sợ, là ngón tay, không đau mà”.

Ai nói không đau? Cho dù là ngón tay thì cũng đau! Tôi trợn mắt định phản bác thì Vĩnh Kỳ cúi xuống, hôn tới tấp lên mắt tôi.

Qua một lúc, tôi đã dần thích ứng. Ngón tay bắt đầu di chuyển, tôi nghĩ, có lẽ chuyện đó đã chính thức bắt đầu rồi.

Thì ra quá trình làm chuyện đó vừa chậm rãi vừa dễ chịu. Vĩnh Kỳ làm rất từ tốn, mồ hôi trên trán hắn không ngừng rơi xuống người tôi.

Một lúc sau, tôi có thể tiếp nhận nhiều hơn một ngón tay. Tôi cũng dần dần cảm nhận được khoái cảm, khẽ rên rỉ, run rẩy theo từng động tác của hắn.

Vĩnh Kỳ chậm chậm rút ngón tay ra.

Kết thúc rồi ư? Tôi mở mắt tìm kiếm Vĩnh Kỳ. Hắn vẫn ở đó, mỉm cười nhìn tôi.

“Không đau đâu, chẳng đau một tẹo nào”, hắn nhẹ nhàng nói.

Tôi muốn gật đầu, đúng là chẳng đau tẹo nào cả, rất dễ chịu. Nhưng... tôi còn chưa thỏa mãn mà.

Đang định mở miệng thì Vĩnh Kỳ lại trườn lên. Hắn tách hai chân tôi, một bầu không khí chưa ư từng có bao trùm lấy cả hai.

Tiếp đó là một cơn đau kinh khủng.

“Á!” Tôi hét lên, từng giọt mồ hôi to tướng xuất hiện trên trán.

“Không đau đâu”. Vĩnh Kỳ thở dốc: “Anh sẽ làm rất chậm thôi”.

Đồ lừa đảo, lừa đảo, ai nói là không đau? Nước mắt chực trào ra bị Vĩnh Kỳ liếm sạch.

“Đồng Đồng, đừng sợ. Anh sẽ làm từ tốn thôi”.

“Ừ ư...”

Lúc này tôi mới phát hiện, đây mới gọi là chính thức bắt đầu. Sao tôi lại nghĩ nó có thể kết thúc chóng vánh như thế cơ chứ? Ngu quá, tôi có xem qua cuốn sách đó rồi còn gì, chuyện đó chỉ chính thức bắt đầu khi đem cái đó bỏ vào chỗ đó.

Tôi nhớ lại kích cỡ của Vĩnh Kỳ, mồ hôi càng tuôn ra như tắm. Chẳng trách lại đau đến thế.

“Đồng Đồng, em chặt quá”. Vĩnh Kỳ nằm đè lên người tôi, cũng đang run rẩy từng hồi, như thể vì tôi chặt quá làm hắn bị đau vậy.

Oan ức quá...

Không đúng, tại sao người nằm dưới lại là tôi chứ? Chẳng phải đã thống nhất tôi ở trên sao?

“Tôi... tôi...” Mãi không nói ra lời, cuộc đổ bộ bất ngờ của Vĩnh Kỳ đã làm đầu óc tôi quay cuồng.

Tiếng thở hổn hển vang vọng trong đêm tối.

Khó khăn lắm mới đỡ đau hơn một chút, tôi vừa thở phào một hơi thì Vĩnh Kỳ bất thành linh tấn công.

“A a... đau quá...”

“Không đau, Đồng Đồng ngoan”.

Lừa đảo! “Đau...”

“Không đau, dần dần sẽ thấy thoải mái thôi”.

Lừa đảo! Lừa đảo!

“Đồng Đồng, anh yêu Đồng Đồng nhất trên đời”.

Lừa đảo! Lừa đảo! Lừa đảo!

Những đợt tấn công như vũ bão của Vĩnh Kỳ khiến tôi chẳng có thời gian mà chửi hắn. Khoái cảm mãnh liệt không biết từ đâu kéo đến cuốn phăng lý trí, khiến tôi chỉ có thể ôm hắn thật chặt, để mặc hắn thả sức bắt nạt tôi.

Thượng đế ơi là Thượng đế, Vĩnh Kỳ nhất định là do người phái đến, nếu không, sao hắn lúc nào cũng có thể bắt nạt tôi. Thậm chí trái tim tôi cũng quy phục hắn vô điều kiện?

Bất hạnh hơn cả là, sau một đêm điên cuồng, người phải gánh chịu hậu quả lại là tôi.

Thật không công bằng! Không công bằng!

Tôi nằm bẹp trên giường, hơi thở thoi thóp, sắc mặt tiều tụy.

“Đồng Đồng, em thấy thế nào?” Vĩnh Kỳ ngồi bên cạnh lo lắng hỏi: “Anh đã xin nghỉ học cho em rồi đấy”, bàn tay đang vuốt ve trán tôi lập tức rút lại: “Thôi chết, bị sốt rồi”.

Hắn vội vàng chạy đi, rồi lại luống cuống chạy về, không biết kiếm đâu ra túi chườm lạnh, đặt lên trán tôi.

“Đỡ hơn chút nào chưa?”

Tôi nói không ra hơi: “Chẳng đỡ chút nào, đau chết mất”.

Vĩnh Kỳ gãi đầu: “Không chảy máu, lẽ ra phải không đau mới đúng chứ?”.

“Tôi nói đau là đau!” Tôi bực bội hét lên, sau đó thở càng khó khăn hơn.

Vĩnh Kỳ vội vàng đầu hàng: “Ừ ừ, rất đau, rất đau”.

Tôi hừ một tiếng, không thèm để ý đến hắn nữa.

“Đồng Đồng, em ăn chút gì đi”. Hắn bưng một hộp cơm nóng hổi đến trước mặt tôi: “Có cháo và sữa đậu nành, không biết em muốn ăn loại nào nên anh mua cả về đây”.

Tôi nhắm mắt. Hắn nhẹ nhàng bước tới, cẩn thận đỡ tôi dậy, để tôi tựa vào ngực mình.

“Anh bón cho em”. Một thìa cháo đầy giơ đến trước mặt.

Tôi miêng được miêng không ăn sạch tô cháo. Vĩnh Kỳ vui mừng hôn lên má tôi: “Lúc em còn đang ngủ, anh đã đi tập thể dục hộ em rồi”.

Hiếm có ghê, cái tên lười biếng này mà cũng biết đi tập thể dục hộ tôi. Nhưng việc đó là đương nhiên, ai bảo hắn làm tôi ra nông nỗi này.

Tôi nằm bẹp trên giường suốt một ngày trời. Đến tối, cơn sốt hạ dần.

Rất lâu sau đó tôi mới biết là kĩ thuật của Vĩnh Kỳ thực sự rất tài tình, lần đầu tiên mà hắn chỉ làm tôi hơi sốt, không chảy máu, đã là hiếm có.

Đương nhiên, tôi tuyệt đối không vì vậy mà khen ngợi hắn rồi.

Cuối cùng cũng có thể bò dậy đi học.

Tan học, Vĩnh Kỳ ngoan ngoãn đột xuất, tự động chạy đi mua cơm cho tôi.

Hắn dịu dàng lấy hai hộp cơm trên tay tôi: “Căng tin đông người lắm, em đừng có đi”.

Trời đất, làm như lần đầu tiên anh biết căng tin đông người không bằng!

Tất nhiên tôi gạt đầu cái rụp: “Mau lên, đừng để tôi đói chết luôn ở đây đây”.

Đang đi một mình trên đường về phòng, tự dưng có người nhảy ra chặn lại.

“Đồng Đồng”, Đàm Diệu Ngôn mỉm cười: “Vĩnh Kỳ đâu rồi?”.

“Đi mua cơm rồi”.

Hắn và tôi vai kề vai cùng bước.

“Cậu còn chưa cảm ơn mình đó”.

“Cảm ơn cái gì?”

“Không nhờ mình thì cậu cảm chắc phần thua trong vụ cá cược tổng điểm cuối kỳ với Vĩnh Kỳ rồi”.

Tôi kinh ngạc quay đầu: “Thì ra là cậu? Bài thi vật lý của Vĩnh Kỳ...”.

“Đương nhiên là mình. Dù sao với bản lĩnh của Vĩnh Kỳ thì nhận một điểm 0 cũng chẳng sao cả”. Đàm Diệu Ngôn cười gian nhìn tôi: “Sao nào? Cậu lo lắng cho Vĩnh Kỳ à?”.

“Hừ”.

Đàm Diệu Ngôn liếc tôi một cái, đột nhiên thở dài: “Tiếc là mình hết lòng bảo vệ như thế mà cậu vẫn bị Vĩnh Kỳ ăn tươi nuốt sống. Cũng khó trách, Vĩnh Kỳ là cao thủ, lại có đầy đủ thiên thời địa lợi”.

Tôi đỏ mặt, chột dạ cúi đầu: “Cậu nói bậy gì thế?”.

“Mình chuyển đến trường này là vì Vĩnh Kỳ đấy”.

“Vì Vĩnh Kỳ?”, tôi ngẩng đầu nhìn hắn nghi ngờ.

“Đừng hiểu lầm, Vĩnh Kỳ là đối thủ hiếm có của mình. Từ nhỏ đến lớn đã quen lúc nào cũng cạnh tranh với cậu ta, vào trường mới tự nhiên lại thấy thiếu cảm giác kích thích”. Đàm Diệu Ngôn nhìn tôi chằm chằm, đột nhiên bật cười: “Vốn định chiếm lấy cậu cơ. Đồng Đồng, cậu thật dễ thương”.

Tôi rùng mình một cái.

Đàm Diệu Ngôn nhếch môi nói: “Mình và Vĩnh Kỳ đã từng hôn nhau”.

“Hôn nhau?” Đầu tôi nổ ầm một tiếng lớn: “Vĩnh Kỳ và cậu hôn nhau?”.

“Đàm Diệu Ngôn! Mà đang làm gì đấy?”, sau lưng vang lên một tiếng gầm, Vĩnh Kỳ hiện ra như một thiên thần với hai hộp cơm trên tay.

“Chẳng có gì, kể cho Đồng Đồng nghe về ngày xưa của chúng ta thôi”.

“Ai có ngày xưa với mày hả?”

Đàm Diệu Ngôn trợn mắt: “Vĩnh Kỳ, hôm đó là cậu cưỡng hôn mình trước”.

“là mày chuốc say tao”.

“Là cậu hành động trước”.

“Là mày đóng cửa phòng”.

“Là cậu kéo mình xuống giường”.

...

Tôi đứng đờ như khúc gỗ, cổ động não phân tích sự việc, cuối cùng vẫn không nhận được hết lên.

“Im hết đi!”

Bọn họ lập tức im lặng, quay ra nhìn tôi.

“Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?” Tôi trừng mắt nhìn Vĩnh Kỳ: “Anh hôn hấn?”.

Vĩnh Kỳ hổ thẹn gật đầu.

Tôi lại nhìn Đàm Diệu Ngôn: “Cậu chuốc say Vĩnh Kỳ?”.

Đàm Diệu Ngôn cắn môi, khẽ gật đầu.

“Hai người hôn nhau?”

Cả hai cùng gật đầu một lúc.

Mây đen bắt đầu giăng xuống đỉnh đầu.

“Lên giường rồi?”

Cả hai lại gật đầu cùng một lúc.

Trời đất xám xịt, hai chân tôi mềm nhũn.

“Làm đến bước cuối cùng rồi?”, giọng nói của tôi đột ngột trở nên sắc nhọn.

Bầu không khí chùng xuống. Tim tôi dường như không chịu nổi cơn sốc này, kêu gào đòi đình công.

May mà cả hai lập tức lắc đầu.

“Mình không ngốc đến nỗi để ột thằng luôn miệng gọi tên Đồng Đồng lợi dụng”, Đàm Diệu Ngôn lườm Vĩnh Kỳ.

“Anh làm chuyện đó với hấn? Hừ, đừng có mơ”, Vĩnh Kỳ cũng lườm lại.

Tôi nhìn Đàm Diệu Ngôn: “Cậu thích Vĩnh Kỳ?”.

“Bây giờ thì chẳng có một chút cảm giác nào cả”. Thế tức là ngày xưa đã từng có cảm giác.

“Cậu muốn Vĩnh Kỳ phải chịu trách nhiệm vì việc cưỡng hôn đó?”

“Hừ, hấn chịu nổi chắc”.

“Vậy cậu muốn thế nào?”

“Mình muốn bồi thường”.

Tôi hít sâu một hơi, ưỡn ngực dong dạc: “Vĩnh Kỳ đã là người của tôi rồi. Cậu muốn bồi thường thế nào thì cứ nói với tôi”.

“Yêu cầu của mình rất đơn giản, cũng công bằng thôi. Vĩnh Kỳ từng cưỡng hôn mình, giờ để mình cưỡng hôn hấn là xong”. Đàm Diệu Ngôn chỉ vào Vĩnh Kỳ.

Vĩnh Kỳ nghênh mặt thách thức.

Tôi lắc đầu: “Không được, cậu không được chạm vào Vĩnh Kỳ, muốn hôn thì hôn tôi đi”.

“Đồng Đồng!” Vĩnh Kỳ hét lên, bước đến kéo tôi ra sau lưng, ném cho Đàm Diệu Ngôn một cái nhìn cảnh cáo.

Tình cảnh vô cùng kỳ quái.

Đàm Diệu Ngôn lạnh lùng nhìn hai đứa tôi, sau đó bật cười: “Lãng nhăng với hai cậu thật chẳng có gì thú vị cả”.

“Là ý gì?”

“Chia loan rẽ thúy chỉ tổ làm hỏng hình tượng đẹp đẽ bấy lâu nay của mình”. Đàm Diệu Ngôn nói: “Chúng ta làm một cuộc giao dịch đi. Dùng sức ảnh hưởng của hai cậu giúp mình tóm gọn một tên nhóc”.

“Một tên nhóc?”, tôi gãi đầu.

Vĩnh Kỳ nhanh chóng hiểu ra vấn đề, cười nham nhở nói: “Chẳng trách không có lòng dạ nào mà chơi tiếp. Đứa xui xẻo nào bị lọt vào mắt mày thế?”.

“Hai cậu đều quen đấy, là Hà Đông Bình”.

“Hà Đông Bình?” Tôi và Vĩnh Kỳ cùng hét lên một lúc.

“Cậu đối với Hà Đông Bình...”

“Cậu muốn Hà Đông Bình...”

“Đúng, chính là Hà Đông Bình. Mình cảm thấy cậu ta càng lúc càng dễ thương, đôi lúc còn dễ thương hơn cả Đồng Đồng”. Đàm Diệu Ngôn bổ sung: “Lấy Vĩnh Kỳ làm gương, ra tay với bạn cùng phòng là tiện nhất. Học kỳ này mình đã làm đơn xin ở chung phòng với Hà Đông Bình rồi”.

Hà Đông Bình tội nghiệp, chắc chắn cậu ta không ngờ đến sự xuất hiện của con sói có bề ngoài lịch lãm phong độ này.

Tôi gật đầu: “Bọn mình sẽ giúp cậu”. Lẽ ra phải cho tên tiểu tử Hà Đông Bình một bài học từ lâu rồi.

Vĩnh Kỳ cũng chậm rãi gật đầu: “Chỉ cần mày đừng có bám lấy Đồng Đồng của tao là được”.

“Quyết định vậy nhé”.

Tôi và Vĩnh Kỳ nhìn nhau, khề chớp mắt: “Hà Đông Bình... hà hà...”, cùng lúc phá lên cười khoái trá.

Cười xong, tôi lập tức sầm mặt, nắm cổ áo Vĩnh Kỳ.

“Chúng ta giải quyết cho dứt điểm vụ Đàm Diệu Ngôn nào”.

“Đồng Đồng, nhẹ tay một chút, đừng đánh vào mặt!”

Học kì mới, miếng kẹo cao su vẫn bám dính tôi không rời nửa bước.

Cuộc sống đại học xui xẻo vẫn tiếp diễn, chỉ có hai điểm thay đổi.

Điểm thứ nhất, chính là...

“Vĩnh Kỳ, mua cơm chưa?”

“Mua rồi đây”.

“Sao lại không có sườn xào?”

“Hộp đó là của anh, hộp này mới là của em”.

“Anh không ăn sườn xào à?”

“Hôm nay anh đến căng tin hơi muộn, chỉ còn một suất thôi”.

“Ồ... Thấy anh ngoan, cho anh một miếng này...”

...

“Đồng Đồng, anh chạy thể dục về rồi đây. Dậy đi em, đừng ngủ nướng nữa”.

“Tôi ngủ nướng là tại ai cơ chứ?”, tôi đỏ mặt, cốc vào trán hấn một cái.

...

“Vĩnh Kỳ, cái áo sơ mi mới mua của tôi đâu rồi?”

“Vừa giặt xong, đang phơi ngoài kia kìa”.

Tôi nhú mày: “Anh lại nhờ bọn con gái giặt cho phải không?”.

“Không phải”, Vĩnh Kỳ trả lời vô cùng kiên quyết: “Sao anh có thể để người khác chạm tay vào được? Anh phải tự mình chăm sóc em chứ”.

...

“Vĩnh Kỳ, ngày mai lớp tổ chức ăn đồ nướng. Đồ đạc của chúng ta anh đã chuẩn bị xong chưa?”

“Đâu vào đấy cả rồi. Thịt, nôi, báo... còn cả hộp cứu thương nữa”.

“Dem hộp cứu thương đi làm gì?”

“Chẳng may em bị bỏng hay bị khâu thịt đâm vào tay thì sao?”

...

Trong phòng tĩnh lặng, điện thoại chợt vang lên.

“A lô? A, mẹ ạ, là con, Đồng Đồng đây”. Tôi nhắc điện thoại: “Vĩnh Kỳ? Vĩnh Kỳ đang giặt áo hộ con... à không, không phải, Vĩnh Kỳ đang tự giặt áo của mình”.

“Con rất tốt, chẳng có chuyện gì cả. Mẹ không tin à? Muốn gặp Vĩnh Kỳ sao?”, tôi gào tướng lên: “Vĩnh Kỳ, mẹ tôi gọi này”.

“A lô, bác ạ? Con là Vĩnh Kỳ đây. Đồng Đồng? Đồng Đồng rất tốt, em ngoan lắm. Vâng vâng, đúng ạ, mọi việc đều rất tốt”.

“Đồng Đồng rất chăm chỉ”.

“Đồng Đồng rất chịu khó học bài”.

“Đồng Đồng không có bạn gái đâu ạ”. Vĩnh Kỳ kẹp điện thoại vào tay, tay thuần thục gọt táo.

“Bạn trai? Bác không cần lo lắng, có con ở bên, đương nhiên cũng chẳng có bạn trai nào cả. Hấn cắt một miếng nhỏ đưa vào miệng tôi.

“Bọn con đều rất tốt. Bác cứ yên tâm nhé”.

Điểm thay đổi thứ hai ư?

Đương nhiên là cuộc sống sinh hoạt ban đêm rồi! Chuyện này, chuyện này... tại sao tôi phải nói cho các người biết chứ? Hừ, đánh chết cũng không nói!

16. Ngoại Truyện – Hoàn

Ngoại truyện: Năm ba tuổi bị thảm

Lên ba, Vĩnh Kỳ mới biết mình có một người bác.

“Bác là gì ạ?”

“Bác là chị kết nghĩa của mẹ đó, bác sống ở một nơi rất xa”. Mẹ trìu mến giải thích cho Vĩnh Kỳ: “Hiếm lắm bác mới đến Trùng Khánh một lần, mẹ cũng lâu lắm rồi không được gặp bác ấy”.

“Con cũng muốn có chị”.

“Nhưng mẹ chỉ sinh mỗi mình con thôi, à mà...”

À mà? Vĩnh Kỳ ngược đôi mắt to tròn háo hức chờ mẹ nói nốt.

“...À mà bác sẽ đem em trai của con đến. Tên là Đồng Đồng, một cậu bé rất đáng yêu, chỉ nhỏ hơn Vĩnh Kỳ một chút, cũng lên ba rồi”.

Em trai? Vĩnh Kỳ cắn môi. Cậu nghĩ đến đứa em Vĩnh Chương đáng ghét, suốt ngày tranh đồ chơi của cậu, cả một đứa tên là Vĩnh Khánh nữa, hơi tí là chảy nước mũi thấy ghê.

Em gái Vĩnh Lệ thì sao? Khóc suốt ngày.

“Con không muốn em trai, con muốn có chị cơ!” Vĩnh Kỳ phản đối.

“Nhưng bác chỉ sinh mỗi mình Đồng Đồng thôi”.

“Sao bác lại không sinh chị?” Vĩnh Kỳ bắt đầu hờn dỗi người bác còn chưa biết mặt.

Ba tuổi, là tuổi đã biết hờn dỗi rồi.

Nhưng sự hờn dỗi đó đã tan biến ngay khoảnh khắc đầu tiên Vĩnh Kỳ nhìn thấy Đồng Đồng.

Mẹ tổ chức một buổi tiệc long trọng để chào đón bác.

Từ sáng sớm đã chuẩn bị bao nhiêu món, còn gọi tất cả họ hàng thân thiết trong thành phố Trùng Khánh đến góp vui.

“Tiểu Thúy, nhất định phải đưa Vĩnh Chương sang đây đó. Hôm nay chị kết nghĩa của chị đến chơi, phải đông vui nhộn nhịp một chút mới được”

“Minh Thu à? Chị đây mà. Hôm nay qua nhà chị ăn cơm nhé, chị đã làm sẵn tiệc lớn chờ em rồi. Đương nhiên là có chuyện vui, là chị kết nghĩa của chị qua chơi”. Mẹ mỉm cười vui vẻ: “Hai chị em đã bốn, năm năm nay không gặp nhau rồi, lần này chị ấy đi công tác tiện thể ghé lại một hôm. Nhớ mang cả Vĩnh Lệ sang nhé”.

Nghe thấy mẹ gọi cái lũ em họ đáng ghét đến, Vĩnh Kỳ quyết định nhanh chóng thu dọn lại đồ chơi mới của mình. Không phải cậu keo kiệt, chỉ là cậu không muốn đồ chơi bị dính nước mũi, nước mắt, hay là bị Vĩnh Chương làm mất một bánh xe thôi.

Lúc mọi người đến đông đủ thì Vĩnh Kỳ đã cất giấu xong xuôi đám đồ chơi của mình rồi.

Trong phòng rất ồn, mẹ mặc tạp dề chạy qua chạy lại.

Đing đoong! Đứng vào lúc náo nhiệt nhất, chuông cửa vang lên.

Căn phòng đột nhiên yên tĩnh, lúc này Vĩnh Kỳ mới hiểu được cảm giác hồi hộp của mẹ.

Tất cả những người trong phòng đều rướn cổ chờ đợi người bên ngoài bước vào. Mẹ vừa đẩy cửa ra, một giọng nói lạnh lạnh đã vang lên: “Chao ôi! Cuối cùng cũng gặp được em. Em gái thân yêu của chị, chị nhớ em quá đi mất!”.

“Chị...”, mẹ nghẹn ngào thốt lên, lao vào lòng vị khách mới đến.

“Khóc cái gì? Thật vô lương tâm, bao nhiêu năm nay cũng không đến thăm chị. Giờ còn khóc gì nữa?” Bác đánh vào vai mẹ.

“Thế sao chị không đến thăm em? Từ sáng đến tối chỉ mãi lo cho ông xã với Đồng Đồng thôi”. Mẹ ngượng nghịu lau nước mắt, cúi đầu nhìn một cái, mắt lập tức sáng rõ: “A, Đồng Đồng đây rồi! Con có biết đi là ai không? Dì là dì của con đó”.

Đưa mắt nhìn ra sau lưng bác, khoảnh khắc đó, Vĩnh Kỳ nhìn thấy bảo bối của cuộc đời cậu.

Một cậu bé mới đáng yêu làm sao! Vĩnh Kỳ suýt nữa thì reo lên kinh ngạc.

Khuôn mặt trắng hồng phúng phính, không có những nốt mẩn chi chít như Vĩnh Chương, cũng không nhếch nhác như Vĩnh Khánh, càng không giống Vĩnh Lệ, suốt ngày chu mỏ, bất kì lúc nào cũng có thể òa khóc ầm ầm ngay được.

Đồng Đồng có một đôi mắt lạnh lợi to tròn khiến Vĩnh Kỳ nhớ đến chú hồ ly thật thà trong phim hoạt hình; làn da trắng trẻo mịn màng, làm Vĩnh Kỳ nhớ đến trứng gà luộc mẹ bóc; thân người từ trên xuống dưới sạch sẽ gọn gàng, làm người ta nhìn thấy chỉ muốn lao đến ôm chầm lấy mà ngửi mùi thơm dễ chịu trên người cậu, Vĩnh Kỳ chợt nghĩ đến những con búp bê xinh đẹp trong tủ kính.

“Đồng Đồng, chào dì đi con”, bác bảo Đồng Đồng.

Đồng Đồng đưa cặp mắt đen nhánh nhìn người phụ nữ trước mặt: “Con chào dì ạ”. Giọng nói non nớt dễ thương chết đi được, ngọt ngào hơn giọng của bất kỳ ca sỹ nổi tiếng nào.

“A, ngoan quá đi”. Mẹ sung sướng khen ngợi, bế Đồng Đồng vào lòng.

Vĩnh Kỳ tự dưng có chút ghen tị, cậu khéo léo lách qua mẹ, bước đến trước mặt bác, cười rạng rỡ kêu to một tiếng: “Con chào bác ạ”, chủ động lao vào lòng bác.

Hành động này nhất thời kích động sự dịu dàng ẩn sâu của mẹ Đồng Đồng.

“Chao ôi, đây nhất định là Vĩnh Kỳ rồi. Cháu của bác mới giỏi làm sao”. Bác tấm tắc khen ngợi: “Em xem Vĩnh Kỳ mới nhanh nhẩu, thông minh, đẹp trai làm sao”.

Lần đầu tiên ra mắt, hai cậu bé đều rất được lòng người lớn.

Bước vào phòng, tất cả mọi người đều lục tục đứng dậy.

Mẹ vội vàng giới thiệu từng người một.

“Đây là chú hai, cậu bé này là Vĩnh Chương, con trai của chú ấy”.

“Đây là chú ba, Vĩnh Lệ là con gái rệu của chú ấy”.

“Đây là...”

Vĩnh Kỳ không quan tâm đến sự náo nhiệt trong phòng, lặng lẽ đến gần Đồng Đồng. Cậu bé đang ngại ngùng nắm vạt áo mẹ, ngẩng đầu nhìn những người xa lạ trong phòng.

“Em tên là Đồng Đồng à? Anh là Vĩnh Kỳ”. Lúc này đã tự giới thiệu một lần nhưng Vĩnh Kỳ đành phải nói lại, xem như một cái cớ để bắt chuyện.

Đồng Đồng đưa đôi mắt trong vắt liếc cậu một cái, sau đó lại quay đầu nhìn mẹ.

“Em muốn ăn cái gì?” Vĩnh Kỳ lấy lòng cậu bé: “Anh lấy kem cho em nhé, trong tủ lạnh có đấy”.

Khuôn mặt đáng yêu không tỏ vẻ hào hứng như Vĩnh Kỳ tưởng. Đồng Đồng chỉ im lặng đi theo mẹ mình, hình như không có hứng thú với kem lắm.

Vĩnh Kỳ gãi đầu, ánh mắt chợt lóe sáng: “Đồ chơi, anh có rất nhiều đồ chơi. Em có muốn chơi không?”.

Lúc này Đồng Đồng đang thò đầu ra ngoài cửa sổ, đôi mắt to tròn chăm chú ngắm cây cỏ thụ bên ngoài.

Vĩnh Kỳ thất vọng khùng khiếp.

“Đồng Đồng, em chơi với anh nhé? Bọn mình chơi tập trận đi”.

Vĩnh Chương chạy đến kéo áo Vĩnh Kỳ: “Anh, em cũng muốn chơi tập trận”.

“Không chơi với mày”. Vĩnh Kỳ đẩy Vĩnh Chương ra, bám lấy Đồng Đồng nói: “Nói gì đi, sao em không nói chuyện với anh?”.

Đúng lúc Vĩnh Kỳ đang lúng túng thì người đáng yêu nhất trong mắt cậu bị ăn đòn.

Bác cốc một cái vào gáy Đồng Đồng: “Anh Vĩnh Kỳ nói chuyện với con kìa, sao lại không nói năng gì? Không lễ phép gì cả. Chào anh Vĩnh Kỳ đi”.

Đồng Đồng xoa đầu, nhăn nhó nói: “Chào anh Vĩnh Kỳ”.

Vĩnh Kỳ sững sờ, chưa bao giờ cậu gặp một người mẹ nào hung dữ như vậy.

Cậu chợt thấy thương hại Đồng Đồng, nhỏ giọng nói: “Chúng ta ra ngoài chơi được không?”.

Đồng Đồng rõ ràng không có hứng thú với cậu, lắc đầu.

“Chơi với anh có gì không tốt?” Tiếng thét như hổ gầm của bác lại vang lên, Đồng Đồng giật mình đánh thót: “Chưa thấy đứa bé nào chẳng hoạt bát gì như con, lúc nào cũng bám lấy mẹ. Đồng Đồng, con là con trai, phải có dáng vẻ của một đứa con trai. Con nhìn mấy anh kia, ai cũng hoạt bát, nhanh nhẹn hơn con...”.

“Thôi chị ơi. Sao chị lại hét lên với cháu nó thế?”

“Chị có hét lên đâu?”, bác trả lời rất hồn nhiên.

“Còn nói là không?” Mẹ bế Đồng Đồng vào lòng hôn hai cái liền: “Đồng Đồng đừng sợ, có dì đây”.

“Giọng chị to từ bé, tính khí cũng thẳng tuột như thế mà”. Bác cười khi khi, cúi đầu hỏi tôi: “Em lo chị hét lớn làm Đồng Đồng sợ sao? Vĩnh Kỳ, bác có dữ không?”.

“Bác là tốt nhất, Vĩnh Kỳ yêu bác nhất!”... yêu Đồng Đồng của bác nhất...

Bác cười sung sướng: “Bác cũng yêu Vĩnh Kỳ nhất”.

Mặc dù đã nịnh nọt bác đến thế nhưng Vĩnh Kỳ cũng không dụ Đồng Đồng ra ngoài chơi được. Mẹ nói, đến giờ ăn cơm rồi.

Mọi người ngồi tập trung quanh bàn, thức ăn nóng sốt bốc khói nghi ngút, nước miếng của Vĩnh Khánh cũng ứa ra.

“Ngon lắm, ăn nhiều một chút”.

“A, ngon thật! Em nấu món này ngon hơn chị nhiều”.

“Đồng Đồng, ăn cái này đi, dì nấu đó con”.

“Con cảm ơn dì”.

Mẹ kinh ngạc nói: “Biết nói cảm ơn rồi à? Đồng Đồng ngoan quá”.

Vĩnh Kỳ kéo ống tay áo bác: “Bác ơi, con cũng muốn ăn đồ bác nấu”.

“Vĩnh Kỳ thật là biết làm bác mát lòng mát dạ”. Bác khoái chỉ véo má Vĩnh Kỳ: “Ăn xong bác dắt con lên phố, mua cho con một món quà nhé”.

“Chị ơi, chị đừng làm thế”.

“Thế đã làm sao? Chị thân là bác mà trước giờ chưa mua được món gì cho đứa cháu này hết cả”. Bác dịu giọng hỏi: “Vĩnh Kỳ, con thích cái gì?”.

Vĩnh Kỳ ngẩng đầu, háo hức trả lời: “Con thích Đồng Đồng”. Cậu liếc mắt nhìn Đồng Đồng đang ngoan ăn cơm.

Các bậc phụ huynh sững người vài giây, rồi đồng loạt phì cười.

“Ha ha ha...” Bác thích thú vỗ bàn bồm bộp, một lúc sau mới nhin được cười: “Sao con lại muốn Đồng Đồng chứ?”.

“Đồng Đồng tốt lắm lắm”.

“Đồng Đồng tốt ở chỗ nào?”

“Giống như búp bê, nhìn là muốn thơm”. Vĩnh Kỳ thật thà nói.

Bác lại phá lên cười, đặt cậu bé Đồng Đồng vẫn đang ngơ ngác không hiểu đã xảy ra chuyện gì xuống trước mặt Vĩnh Kỳ: “Được, tặng cho con này”.

“Thật chứ ạ?” Vĩnh Kỳ vừa mừng rỡ vừa kinh ngạc nhìn Đồng Đồng.

Đồng Đồng lườm cậu. Người ta đang ăn ngon lành món cá hấp của dì, tại sao lại bị lôi qua chỗ của anh Vĩnh Kỳ thế này?

“Con có thể thơm em đây”, bác mở miệng.

Khuôn mặt xinh xắn của Đồng Đồng chợt nhăn nhó, nhưng mẹ đã có lệnh, cậu không dám phản kháng.

Vĩnh Kỳ sà đến, sung sướng thơm cậu.

Chụt chụt chụt chụt chụt chụt, thơm khoảng ba bốn mươi cái, làm cho khuôn mặt Đồng Đồng nhoe nhoẹt nước miếng rồi, Vĩnh Kỳ mới chịu buông ra.

Khuôn mặt Đồng Đồng càng khó coi hơn, nhưng đáng vẻ ầm ỨC của cậu, cái môi đỏ mọng cong lên, dễ thương đến mức Vĩnh Kỳ khó mà chịu được.

Vĩnh Kỳ còn sung sướng hơn khi bác lên tiếng: “Đồng Đồng, anh thơm con, con cũng phải trả lễ chứ”.

Bác đẩy Đồng Đồng tiến lên: “Nào, thơm anh đi”.

Vĩnh Kỳ mắt sáng rỡ như bóng đèn công suất cao nhất, nghển cổ chờ đợi.

Đồng Đồng mặt mày nhăn nhó như sắp khóc, bị mẹ đẩy lên phía trước, đành bước đến, thơm cho có lệ vào má Vĩnh Kỳ.

Mẹ nói: “Ôi, Đồng Đồng đáng yêu quá, con cũng thơm đi một cái có được không?”.

Lần này, Đồng Đồng chủ động bước nhanh về phía dì, thân thiết nhào vào lòng rồi thơm hai cái thật kêu lên má. Đồng Đồng rất thích người dì dịu dàng của mình.

Sự đối xử không công bằng này làm Vĩnh Kỳ ghen tị.

“Không được, Đồng Đồng không chịu thơm con tử tế”.

Đồng Đồng ngạc nhiên nhìn cậu. Cái anh Vĩnh Kỳ này kì lạ thật, sao cứ bám lấy cậu mãi thế? Không muốn đâu!

Nụ hôn đầu tiên của hai người bị coi là trò đùa của người lớn, còn bị lôi ra trêu chọc mãi. Ăn cơm xong, Vĩnh Kỳ nôn nóng định kéo Di L ra ngoài chơi, nhưng chú lại muốn để Vĩnh Lệ hát một bài ọi người nghe.

“Được đó!”, người lớn thích thú vỗ tay.

Vĩnh Lệ ông ẹo bước ra, hát bài “Mèo lớn và mèo bé”, nhận được một tràng vỗ tay nồng nhiệt.

Vĩnh Kỳ nôn nóng giậm chân. Cậu thấy Vĩnh Lệ hát còn tệ hơn con mèo nhà hàng xóm kêu, có gì mà vỗ tay?

“Cũng cho Đồng Đồng nhà mình biểu diễn một chút nhé”. Câu nói của bác đột nhiên làm Vĩnh Kỳ phẫn chấn hẳn lên.

Đồng Đồng lại bị mẹ đẩy ra phía trước.

“Hát bài ‘Đèn xanh đèn đỏ’ đi con”, bác nhanh chóng ra lệnh.

Đồng Đồng đứng giữa phòng, khuôn mặt nhỏ nhắn thẹn thùng, bắt đầu cất giọng hát.

“Tuyệt quá, Đồng Đồng hát hay quá đi mất”. Mẹ khen ngợi rối rít.

Bác cũng vui lây, lại ra lệnh: “Hát cho dì nghe bài ‘Con gà trống’ đi con”.

Đồng Đồng hát xong bài “Con gà trống”, chú tự dưng hào hứng đề nghị: “Đồng Đồng có thể hát cho chú nghe một bài nữa không?”. Chú cũng muốn trêu Đồng Đồng dễ thương.

Đồng Đồng dùng ánh mắt ngơ ngác nhìn chú, có chút lúng túng không biết nên làm thế nào.

Bác lập tức nói: “Đồng Đồng, con hát bài ‘Quả bóng tròn tròn’ cho chú nghe đi”.

Vĩnh Kỳ suýt nữa thì thổ dài vì choáng váng, Đồng Đồng thật là quá ngoan. Cậu giống như một máy hát, mẹ chọn bài nào liền hát bài ấy.

Mấy người lớn vừa cười vừa khen: “Chị ơi, con trai chị thật ngoan quá đi”.

“So với Vĩnh Chương nhà em thì đúng là một trời một vực”.

“Chắc, chắc, chưa bao giờ em được gặp được một đứa trẻ ngoan như Đồng Đồng đâu”.

Được khen ngợi, bác càng sung sướng, càng có hứng thú bảo Đồng Đồng thể hiện năng khiếu: “Đồng Đồng, con hát tặng chú này một bài đi. Đồng Đồng còn biết đọc thơ Đường nữa đó”.

“Quá tuyệt vời! Còn biết đọc thơ Đường nữa cơ à?”

Thế là, Đồng Đồng lại bị ép đọc thơ Đường.

Vĩnh Kỳ bắt đầu cực kỳ thương cảm cho Đồng Đồng.

Có điều, dáng điệu lúc hát và đọc thơ của Đồng Đồng dễ thương không chịu nổi. Vĩnh Kỳ cũng rất thích nghe giọng Đồng Đồng, nhưng nếu không phải là bác yêu cầu thì Đồng Đồng nhất định không chịu nói lời nào.

Đồng Đồng đọc xong tất cả những bài thơ cậu thuộc, bác lại nghĩ ra trò mới: “Đồng Đồng, không phải con biết nhào lộn sao? Biểu diễn cho dì xem đi”.

“Chị ơi, thôi đủ rồi”. Mẹ cười nói: “Chưa thấy ai hành hạ con như chị đâu”.

“Chị hành hạ nó bao giờ? Cái này gọi là tạo cơ hội để trẻ học cách tự tin vào bản thân. Nào, Đồng Đồng, con lộn một cái đi”.

Đồng Đồng khóc không ra tiếng, khổ sở lộn một cái trên nền nhà.

Vĩnh Kỳ bây giờ mới biết những người mẹ trên đời này phân ra làm hai loại, một loại là những bà mẹ đáng yêu, loại kia là những bà mẹ đáng sợ.

Đồng Đồng đáng thương đã gặp phải một người mẹ đáng sợ.

Nhưng mà, bộ dạng lúc bị bắt nạt của Đồng Đồng thật sự vô cùng thú vị, thú vị hơn tất cả những đồ chơi cậu có.

Đôi môi chu chu, ánh mắt ầm ức, khuôn mặt đỏ bừng, cánh tay trắng nõn mẫm mẫm. Vĩnh Kỳ chỉ muốn lao vào cắn mạnh lên cổ cậu một cái.

Buổi chiều sau khi thành công lộn Đồng Đồng ra ngoài hiên chơi, Vĩnh Kỳ đã không nhin nổi nữa, khẽ cắn cậu một miếng.

Đồng Đồng sờ sờ cái cổ ướt nhoẹt của mình, giương mắt nhìn cậu ngạc nhiên.

“Có đau không?”, Vĩnh Kỳ hỏi.

Đồng Đồng lườm cậu.

“Có muốn khóc không?”, Vĩnh Kỳ lại hỏi.

Đồng Đồng lại lườm cậu.

“Em có muốn cắn anh không?” Vĩnh Kỳ vẫn kiên nhẫn hỏi tiếp: “Em có thể cắn anh, anh sẽ không khóc đâu”, cậu giờ cổ ra.

Đồng Đồng quay đầu, phát ra âm thanh non nớt: “Em phải đi tìm mẹ”.

“Bác đã tặng em cho anh rồi”.

“Không thể nào”.

“Thật đó, em cũng nghe thấy còn gì”. Vĩnh Kỳ đột nhiên ôm lấy Đồng Đồng, giống Vĩnh Lệ ôm con búp bê nó yêu thích nhất: “Em là quà tặng, bác nói là tặng cho anh”.

Đồng Đồng hoàn toàn chẳng phản ứng gì, thần kinh cậu phản ứng rất chậm với mấy thứ này. Há mồm ngáp một cái thật to, Đồng Đồng rúc vào lòng Vĩnh Kỳ chuẩn bị đánh một giấc.

“Này này, em phải chơi với anh, không được ngủ”. Vĩnh Kỳ lắc vai cậu: “Em nhào lộn cho anh xem được không?”.

“Không được”, Đồng Đồng vừa nhắm mắt vừa lắc đầu.

Vĩnh Kỳ nhìn làn da trắng hồng ở cự li gần, bất giác ý tưởng muốn được thơm Đồng Đồng lại nhú lên như đám cỏ non: “Chúng mình chơi trò thơm nhau đi”, nói xong liền cúi đầu, thơm một cái lên má Đồng Đồng.

Cảm giác thật tốt, tốt hơn ăn kem nhiều.

Thơm cái nữa, một cái nữa, thêm cái nữa...

Đến giờ ăn cơm tối, lúc người lớn ra ngoài tìm bọn trẻ thì thấy hai đứa đang ôm nhau nằm ngủ.

Bọn Vĩnh Chương nấp ở một chỗ rõ xa liền chạy đến mách: “Anh Vĩnh Kỳ không cho tụi con chơi với Đồng Đồng, anh ấy nói nước mũi của Vĩnh Khánh sẽ làm Đồng Đồng bị bẩn”.

“Ồn ào cái gì? Mau lên nhà ăn cơm”. Vĩnh Chương bị bố mắng.

Bọn Vĩnh Chương vào nhà hết rồi, Vĩnh Kỳ và Đồng Đồng cũng bị lay dậy, mơ màng ngồi vào bàn ăn.

Đến khi nghe mọi người nói tối nay Đồng Đồng sẽ về nhà với bác, Vĩnh Kỳ mới hoàn toàn tỉnh táo.

“Bác...”, Vĩnh Kỳ miệng há hốc, bộ dạng như thể bị đả kích rất nặng nề: “Không phải bác đã tặng Đồng Đồng cho con sao?”.

“Cái thằng này, con tưởng là thật sao? Mẹ khê nói: “Sao bác nỡ rời xa Đồng Đồng chứ?”.

Bác ôm Đồng Đồng lúc này vẫn đang gật gù như gà mổ thóc vào trong lòng, dịu dàng vuốt ve mái tóc cậu: “Vĩnh Kỳ, Đồng Đồng còn nhỏ, không thể xa bác được. Đợi nó lớn, bác sẽ để cho hai con chơi cùng nhau, chơi cho đã mới thôi”.

“Lúc nào thì Đồng Đồng mới lớn?”

“À... đợi đến lúc vào đại học, hai con sẽ đi học chung với nhau nhé”.

Hai chữ đại học đó, đột nhiên hiện ra vô cùng rực rỡ trong con mắt Vĩnh Kỳ.

Rốt cuộc bác cũng đi, Vĩnh Kỳ nhìn bóng lưng nhỏ nhắn của Đồng Đồng bước lên tàu hỏa, bỗng dưng òa khóc, kéo áo hỏi mẹ: “Mẹ ơi, con năm tuổi có thể đi học đại học không?”.

“Ngốc quá, con phải học xong tiểu học, trung học, sau đó mới được học đại học cơ”.

“... %\$^&*(...%^&*(...)@#\$\$%^&...”

Từ đó, chỉ có thể theo dõi tin tức của Đồng Đồng qua những bức thư có kèm ảnh mà bác gửi.

Nhưng... đại học, Vĩnh Kỳ vô cùng háo hức chờ đợi.

Khởi đầu là nôn nóng không yên, cho đến sau này là bình tĩnh kiên định, Vĩnh Kỳ một mực toàn tâm toàn ý vạch kế hoạch ột cuộc sống đại học hạnh phúc. Cậu đã chuẩn bị sẵn một loạt các phương án để bắt được Đồng Đồng.

Tất cả những thứ đó chính là khúc dạo đầu lặng lẽ cho cuộc sống đại học xui xẻo của Đồng Đồng.

——HOÀN——

17. Phụ Lục – Hết

[1] Ở Trung Quốc, kể cả anh chị em họ thì cũng dựa theo độ tuổi để xưng hô, không xếp theo vai vế của bố, mẹ.

[2] Mạnh Khương Nữ khóc đổ Trường Thành: là câu chuyện dân gian của Trung Quốc, kể rằng: vào thời Tần Thủy Hoàng, ngay trong đêm tân hôn của Mạnh Khương Nữ với tân lang là một thư sinh tên Phạm

Hỷ Lương, chồng Mạnh Khương Nữ bị triều đình bắt đi xây dựng Vạn Lý Trường Thành. Đến mùa đông, Mạnh Khương Nữ đan áo cho chồng và lặn lội tìm chồng để trao áo. Mạnh Khương Nữ đã đi khắp theo chiều dài của Trường Thành, hỏi thăm nhiều người và cuối cùng nhận được hung tin chồng mình vùi thây dưới Trường Thành. Nàng Mạnh Khương đau buồn khóc lóc thảm thiết ba ngày ba đêm, nước mắt hòa lẫn máu. Tiếng khóc của Mạnh Khương vang xa tám trăm dặm Trường Thành, làm sụp đổ một khúc thành, để lộ xác chết của chồng nàng. An táng cho chồng xong nàng cũng nhảy xuống biển tự vẫn.

[3] VB: môn ngôn ngữ lập trình Visual Basic.

[4] Hồng hạnh xuất tường: ý chỉ phụ nữ ngoại tình.

[5] Toán rời rạc (tiếng Anh là Discrete mathematics): là tên chung của nhiều ngành toán học có đối tượng nghiên cứu là các tập hợp rời rạc. Đây cũng là cơ sở toán học của khoa học máy tính.

——HẾT——

o~(^o^)~o

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/cuoc-song-dai-hoc-xui-xeo>